

Sygn. akt IV K 198/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w Wydziale IV Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Cichocki

Ławnicy Mirosława Mularczyk, Krzysztof Szafraniec

Protokolant: J. P.

przy udziale prokuratora Leszka Goławskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 marca, 9 i 23 kwietnia, 14 maja, 4 i 18 czerwca, 2 lipca, 10 września, 15 października, 22 listopada i 18 grudnia 2013 r. oraz 22 stycznia, 10 lutego, 17 marca, 26 czerwca, 25 września, 6 listopada i 15 grudnia 2014 r.

sprawy

1) **A. P. (1) (P. (1))**, ur. (...) roku w P.,

syna W. i U. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od sierpnia 2008 roku do dnia 23 września 2010 roku, w G., R., B. i innych miejscach w Polsce oraz na terytorium Królestwa Niderlandów kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Królestwa Niderlandów do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu i marihuany oraz obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od sierpnia 2008 roku do 22 września 2010 roku, w G., R., B. i innych miejscach, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, którą kierował, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających, i tak:

- w okresie od sierpnia 2008 roku do 13 stycznia 2010 wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci, co najmniej 121 kilogramów haszyszu i 1300 gram marihuany oraz znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 26 kilogramów amfetaminy i 800 sztuk tabletek extazy, które w trakcie wielu transakcji sprzedawał ustalonej osobie, celem zbycia innym osobom do dalszej dystrybucji,
- w nieustalonym dniu, latem 2009 roku, w G. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci około 5 kilogramów marihuany i 30 kilogramów haszyszu, które przechowywał w mieszkaniu, celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji,

- w nieustalonym dniu w październiku lub listopadzie 2009 roku, w R., uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 10 kilogramów haszyszu i 1 kilograma marihuany, które odebrał z miejsca ich przechowywania, celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji,
- w nieustalonych dniach, w B., uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 40 kilogramów amfetaminy, którą odbierał od nieustalonych osób,
- w okresie od 5 listopada 2009 roku do dnia 13 stycznia 2010 roku, w G., uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w ilości co najmniej 79 kilogramów amfetaminy, 1.166,15 gram tabletek zawierających 4-bromo-2,5dimetoksyfenetyloaminę, tj. około 8.319 sztuk, 5 tabletkami zawierającymi 3,4-metylenodioksymetamfetaminę (MDMA) oraz 3 tabletkami zawierającymi amfetaminę, jak również znaczących ilości środków odurzających w postaci co najmniej 2,049,6 gram marihuany i 1.424,3 gram haszyszu, które magazynował w mieszkaniu przy ulicy (...),
- w okresie od lutego 2010 roku do września 2010 roku w R., uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i haszyszu w łącznej ilości co najmniej 90 kilogramów, które odbierał od Ł. D. (1),
- latem 2009 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz co najmniej 3 kilogramów haszyszu, które przekazał R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji
- wiosną 2010 r. w G. i Z. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 23 kilogramów haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 6 kilogramów amfetaminy, które przekazał R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji
- w miesiącu lipcu lub sierpniu 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5 kilogramów amfetaminy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji
- w okresie od czerwca 2010 r. do 09 września 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 32 kilogramów haszyszu i co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci co najmniej 14 kilogramów amfetaminy, które przekazał A. D. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji
- w okresie od czerwca 2010 r. do 09 września 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 16 kilogramów haszyszu i co najmniej 2 kilogramów marihuany, które odebrał od A. D. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od 5 listopada 2009 roku do dnia 13 stycznia 2010 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń i amunicję w postaci pistoletu marki (...) o nr (...), kalibru 9 mm, pistoletu maszynowego m-ki (...), o nr (...), kalibru 7,65 mm, strzelby myśliwskiej tzw. „dwururki” bez marki producenta oraz numeru fabrycznego, kalibru 12, karabinu wytworzonego metodą samodzielną składającego się z łoża z uchwytem, kolby, lufy z zamontowanym tłumikiem i zabudowaną komorą naboju z mechanizmem spustowym o nr (...) i zamkiem z mechanizmem uderzeniowym, 39 sztuk naboju pistoletowych kalibru 9 mm, 142 sztuk naboju pistoletowych kalibru 7,65 mm oraz 43 sztuk naboju myśliwskich kalibru „12” oraz przyrządy wybuchowe w postaci dwóch granatów ręcznych, bojowego i zaczepno-obronnego, produkcji

jugosłowiańskiej o symbolu (...) 2, uzbrojonych w zapalniki bojowe, które mogły spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach,

to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. i art. 171 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w dniu 15 grudnia 2010 roku, w R., działając wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci 24.521,30 gram brutto haszyszu, który przechowywał w mieszkaniu przy ulicy (...), celem późniejszej sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V. (zarzut I a.o. w sprawie Ap V Ds 15/10) w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2003 roku do przełomu 2007 i 2008 r. w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 20 kg haszyszu, 5 kg marihuany oraz środków psychotropowych w postaci, co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy i 6 kg amfetaminy o nieustalonej wartości, w ten sposób, iż zakupił je od nieustalonych osób, a następnie sprzedał nieustalonym osobom,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

VI. (zarzut II a.o. w sprawie Ap V Ds 15/10) w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do połowy 2010 r. w G. i innych miejscach działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej zbrojnej grupy przestępczej, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski i Holandii do Niemiec znacznych ilości środków odurzających, oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, i tak:

- w pierwszej połowie 2008 roku trzykrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 15 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z R. G. (1),
- w okresie od września do grudnia 2008 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 50 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z R. G. (1),
- w okresie od pierwszej połowy 2009 roku do drugiej połowy 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 300 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami,
- w okresie 2010 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 300 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami,
- w okresie od drugiej połowy 2009 roku do końca 2010 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości, co najmniej 60 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami,
- w okresie 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości, co najmniej 25.000 sztuk, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami,

- w okresie 2010 roku trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci kokainy w łącznej ilości, co najmniej 300 gram, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami,
- w połowie 2010 roku dwukrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Niemiec znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 10 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami,

to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

2) **R. G. (1) (G.)**, ur. (...)r. w B.,

syna J. i M. z domu O.,

oskarżonego o to, że:

VII. (zarzut III a.o.) w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do grudnia 2008 r. w G. i innych miejscach działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających, oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, i tak:

- w pierwszej połowie 2008 roku trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 15 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1),
- w okresie od września do grudnia 2008 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 50 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1),

to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

VIII. (zarzut IV a.o.) w okresie od stycznia do sierpnia 2008 r. w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 35 kg haszyszu o nieustalonej wartości, który zakupił wspólnie z A. P. (1), celem ich dalszej sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

IX. (zarzut V a.o.) wiosną 2010 roku w R., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń i amunicję w postaci pistoletu (...) wraz z amunicją w jednym magazynku oraz pistolet maszynowy marki (...) wraz z nieustaloną ilością amunicji,

to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

3) **R. G. (2) (G.)**, ur. (...) r. w Z.,

syna L. i B. z domu R.

oskarżonego o to, że:

X. (zarzut VI a.o.) w okresie od lata 2009 r. do wiosny 2010 r. w Z., G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, i tak:

- w okresie od lata 2009 r. do lutego 2010 r. w Z. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 2 kilogramów haszyszu i co najmniej 100 gram marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 1 kilograma amfetaminy i co najmniej 500 sztuk tabletek extazy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji
- wiosną 2010 r. w G. i Z. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 19 kilogramów haszyszu i 100 gram marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5 kilogramów amfetaminy oraz ok. 200 tabletek extazy które odebrał od A. P. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

XI. (zarzut VII a.o.) jesienią 2009 r. działając wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Królestwa Niderlandów nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci, co amfetaminy, którą następnie przekazał I. S. (1), celem późniejszej sprzedaży innym osobom,

to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4) **T. W. (1) (W.)**, ur. (...) r. w G.,

syna R. i I. z domu C.

oskarżonego o to, że:

XII. (zarzut VIII a.o.) w okresie od czerwca 2009 roku do 12 stycznia 2010 roku, w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci, co najmniej 28 kilogramów, które nabył od P. Ł. (1), celem dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

5) **D. D. (1)**, ur. (...) roku w G.,

syna J. i A. z domu G.

oskarżonego o to, że:

XIII. (zarzut IX a.o.) w nieustalonych dniach i miesiącu 2010 roku, ale przed 9 września 2010 roku w S. i innych miastach polski, Szwecji oraz w O., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał przewozu z Polski poprzez Szwecję do O. w Norwegii znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 1 kilograma amfetaminy, które następnie wprowadził do dalszego obrotu, poprzez sprzedaż nieustalonemu mężczyźnie o imieniu S. za kwotę 12.000 zł,

to jest o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

1) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt I, przy czym uzupełnia jego opis poprzez wskazanie, że w kierowanej przez oskarżonego zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym brali udział prawomocnie osądzeni P. Ł. (1), R. G. (1), Ł. B. (1), A. D. (1), Ł. D. (1) i P. L. (1), **to jest przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.**

i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. skazuje go na karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II, przy czym zmienia jego opis poprzez:

- zastąpienie w tiret pierwszym słów „które w trakcie wielu transakcji sprzedawał ustalonej osobie, celem zbycia innym osobom do dalszej dystrybucji” słowami „które w trakcie wielu transakcji sprzedawał P. Ł. (1), celem zbycia innym osobom do dalszej dystrybucji”,
- zastąpienie w tiret dziewiątym słów „w miesiącu lipcu lub sierpniu 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5 kilogramów amfetaminy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji” słowami „w miesiącu lipcu lub sierpniu 2010 r. w C. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci pół kilograma amfetaminy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji”

oraz uzupełnia ten opis poprzez przyjęcie, że czyn ten obejmował także zachowanie polegające na tym, że:

- w połowie 2010 roku uczestniczył w obrocie wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że dwukrotnie przewiózł z Holandii do Niemiec haszysz w łącznej ilości około 10 kilogramów, który następnie zbył ustalonej osobie celem dalszego obrotu, przy czym z czynu tego osiągnął korzyść majątkową na terenie Polski,

oraz przyjmuje, że stanowi to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 12 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. przy zast. art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę

3 (trzech) lat pozbawienia wolności

oraz **200 (dwustu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł;**

3) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt III, przy czym zmienia jego opis poprzez:

- zastąpienie słów „broń i amunicję” słowami „broń palną i amunicję”,
- zastąpienie słów „43 sztuk naboju myśliwskich kalibru „12”” słowami „42 sztuk naboju myśliwskich kalibru 16 i jednego naboju myśliwskiego kalibru 12”,

- zastąpienie słów „ o symbolu (...)” słowami „ o symbolach (...) i (...) ”,

to jest przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i art. 171 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4) na mocy art. 44 § 6 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. P. (1) za przestępstwo przypisane w pkt 3. przypadek na rzecz Skarbu Państwa broni palnej i amunicji opisanej pod poz. III. 1-8 wykazu dowodów rzeczowych (k. 2936 akt sprawy) a przechowywanej w depozycie Komendy Wojewódzkiej Policji w K.;

5) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IV, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011r. w związku z art. 4 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **100 (stu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł;**

6) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt V, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. - według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł;**

7) uznaje oskarżonego **A. P. (1)** – w miejsce zarzuconego czynu opisanego wyżej w pkt VI – za winnego tego, że w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do 15 grudnia 2010 r. w G. i innych miejscach na terenie Polski, Niemiec i Holandii, działając wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od sierpnia 2008 r. do września 2010 r. działając także w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, którą kierował, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

a) w pierwszej połowie 2008 roku dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości 10 kilogramów,

b) w okresie od września do grudnia 2008 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 50 kilogramów,

c) w okresie od pierwszej połowy 2009 roku do drugiej połowy 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 300 kilogramów,

d) w okresie 2010 roku, lecz przed 15 grudnia 2010 r., wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 300 kilogramów,

e) w okresie od drugiej połowy 2009 roku do 15 grudnia 2010 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 60 kilogramów,

f) w okresie 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości co najmniej 25.000 sztuk,

g) w okresie 2010 roku, lecz przed 15 grudnia 2010 r., trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 300 gramów,

to jest przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k.

i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. skazuje go na karę

3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł;**

8) na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary orzeczone wobec A. P. (1) i orzeka wobec tego oskarżonego kary łączne

7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności

oraz **500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny**

przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł;**

9) na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu A. P. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 15 grudnia 2010 r. do 3 lipca 2013 r.;

10) na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **A. P. (1)** na rzecz Fundacji „(...)” w B. (Bytom, ul. (...)), z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, nawiązki w kwotach:

a) za przestępstwo przypisane w pkt 2. wyroku – **10.000 (dziesięciu tysięcy) zł,**

b) za przestępstwo przypisane w pkt 5. wyroku – **5.000 (pięciu tysięcy) zł,**

c) za przestępstwo przypisane w pkt 6. wyroku – **5.000 (pięciu tysięcy) zł,**

d) za przestępstwo przypisane w pkt 7. wyroku – **10.000 (dziesięciu tysięcy) zł;**

11) na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. P. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych z popełnienia przestępstw w kwotach:

a) za przestępstwo przypisane w pkt 2. wyroku (zarzut II) – **941.570 (dziewięćset czterdzieści jeden tysięcy pięćset siedemdziesiąt) zł**,

b) za przestępstwo przypisane w pkt 6. wyroku (zarzut V) – **255.500 (dwieście pięćdziesiąt pięć tysięcy pięćset) zł**;

12) uznaje oskarżonego **R. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VII, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

3 (trzech) lat pozbawienia wolności

oraz **200 (dwustu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

13) uznaje oskarżonego **R. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VIII, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. - według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

1 (jednego) roku pozbawienia wolności

oraz **150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

14) uznaje oskarżonego **R. G. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IX, przy czym zmienia jego opis poprzez zastąpienie słów „broń i amunicję” słowami „broń palną i amunicję”, **to jest przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.**

i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. skazuje go na karę

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

15) na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary orzeczone wobec R. G. (1) i orzeka wobec tego oskarżonego kary łączne

3 (trzech) lat pozbawienia wolności

oraz **300 (trzystu) stawek dziennych grzywny**

przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

16) na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **R. G. (1)** na rzecz Fundacji „(...)” w B. (Bytom, ul. (...)), z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, nawiązki w kwotach:

a) za przestępstwo przypisane w pkt 12. wyroku – **5.000 (pięciu tysięcy) zł**,

b) za przestępstwo przypisane w pkt 13. wyroku – **3.000 (trzech tysięcy) zł**;

17) na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. G. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt 12. wyroku (zarzut VII) w kwocie **32.500 (trzydziestu dwóch tysięcy pięciuset) zł**;

18) uznaje oskarżonego **R. G. (2)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. - według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

19) uznaje oskarżonego **R. G. (2)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XI, przy czym zmienia jego opis poprzez zastąpienie słów „nieustalonej ilości substancji psychotropowej w postaci, co amfetaminy” słowami „substancji psychotropowej w postaci nieustalonej ilości amfetaminy”,

to jest przestępstwa z art. 55 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. - według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.

i za to na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

20) na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary orzeczone wobec R. G. (2) i orzeka wobec tego oskarżonego kary łączne

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz **150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

21) na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **R. G. (2)** na rzecz Fundacji „(...)” w B. (B., ul. (...)), z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, nawiązki w kwotach:

a) za przestępstwo przypisane w pkt 18. wyroku – **2.000 (dwóch tysięcy) zł**,

b) za przestępstwo przypisane w pkt 19. wyroku – **500 (pięciuset) zł**,

22) uznaje oskarżonego **T. W. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XII, przy czym uzupełnia jego opis poprzez dodanie po słowach „co najmniej 28 kilogramów” słowa „haszyszu” oraz przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. - według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.,**

i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 8 czerwca 2010 r. skazuje go na karę

2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

oraz **150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **30 (trzydziestu) zł**;

23) na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu T. W. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 15 maja 2012 r.;

24) na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **T. W. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 22. wyroku na rzecz Fundacji „(...)” w B. (Bytom, ul. (...)), z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, nawiązkę w kwocie **2.000 (dwóch tysięcy) zł**;

25) na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. W. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 22. wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa w kwocie **5.600 (pięć tysięcy sześćset) zł**;

26) uznaje oskarżonego **D. D. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XIII, przy czym przyjmuje, że stanowiło to **przestępstwo z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.**

i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zast. art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 2 k.k. skazuje go na karę

2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

oraz **200 (dwustu) stawek dziennych grzywny**

ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **50 (pięćdziesięciu) zł**;

27) na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. D. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby **5 (pięciu) lat**;

28) na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **D. D. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 26. wyroku, na rzecz Fundacji „(...)” w B. (B., ul. (...)), z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, nawiązkę w kwocie **1.000 (tysiąca) zł**;

29) na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. D. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 26. wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa w kwocie **2.000 (dwóch tysięcy) zł**;

30) na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

a) adw. J. D. kwotę 3.060 (trzy tysiące sześćdziesiąt) zł powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług w kwocie 703,80 zł (siedemset trzy złote i osiemdziesiąt groszy), łącznie **3.763,80 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt trzy złote i osiemdziesiąt groszy)** tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu R. G. (2);

b) adw. M. K. kwotę 2.760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) zł powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług w kwocie 634,80 zł (sześćset trzydzieści cztery złote i osiemdziesiąt groszy), łącznie **3.394,80 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt groszy)** tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu D. D. (1);

31) na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa:

a) wobec A. P. (1) kwotę **89.143,78 zł (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sto czterdzieści trzy złote i siedemdziesiąt osiem groszy)** tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **5.600 (pięć tysięcy sześćset) zł** tytułem opłaty;

b) wobec R. G. (1) kwotę **258 (dwieście pięćdziesiąt osiem) zł** tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **2.200 (dwa tysiące dwieście) zł** tytułem opłaty;

c) wobec R. G. (2) kwotę **4.251,80 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt groszy)** tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **1.200 (tysiąc dwieście) zł** tytułem opłaty;

d) wobec T. W. (1) kwotę **258 (dwieście pięćdziesiąt osiem) zł** tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **1.200 (tysiąc dwieście) zł** tytułem opłaty;

e) wobec D. D. (1) kwotę **3.727,75 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia siedem złotych i siedemdziesiąt pięć groszy)** tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę **2.300 (dwa tysiące trzysta) zł** tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 198/12

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny, wyjaśnienia oskarżonych i ocena dowodów

A. oskarżony A. P. (1)

1) zarzut I (art. 258 § 3 k.k.)

W okresie od sierpnia 2008 roku do dnia 23 września 2010 roku, w G., R., B. i innych miejscach w Polsce oraz na terytorium Królestwa Niderlandów działała zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym, mająca na celu popełnianie przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabyciu z Królestwa Niderlandów do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu i marihuany oraz obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych. Grupą tą kierował oskarżony A. P. (1) a w jej skład wchodził prawomocnie osądzeni (wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie IV K 42/12) P. Ł. (1), R. G. (1), Ł. B. (1), A. D. (1), Ł. D. (1) i P. L. (1).

Zdarzeniem, które zapoczątkowały działalność grupy przestępczej było nawiązanie współpracy pomiędzy A. P. (1) a P. Ł. (1). Doszło do tego w następujących okolicznościach. Udział P. Ł. (1) w handlu narkotykami zaczął się w lipcu 2008 roku. W 2008 r. P. Ł. (1) zaplanował rozpoczęcie działalności gospodarczej w zakresie gastronomii. Wygrał przetarg na użytkowanie lokalu w G. przy ul. (...). Rozpoczął remont tych pomieszczeń i przygotowywał się do otwarcia lokalu. W tym czasie wziął pożyczkę w Banku (...) w T. w kwocie 20.000 zł. W związku z tym, że kwota ta okazała się niewystarczająca na rozpoczęcie działalności gospodarczej, a banki nie chciały mu dać nowego kredytu, zwrócił się do

A. P. (1) z prośbą o pożyczkę. P. Ł. (1) poznał A. P. (1) w 2001 roku w trakcie wspólnego pobytu w Areszcie Śledczym w G.. P. Ł. (1) wiedział, że A. P. (1) zajmuje się handlem narkotykami i dlatego ma pieniądze na pożyczkę. Skontaktował się z A. P. (1) i ten udzielił mu w pierwszej połowie 2008 roku pożyczki w kwocie 5000 zł. A. P. (1) umówił się z P. Ł. (1), że ten będzie mu spłacał tę kwotę w ratach, gdy rozpocznie działalność gospodarczą i gdy pojawią się z niej dochody. W okresie, w którym P. Ł. (1) rozpoczął swoją działalność, został zatrzymany i przedstawiono mu zarzuty do sprawy Prokuratury Rejonowej w Częstochowie, gdzie zastosowany został wobec niego środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 10.000 zł. P. Ł. (1) nie miał pieniędzy na zapłacenie tego poręczenia i zwrócił się do A. P. (1) o kolejną pożyczkę w kwocie 10.000 zł. W związku z tym, że działalność, jaką prowadził P. Ł. (1), nie przynosiła mu wystarczających dochodów, zaczął mieć problemy ze spłacaniem wszystkich swoich długów, zarówno wobec banku, jaki i wobec A. P. (1). Wtedy A. P. (1) zaproponował P. Ł. (1) udział w obrocie narkotykami. Pierwotnie propozycja polegała na tym, że P. Ł. (1) miał być kurierem i przemycać narkotyki w postaci haszyszu i marihuany z Królestwa Niderlandów do Polski na zlecenie A. P. (1). A. P. (1) poszukiwał bowiem ludzi, którzy mieli się zajmować przemytem narkotyków dla niego z Królestwa Niderlandów. Wcześniej sam A. P. (1) przemycał narkotyki, ale wraz z rozwojem swojej przestępczej działalności i tworzeniem zrębów grupy przestępczej potrzebował większej ilości kurierów. P. Ł. (1) tej propozycji nie przyjął, albowiem uważał, że wiąże się z nią zbyt duże ryzyko wpadki. Zgodził się natomiast na udział w obrocie narkotykami polegający na ich dalszej dystrybucji na terenie G. i okolic, poprzez sprzedaż w ramach sieci odbiorców, jaką zamierzał znaleźć. Schemat działania miał polegać na tym, że P. Ł. (1) będzie znajdował dla A. P. (1) odbiorców jego narkotyków. Działalność taka faktycznie się rozpoczęła. Odbiorcy znaleźni przez P. Ł. (1) mieli składać mu zamówienia na dostarczenie konkretnej ilości narkotyków. P. Ł. (1) następnie zwracał się z tymi zamówieniami do A. P. (1) i ten przekazywał mu zamówioną ilość narkotyków (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 558 – 565, 569-576, 593 – 597, 601-606, 607-629).

Zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez A. P. (1) działała w okresie pomiędzy sierpniem 2008 roku a 23 września 2010 roku. Teren działania grupy obejmował G. i różne miasta na terenie (...), jak również różne miasta na terenie Holandii, skąd również dostarczane były narkotyki w postaci haszyszu i marihuany. A. P. (1) był szefem grupy i osobą kontrolującą zarówno dostawy narkotyków, jak i ich dystrybucję w Polsce. W grupie tej istniał ścisły podział ról – zadań w przestępczym procederze, który był trwały w całym jego przebiegu a wynikał on ze specjalizacji, umiejętności i możliwości posiadanych przez uczestników przestępstw dokonywanych w ramach grupy. Współdziałanie pomiędzy wymienionymi osobami miało charakter trwały i było to konieczne z uwagi na charakter działalności, wymagający skoordynowanych, złożonych czynności.

A. P. (1) przy pomocy swoich znajomych, którzy przebywali na terenie Holandii, tj. I. S. (2) ps. „C. (...)” oraz innych n/n osób o pseudonimach „C. (...)” i „K. (...)” organizował zakup haszyszu i marihuany. Planował również zorganizowanie importu haszyszu z Maroka, gdzie przebywał z Ł. B. (1) i R. G. (1) prowadząc rozmowy handlowe na ten temat. Narkotyki do Polski trafiały w tej grupie poprzez kurierów, jakich organizował A. P. (1). Tymi kurierami byli J. K. ps. „D. (...)”, Ł. D. (1) oraz inne nieustalone osoby z terenu G.. Kurierzy ci dostarczali przede wszystkim haszysz i marihuanę do Polski, jeżdżąc jako turyści na trasie Polska – Holandia, Holandia – Polska i przewożąc narkotyki w walizkach lub przy pomocy samochodów osobowych, w których przygotowane były skrytki. Następnie narkotyki, na polecenie A. P. (1), były magazynowane w różnych miejscach na terenie (...).

Marihuana i haszysz były przywożone z Królestwa Niderlandów, początkowo osobiście przez A. P. (1), a potem przez grupę kurierów, tj. Ł. D. (1), J. K., n/n Ł. z K. i innych. Narkotyki te pakowane były przez dostawców w pakiety oklejane taśmą przylepną i dodatkowo umieszczane w opakowaniach z folii termicznej. Narkotyki z Królestwa Niderlandów były przywożone bądź w bagażu podróжным przez kuriera korzystającego z publicznego środka transportu, np. autobusów rejsowych (Ł. D. (1)) bądź samochodami prywatnymi ze specjalnie przygotowanymi schowkami (J. K. i inni nieustaleni personalnie kurierzy). Przewożone w ten sposób ilości narkotyków wynosiły każdorazowo co najmniej 20 kilogramów (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 562).

A. P. (1) płacił J. K. za tego typu jednorazowe kursy z narkotykami od 2.000 zł do 4.000 zł. Ł. D. (1) dostawał za kurs kwoty rzędu 2000 zł oraz różne kwoty w euro na drobne wydatki i koszty przejazdu. Przemycone przez kurierów narkotyki z Królestwa Niderlandów były następnie odbierane osobiście przez A. P. (1) (odebrał je, co najmniej

siedmiokrotnie od Ł. D. (1) lub wskazane przez niego osoby, tj. P. Ł. (1), P. L. (2), a także J. K., kiedy nie był akurat kurierem i inne nieustalone osoby. Początkowo z Holandii przywożone było jednorazowo po 20 – 30 kilogramów haszyszu oraz po ok. 5 kg marihuany. W późniejszym okresie, jednorazowo przywożone było z udziałem kilku kurierów po ok. 50 – 60 kg narkotyków, a pod koniec 2009 roku przywieziono jednorazowo 97 kg haszyszu. Pozostałe narkotyki, a w szczególności amfetaminę oraz tabletki ekstazy A. P. (1) odbierał od nieustalonych osób na terenie B.. P. Ł. (1) był raz świadkiem przywozu również z Królestwa Niderlandów partii tabletek ekstazy dla A. P. (1), które były zapakowane w małe torebki śniadaniowe po 100 sztuk w każdej. P. Ł. (1) był osobiście obecny, co najmniej dwukrotnie w czasie wakacji 2009 roku i września 2009 roku, przy odbiorze amfetaminy w B. od nieustalonych osób. A. P. (1) polecił mu pojechać na wskazane przez niego miejsce w B. w okolicy ul. (...), gdzie opuścił samochód i gdzieś się udał. Po jakimś czasie A. P. (1) wrócił do samochodu mając ze sobą dużą walizkę podróżną zawierającą co najmniej 20 kg amfetaminy. Potem walizka ta została zawieszona do mieszkania A. P. (1) w G. przy ul. (...). Z rozmów, jakie prowadził z A. P. (1) dowiedział się, że ten jeździł w to miejsce w B. raz w tygodniu. Amfetamina była początkowo zapakowana w czarne worki foliowe. Dopiero w swoim mieszkaniu A. P. (1) przepakowywał ją do woreczków foliowych z zapięciem strunowym po około 500 gramów (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 607-614).

Na polecenie A. P. (1) zaufane osoby organizowały sprzedaż narkotyków odbiorcom. Funkcje koordynatorów tych sprzedaży, do których A. P. (1) miał zaufanie, pełnili na różnych etapach: P. Ł. (1), R. G. (1), Ł. B. (1), P. L. (1) oraz A. D. (1). Te osoby – członkowie grupy cieszący się zaufaniem A. P. (1) – a ponadto R. G. (2) (który do zorganizowanej grupy nie należał – k. 2594-2595), w jego imieniu, mogły samodzielnie dysponować narkotykami, które były zgromadzone w różnych magazynach. To znaczy mogły, po wcześniejszym uzgodnieniu z A. P. (1) swobodnie wydawać, sprzedawać lub przenosić narkotyki z miejsca na miejsce. Po dokonanych sprzedażach zostawiały one w umówionych miejscach pieniądze, pochodzące ze sprzedaży. Osoby te były wynagradzane w różny sposób, niektóre otrzymywały stałe pieniądze za magazynowanie i sprzedaż narkotyków, tak jak np. A. D. (1), a pozostałe miały prowizję ze sprzedaży. A. P. (1) kontrolował tę sprzedaż i ustalał określone ceny, za jakie te osoby mogły brać od niego narkotyki dla dostawców. Z kolei, wymienione wyżej osoby, znajdowały bezpośrednich odbiorców, które kupowały narkotyki należące do grupy. W szczególności, P. Ł. (1) pozyskał jako odbiorców S. S. (1), A. S. (1), T. W. (2) ps. „D. (...)”, P. S., Ł. P. ps. „U. (...)”, n/n „M. z G.” i n/n mężczyznę o ps. „G. (...)”. R. G. (1) z kolei pozyskał jako odbiorców D. D. (1), A. D. (1) ps. „S. (...)” i n/n osoby o ps. „R. (...)”, „M. (...)”, „S. (...)”, „D. (...)”, „S. (...)”, „P. (...)”, „Ł. (...)”, „P. (...)” i R. G. (2) ps. „M. (...)”. Jeżeli chodzi o P. L. (1), to była to osoba ciesząca się dużym zaufaniem A. P. (1) i poza tym, że odbierał samodzielnie narkotyki, przewoził też pieniądze od różnych dostawców, bezpośrednio na polecenie A. P. (1).

A. P. (1) utrzymywał w grupie bezwzględny porządek, nie pozwalając na to, aby ktoś poza jego plecami handlował narkotykami, interweniował też w sytuacjach problemów z odbiorcami narkotyków. Osoby będące blisko A. P. (1) miały świadomość, że w sposób bezwzględny utrzymuje on porządek w grupie, albowiem dysponował on dużą ilością broni palnej, jak również granatami bojowymi. Demonstrował on tę broni różnym osobom w grupie, m.in. P. Ł. (1), R. G. (1) a także współdziałającemu z nim poza strukturami grupy przestępczej R. G. (2), pokazując w ten sposób, że w razie braku posłuszeństwa, nie cofnie się przed jej użyciem. A. P. (1) niejednokrotnie nosił tę broń przy sobie, eksponując ją R. G. (1) i R. G. (2), a w przypadku R. G. (1), strasząc go jej użyciem. Broń ta była też przenoszona pomiędzy różnymi magazynami, gdzie były przechowywane narkotyki.

Jak już wskazano wyżej, P. Ł. (1) stał się osobą zaufaną A. P. (1), który powierzył mu sprzedaż narkotyków oraz organizowanie sieci odbiorców. Rola P. Ł. (1) w tym zakresie polegała na tym, że pilnował kolejnych magazynów, w których były narkotyki oraz wydawał lub sprzedawał je poszczególnym odbiorcom. W okresie swojej działalności P. Ł. (1) znalazł następujących odbiorców narkotyków, którzy kupowali „towar” A. P. (1): S. S. (1), A. S. (1), P. L. (1), T. W. (1), n/n mężczyzna o ps. (...), P. S., Ł. P., ps. (...), n/n mężczyznę z G. określanego jako (...) oraz innych drobniejszych odbiorców. Drugą osobą, która ściśle współpracowała z A. P. (1) był R. G. (1), który pełnił podobną rolę dla A. P. (1) jak P. Ł. (1) – pośrednika, hurtownika i organizatora sieci sprzedaży. R. G. (1) znalazł dla A. P. (1) następujących odbiorców: n/n mężczyznę o ps. (...), n/n mężczyznę o ps. (...), n/n mężczyznę o ps. (...), n/n mężczyznę o ps. (...), n/n mężczyznę o ps. (...), n/n mężczyznę o ps. „P., D. D. (1), A. D. (1), R. G. (2) i inne osoby.

Narkotyki przez cały okres działania zorganizowanej grupy przestępczej były magazynowane w kilku miejscach. Początkowo było to miejsce zamieszkania A. P. (1) w G. przy ul. (...), gdzie przechowane były różne narkotyki w postaci haszyszu, amfetaminy, marihuany, heroiny, kokainy i tabletek ekstazy. Do mieszkania tego miał dostęp również P. Ł. (1). W mieszkaniu tym przechowywane były przez A. P. (1) znaczne ilości narkotyków. Bywało tak, że w mieszkaniu tym było po 100 kg haszyszu, 20 kg amfetaminy i tysiące tabletek ekstazy (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 558-564).

Następnie od początku 2009 roku A. P. (1) zaczął magazynować narkotyki w firmie R. G. (1) o nazwie (...), która mieściła się w R. ul. (...). A. P. (1) przywiózł tam dużą torbę podróżną i polecił ją schować R. G. (1). Ten umieścił ją w małym pomieszczeniu, wewnątrz magazynu. Potem zajrzał do tej torby i okazało się, że w jej wnętrzu jest marihuana, tabliczki haszyszu i waga elektroniczna. Marihuana była zapakowana w przezroczystą folię, a haszysz był w kostkach oklejonych taśmą samoprzylepną koloru brązowego. Tej marihuany było ok. 3 kilogramów a haszyszu 3 – 4 kilogramów (wyjaśnienia R. G. (1), k. 1062 - 1069).

A. P. (1) zaczął przywozić narkotyki do tej hurtowni z coraz większą częstotliwością i w coraz większych ilościach – były to nawet całe walizki z narkotykami. A. P. (1) uzyskał od R. G. (1) klucze do tych pomieszczeń magazynowych i swobodnie korzystał z hurtowni. Początkowo to A. P. (1) wydawał odbiorcom R. G. (1) narkotyki, ale potem, kiedy nabrał zaufania do niego - sam R. G. (1), podobnie jak P. Ł. (1), mogli korzystać z magazynu narkotyków. Po narkotyki do tego magazynu przyjeżdżali jeszcze inni znajomi A. P. (1), którzy odbierali narkotyki dla odbiorców, jak np. P. L. (1).

W połowie 2009 roku za namową A. P. (1) - R. G. (1) wynajął dodatkową powierzchnię magazynową, do której A. P. (1) przeniósł narkotyki. Były tam przechowywane narkotyki w ilościach rzędu dziesiątek kilogramów. W tym nowym magazynie zaczął się również pojawiać kurier A. P. (1) – J. K. (1) i inne osoby.

W związku z tym, że R. G. (1) zaczął się obawiać rozmachu, z jakim A. P. (1) gromadził u niego w hurtowni narkotyki, porozumiał się z P. Ł. (1), że ten kupi dla niego starego busa, w którym, zamiast w jego firmie, będą przechowywane narkotyki. P. Ł. (1) skorzystał z busa, który kupił jego ojciec Z. Ł.. Był to R. (...) o nr. rej (...). W związku z faktem, że to auto się zepsuło, P. Ł. (1) skorzystał z okazji i zakupił go od ojca za kwotę 1000 zł a następnie przetransportował na lawecie na parking koło hurtowni R. G. (1) w R.. Było to jesienią 2009 roku (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 607 – 629 oraz (wyłącznie w zakresie nabycia pojazdu marki R. (...) i późniejszego pozostawienia go na parking strzeżonym): zeznania E. G., k. 844 – 845; zeznania D. G., k. 846-849; zeznania Z. Ł., k. 858-860; zeznania M. R., k. 861-864; zeznania J. P., k. 865-868).

W samochodzie tym P. Ł. (1) zostawił kluczyki i A. P. (1) wraz z R. G. (1) mogli nim swobodnie dysponować. Całą sytuację kontrolował A. P. (1), który pieniądze na zakup auta od ojca Ł. w kwocie 1000 zł rozliczył z należnościami za sprzedaż narkotyków (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 664-666).

Samochód ten był następnie wykorzystywany przez A. P. (1), jako kolejny magazyn narkotyków. Wiosną 2010 r. samochód ten został przetransportowany w kolejne miejsce, tj. na parking strzeżony w C. przy ul. (...). W transporcie auta uczestniczył A. P. (1) i A. D. (1). Od tego momentu do czasu przeprowadzenia w dniu 9 września 2010 roku przeszukania tego pojazdu służył on za magazyn narkotyków, który na polecenie A. P. (1) obsługiwał A. D. (1) – osoba zwerbowana do obrotu narkotykami przez R. G. (1). Rola A. D. (1) polegała na dowożeniu narkotyków wyznaczonym odbiorcom. A. P. (1) wydawał polecenia R. G. (1) odnośnie tego, kto ma dostać konkretne narkotyki, lub od kogo je odebrać, a ten przekazywał te polecenia do wykonania A. D. (1). A. D. (1) swobodnie dysponował tym samochodem (wyjaśnienia R. G. (1), k. 1074 - 1080 oraz (wyłącznie w zakresie dostępu R. G. (1) i A. D. (1) do w/w pojazdu): zeznania S. K., k. 850-854, 856-857).

Również R. G. (1) odbierał i przywoził od różnych osób narkotyki, które potem składował w samochodzie zaparkowanym na parking w C. oraz kolejna zaufana osoba A. P. (1) - I. S. (1) ps. (...). Przez cały okres od zakupu tego auta do jego przeszukania przez Policję mogły w nim być zmagazynowane narkotyki w łącznej ilości około 500 kilogramów. W momencie przeprowadzenia przeszukania tego samochodu, co miało miejsce w dniu 9 września

2010 r., zabezpieczono wewnątrz około 8643,40 grama haszyszu i 1956,50 grama siarczanu amfetaminy (protokół przeszukania, k. 778 – 801).

Oprócz wymienionych wyżej miejsc magazynem narkotyków oraz broni palnej było mieszkanie wynajęte na nazwisko znajomego P. K. Kluby. Był to mieszkanie przy ul. (...) w G.. Pod koniec 2009 roku A. P. (1) nakazał P. Ł. (1), aby ten wynajął na nazwisko innej osobę mieszkanie na potrzeby magazynu narkotyków (dokumentacja dot. najmu lokalu, k. 381 – 387; zeznania K. K. (1), k. 392-395, 691-694, 3499 oraz (wyłącznie w zakresie faktu wynajęcia lokalu i korzystania z niego przez inne osoby poza K. K. (1)): zeznania A. P. (3), k. 374-380; zeznania J. S., k. 350-351; zeznania A. S. (2), k. 352-353; zeznania R. P. (1), k. 354-355; zeznania G. W., k. 356-359). Jeden komplet kluczy do tego mieszkania posiadał P. Ł. (1), a drugi miał A. P. (1). Mieszkanie to stało się kolejnym magazynem A. P. (1). W trakcie korzystania z tego mieszkania, tak jak i w poprzednich miejscach, A. P. (1) magazynował narkotyki oraz broń palną, amunicję i granaty. Wydawał P. Ł. (1) narkotyki i przyjmował pieniądze z ich sprzedaży. P. Ł. (1) mógł też samodzielnie brać narkotyki i sprzedawać je odbiorcom rozliczając się z A. P. (1) (wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 569 - 575).

W dniu 13 stycznia 2010 roku doszło do zatrzymania P. Ł. (1), przy którym zabezpieczono około 1 kg amfetaminy i ponad 100 gramów haszyszu. Zatrzymanie miało miejsce bezpośrednio po opuszczeniu przez P. Ł. (1) mieszkania przy ul. (...) w G.. W tym samym dniu przeszukano to mieszkanie i zabezpieczono tam prawie 80 kilogramów amfetaminy, 1,4 kg haszyszu, 2 kg marihuany i 21 tysięcy tabletek ekstazy. W mieszkaniu znajdowało się ponadto kilka sztuk broni palnej, kilkaset sztuk amunicji i dwa granaty ręczne z zapalnikami bojowymi (k. 97-113 – protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną; k. 73-75 – protokół przeszukania P. Ł. (1) i k. 78-96 – protokoły oględzin zabezpieczonych przedmiotów; k. 162-169 – protokół oględzin broni; k. 171-172 – protokół oględzin materiałów wybuchowych; k. 173-174 – protokół z działań minersko-pirotechnicznych; k. 177-188 – opinia z zakresu badań chemicznych; k. 192-194 – opinia z zakresu badań broni; k. 207-209 – opinia daktyloskopijna; k. 578-583, 639-642, 688, 698-701, 814-815 – wyjaśnienia P. Ł. (1); k. 1088 – wyjaśnienia R. G. (1)).

Zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez A. P. (1) w okresie swojego istnienia prowadziła rozległą działalność. Przedmiotem obrotu przez tą grupę były bardzo duże ilości narkotyków: setki kilogramów marihuany, haszyszu i amfetaminy oraz znaczne – liczone w dziesiątkach tysięcy ilości tabletek ekstazy. Pełnych ilości tych narkotyków nie da się ustalić, bowiem poza osobami ujawnionymi w sprawie, A. P. (1) miał jeszcze swoich dużych odbiorców, których nie ujawniał nawet zaufanym osobom w grupie. Wiadomo jedynie, że wśród tych osób byli odbiorcy mogący kupować jednorazowo nawet po 100 kilogramów haszyszu. Kierujący grupą A. P. (1) w całym okresie jej funkcjonowania dysponował znacznymi środkami finansowymi, pozwalającymi na kontynuowanie działalności, nawet pomimo poważnych trudności. Pomimo zatrzymania P. Ł. (1), co miało miejsce w dniu 13 stycznia 2010 r. i utraty zabezpieczonych wówczas przez Policję znacznych ilości narkotyków, m.in. około 80 kilogramów amfetaminy oraz broni palnej, amunicji i granatów, grupa na polecenie A. P. (1) działała dalej. Działania grupy były kontynuowane także pomimo zatrzymania kolejnej osoby zaufanej A. P. (1) – R. G. (1), co miało miejsce w dniu 9 września 2010 r. (k. 1012, 1028) i również wiązało się z utratą kolejnych narkotyków. W tym samym dniu przeszukano bowiem samochód R. (...) stojący na parkingu strzeżonym w C. przy ul. (...) i zabezpieczono przechowywane tam narkotyki – ponad 8,5 kg haszyszu i prawie 2 kg amfetaminy (protokół przeszukania, k. 778 – 801). Po zatrzymaniu R. G. (1) kierujący grupą A. P. (1) próbował organizować kolejnych dystrybutorów. Faktyczna działalność grupy zakończyła się w związku z zatrzymaniem kolejnego jej członka, tj. Ł. D. (1), co miało miejsce w dniu 23 września 2010 r. W dniu 23 września 2010 roku funkcjonariusze Służby Celnej, pełniąc służbę na autostradzie (...) w O., zatrzymali do kontroli samochód osobowy marki R. z firmy świadczącej usługi przewozowej (...). Kontroli dokonano na terenie MOP W.. Podczas kontroli bagaży Ł. D. (1), w jednej z walizek, ujawniono worki ze zgrzanego aluminium, wewnątrz których znajdował się susz roślinny (protokół oględzin rzeczy, k. 1447 – 1448; zeznania D. Ż., k. 1512-1513; zeznania J. J. (2), k. 1618-1620; zeznania W. S., k. 1621-1623). Ł. D. (1) przewoził wówczas z Holandii do Polski ponad 6,5 kilograma marihuany oraz prawie 18 kilogramów haszyszu (opinia z zakresu badań chemicznych, k. 1565 – 1571).

Zatrzymany w dniu 15 grudnia 2010 roku, A. P. (1) nadal był w posiadaniu dużej ilości narkotyków. W miejscu, gdzie się ukrywał w R., tj. w mieszkaniu przy ul. (...), posiadał ponad 24 kg haszyszu (k. 1180 - protokół zatrzymania osoby; k. 1186-1188 - dokumentacja dot. przedmiotów zabezpieczonych w w/w mieszkaniu; k. 1192-1194 – wykaz

zabezpieczonych dowodów rzeczowych; k. 1198-1223 – protokół oględzin przedmiotów; k. 1224-1236, 1241-1242, 1245-1250 – protokoły oględzin zabezpieczonego haszyszu; k. 1260-1262 – opinia z zakresu badań chemicznych).

Ustalenia faktyczne w zakresie odnoszącym się do działań grupy przestępczej kierowanej przez A. P. (1) poczyniono w oparciu o dowody wymienione wyżej a ponadto:

- wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV;
- wyjaśnienia P. Ł. (1) (t. III, k. 512, t. III, k. 518 – 520, t. III, k. 558 – 565 t. III, k. 569 – 576, t. III, k. 578 – 583, t. III, k. 593 – 597, t. IV, k. 601 – 606, t. IV, k. 607 – 613, t. IV, k. 631 – 632, t. IV, k. 635 – 636, t. IV, k. 639 – 642, t. IV, k. 644 – 645, t. IV, k. 664 – 666, t. IV, k. 667 – 671, t. IV, k. 676 – 699, t. IV, k. 682 – 683, t. IV, k. 686, t. IV, k. 687 – 690, t. IV, k. 696, t. IV, k. 698 – 699, t. IV, k. 705, t. VI, k. 1160 – 1162, t. XI, k. 2004 – 2006, t. XI, k. 2115 – 2116, t. XI, k. 2158 – 2159) oraz jego zeznania złożone w postępowaniu sądowym (t. 3471v-3474, 3486-3488);
- wyjaśnienia R. G. (1) (t. VI, k. 1003 – 1005, t. VI, k. 1009 – 1011, t. VI, k. 1062 – 1069, t. VI, k. 1074 – 1080, t. VI, k. 1086 – 1094, t. VI, k. 1100 – 1106, t. VI, k. 1108 – 1111, t. VI, k. 1112 – 1116, t. VI, k. 1128 – 1132, t. VI, k. 1134 – 1137, t. VI, k. 1152 – 1153, t. VI, k. 1154 – 1157, t. VI, k. 1158 – 1159, t. VI, k. 1160 – 1162, t. VI, k. 1165 – 1166, t. X, k. 1902 – 1904 oraz wyjaśnienia złożone na rozprawie, k. 3294, 3309, 3448v-3451 a ponadto wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2931, t. XV),
- wyjaśnienia A. D. (1) (t. XII, k. 2236 – 2237, t. XII, k. 2246 – 2250, t. XII, k. 2252 – 2262, t. XII, k. 2263 – 2266, t. XII, k. 2267 – 2273, t. XII, k. 2291, t. VI, k. 1158 - 1159) oraz jego zeznania złożone w postępowaniu sądowym (t. 3509);
- wyjaśnienia Ł. D. (1) (t. VIII, k. 1561 – 1467, t. VIII, k. 1519 – 1523, t. VIII, k. 1530, t. IX, k. 1607 – 1610, t. IX, k. 1651 – 1653, t. IX, k. 1656);
- wyjaśnienia P. L. (1) (t. XII, k. 2391 – 2392, t. XII, k. 2411, t. XIII, k. 2412 - 2413);
- wyjaśnienia D. D. (1) (t. XI, k. 2186 – 2187, t. XI, k. 2188 – 2192, t. XI, k. 2195 – 2196),
- eksperymenty procesowe z udziałem P. Ł. (1) z dnia 14 kwietnia 2010 roku (tom IV, k. 607 – 629) oraz z dnia 23 stycznia 2012 roku (tom IV, k. 698 – 701),
- eksperymenty procesowe z udziałem R. G. (1) z dnia 15 grudnia 2010 roku (tom VI, k. 1112 - 1126) i z dnia 17 lutego 2011 (tom VI, k. 1134 – 1148),
- eksperymenty procesowe z udziałem A. D. (1) z dnia 24 grudnia 2012 roku (tom XII, k. 2267 – 2288),
- eksperymenty procesowe z udziałem Ł. D. (1) z dnia 7 grudnia 2010 roku (tom IX, k. 1607 – 1617),
- protokoły okazania tablic poglądowych Ł. D. (1) z dnia 7 lutego 2011 roku (tom IX, k. 1651 - 1653),
- protokoły okazania tablic poglądowych A. D. (1) z dnia 23 listopada 2011 roku (tom XII, k. 2263 - 2266) oraz z dnia 7 czerwca 2011 roku (tom XII, k. 2246 – 2250),
- protokoły okazania tablic poglądowych R. G. (1) z dnia 3 listopada 2010 roku (tom VI, k. 1100 - 1106 i następne),
- protokoły okazania tablic poglądowych P. Ł. (1) z dnia 31 marca 2010 roku (tom IV, k. 601 - 606),
- protokoły konfrontacji A. D. (1) i R. G. (1) z dnia 24 stycznia 2012 roku (tom VI, k. 1158 – 1159),
- protokoły konfrontacji P. Ł. (1) i R. G. (1) z dnia 23 stycznia 2012 roku (tom VI, k. 1160 – 1162),

- protokoły okazania tablic poglądowych D. D. (1) z dnia 13 czerwca 2011 roku (tom XI, k.2188 - 2192),
- ekspertyzy kryminalistyczne z dnia 18 marca 2011 (tom VII, k. 1260 – 1262), z dnia 27 kwietnia 2010 roku (tom II, k. 214 – 218), z dnia 30 kwietnia 2010 roku (tom II, k. 223 – 227), z dnia 17 listopada 2010 roku (tom II, k. 248 – 261), z dnia 02 sierpnia 2011 roku (tom II, k. 263) - dotyczące badań chemicznych zabezpieczonych narkotyków,
- protokół przeszukania pomieszczeń przy ul. (...) w G. z dnia 13 stycznia 2010 roku (tom I, k. 97 – 110),
- protokół oględzin przedmiotów zabezpieczonych w toku przeszukania pomieszczeń przy ul. (...) w G. z dnia 13 stycznia 2010 roku (tom I, k. 162 – 169),
- ekspertyzy kryminalistyczne z dnia 23 marca 2010 (tom I, k. 177 – 188) i z dnia 01 czerwca 2010 (tom I, k. 192 – 194) oraz z dnia 9 lipca 2010 roku (tom I, k. 196) - dotyczące zabezpieczonej broni i granatów.

Oskarżony A. P. (1) początkowo nie przyznawał się do winy i zaprzeczał postawionym mu zarzutom, zarówno kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, jak i innych przestępstw popełnionych w ramach tej grupy. Po wniesieniu aktu oskarżenia dotyczącego tych przestępstw oskarżony na rozprawie przyznał się do wszystkich zarzutów wskazując dodatkowo, że jego działalność była jeszcze szersza, niż wynika to z postawionych zarzutów (k. 2817). Zaproponował ponadto ograniczenie postępowania dowodowego i skazanie go po uprzednim zastosowaniu instytucji przewidzianej w art. 388 k.p.k., proponując konkretny wymiar kary (odpowiadający zresztą w najistotniejszych elementach wymiarowi kary, który w niniejszej sprawie wobec niego orzeczono). Wobec wycofania się przez oskarżonego z deklaracji pozwalających na zastosowanie art. 388 k.p.k., po wniesieniu drugiego aktu oskarżenia (obejmującego w jego przypadku dwa kolejne zarzuty – pkt V i VI wg numeracji przyjętej w części wstępnej wyroku) sprawy połączono do wspólnego rozpoznania. W odniesieniu do kolejnych postawionych zarzutów, opartych w całości na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego w toku odrębnego śledztwa, oskarżony w całości przyznał się do winy – o czym będzie jeszcze mowa poniżej. W końcowej fazie postępowania sądowego oskarżony zmodyfikował swoje stanowisko co do zarzutu z art. 258 § 3 k.k. Zanegował co do zasady możliwość przypisania mu tego czynu podnosząc, że w istocie wszystkie pozostałe mu przestępstwa były dokonywane w warunkach odpowiadających jedynie konstrukcji współsprawstwa. Podnosił ponadto, że rola R. G. (1) była odmienna od opisywanej przez oskarżyciela publicznego i w zasadzie to on pełnił w tym procedurze funkcję decyzyjną. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał, że wiarygodne były te, w których do winy się przyznawał i nie kwestionował faktu kierowania zorganizowaną grupą zbrojną. Warto zauważyć, że w swoich ostatnich wyjaśnieniach oskarżony nie zanegował żadnej z informacji wcześniej udzielonych. Nie wycofał się też ze swojego stanowiska, zgodnie z którym nie kwestionował informacji podanych przez osoby go obciążające, tj. przede wszystkim P. Ł. (1) i R. G. (1). Nie doszło zatem do przedstawienia przez oskarżonego nowej wersji wydarzeń a jedynie do wyrażenia ocen odmiennych od prezentowanych poprzednio. Te zaś nie poddają się weryfikacji według kryterium wiarygodności a jedynie mogą być oceniane jako słuszne albo niesłuszne. Właściwym miejscem dla rozważań na ten temat jest zatem część uzasadnienia poświęcona kwestiom prawnym. W tym miejscu warto jedynie wskazać, że istotą przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. nie jest wcale bezpośrednio zaangażowanie w każde z działań podejmowanych przez grupę przestępczą. Nie można utożsamiać pojęcia „kierowania grupą przestępczą” (art. 258 § 3 k.k.) ze „sprawstwem kierowniczym” (art. 18 § 1 k.k.) dotyczącym konkretnych przestępstw popełnianych w ramach grupy. To właśnie po to owe grupy są tworzone, by realizować niezgodne z prawem przedsięwzięcia przekraczające możliwości jednej osoby, czy nawet kilku osób współpracujących jedynie w warunkach współsprawstwa. W świetle obciążających oskarżonego dowodów, przede wszystkim wyjaśnień i zeznań prawomocnie osądzonych członków zorganizowanej grupy, nie ma wątpliwości, że w grupie tej funkcjonowała swego rodzaju „delegacja kompetencji”. Nie wdając się w nieistotne w tym miejscu szczegóły, można wskazać, że A. P. (1) nie interesowały drobne kwestie związane z dystrybucją mniejszych (jakkolwiek w dalszym ciągu „znaczących”) ilości narkotyków, lecz właśnie w tym celu powierzył innym członkom grupy organizację sieci odbiorców. Nie zajmował się także osobiście wszystkimi transportami narkotyków z innych krajów, lecz poprzestał na zorganizowaniu sieci kurierów (części z nich oskarżony nie ujawnił – co sam przyznał). Także eksponowane przez oskarżonego kwestie związane z organizacją magazynów narkotykowych nie musiały wiązać się z jego każdorazowym

osobistym zaangażowaniem. Nie ma na przykład znaczenia, kto zorganizował nabycie samochodu R. (...), czy też kto formalnie był dysponentem pomieszczeń, w których narkotyki były przechowywane. Nie wyklucza też kierowniczej roli oskarżonego to, że do tych miejsc miały dostęp inne osoby, skoro odbywało się to za jego zgodą i wiedzą. Rozległa skala działalności wręcz uniemożliwiała przecież takie funkcjonowanie grupy, by oskarżony każdorazowo udawał się w miejsce przechowywania narkotyków i osobiście wydawał potrzebne odbiorcom porcje. Jak wynika ze zgromadzonych dowodów, osoby zajmujące się dystrybucją wśród zorganizowanej sieci odbiorców, miały spory zakres swobody w dostępie do magazynów narkotykowych. Tym niemniej to A. P. (1) był osobą, z którą zawsze pobrane narkotyki trzeba było później rozliczyć. Eksponowane w obronie oskarżonego okoliczności nie są zatem takimi, które mogłyby uchylać jego odpowiedzialność za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. Warto dodatkowo wskazać, że część z tych argumentów jest zupełnie chybiona z przyczyn natury formalnej. Podkreślanie okoliczności mających w zamyśle obrony świadczyć o możliwości zarzucenia P. Ł. (1) i R. G. (1) kierowania grupą przestępczą (k. 3897 i nast.) jest bezprzedmiotowe, skoro prawomocnie skazano ich już za czyny z art. 258 § 2 k.k. i w tym zakresie zachodzi stan powagi rzeczy osądzonej. Cokolwiek by zresztą nie podnosić na temat roli P. Ł. (1) i R. G. (1) – i tak nie miałyby to wpływu na ocenę postawionego oskarżonemu zarzutu z art. 258 § 3 k.k. Nie twierdził wszak oskarżony nigdy, by w działalności przestępczej do której się przyznał, wykonywał czyjekolwiek polecenia lub komukolwiek podlegał (obrońca sam wskazuje, że R. G. (1), P. Ł. (1) i A. P. (1) mieli działać „na równi” – k. 3898). Nie neguje przy tym oskarżony roli w zarzuconym procederze odgrywanej przez inne osoby – w tym te, które wymieniono w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku. W istocie obrona oskarżonego sprowadza się w tym zakresie do tezy, że oskarżony nie był jedynym, który decydował o działalności grupy. To zaś i tak nie miałyby istotnego znaczenia, skoro realizacja znamion art. 258 § 3 k.k. ma miejsce zarówno w przypadku grup kierowanych jednoosobowo, jak i kolektywnie (Komentarz do Kodeksu karnego pod red. A. Zolla, Część szczególna. Komentarz do art. 117-277. Tom II, Zakamycze, 1999; komentarz do art. 258 k.k. – teza 10). Z powołanych wyżej względów Sąd uznał jednak, że omówione wyżej dowody ze źródeł osobowych potwierdzają sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 258 § 3 k.k. i że bez żadnych wątpliwości kierował on zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym. Pozostałe zagadnienia podnoszone w obronie oskarżonego mają charakter ściśle prawny, więc zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia.

Nie podważyły w żadnym stopniu wiarygodności obciążających oskarżonego dowodów **materiały niejawne** (dokumenty zarejestrowane w kancelarii tajnej Sądu Okręgowego w Gliwicach pod nr pod nr KT-Pf-23/2012). Materiały te – nie będące skądinąd dowodem stanowiącym podstawę jakichkolwiek ustaleń przyjętych w akcie oskarżenia – nie zawierały żadnych informacji, które byłyby pomocne dla wyjaśnienia sprawy. Ujawnienie tych materiałów na rozprawie (po uprzednim zapewnieniu stronom dostępu do nich w kancelarii tajnej – k. 3758, 3785, 3851) pozwoliło jedynie na stwierdzenie, że udokumentowane w ten sposób czynności wykonywane w sposób niejawny były formalnie uzasadnione (sprawa dotyczyła tzw. przestępstw „katalogowych” wymienionych w art. 237 § 3 k.p.k.) i legalnie prowadzone (dopełniono wszystkich wymogów formalnych związanych z ich realizacją). Wobec nieprzydatności tego dowodu dla ustaleń faktycznych nie zachodziła przy tym konieczność sporządzenia niejawnej części uzasadnienia, bowiem żadne informacje z materiałów niejawnych nie wymagają szczegółowego omówienia. Warto jedynie stwierdzić w tym miejscu, że nieujawnienie w ramach czynności niejawnych informacji przydatnych dla ustaleń co do zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 258 § 3 k.k. (ewentualnie co do któregośkolwiek z pozostałych zarzuconych czynów) nie świadczy wcale o niewiarygodności obciążających dowodów a jedynie o tym, że okoliczności tych nie poruszano w sytuacjach, które były niejawnie kontrolowane.

2) zarzut II (art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.)

Oskarżony A. P. (1) w okresie od sierpnia 2008 roku do 22 września 2010 roku, w G., R., B. i innych miejscach, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, którą kierował, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy a także czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych i środków odurzających. W ramach tej działalności dopuścił się zachowań niżej opisanych.

- W okresie od sierpnia 2008 roku do 13 stycznia 2010 A. P. (1) wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci, co najmniej 121 kilogramów haszyszu i 1300 gram marihuany oraz znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 26 kilogramów amfetaminy i 800 sztuk tabletek extazy, które w trakcie wielu transakcji sprzedawał prawomocnie osądzonemu za ten czyn P. Ł. (1), celem zbycia innym osobom do dalszej dystrybucji.

(dowody: wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1), **k. 559-564**, 3471v-3474, 3486-3488; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do sprzedawania P. Ł. (1) wymienionych wyżej narkotyków i złożył krótkie wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wycofał się ponadto ze swoich początkowych wyjaśnień ze śledztwa, w których negował wszystkie postawione mu zarzuty. Wyjaśnił ich treść przyjętą wówczas przez siebie linią obrony. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, bowiem korelują one z wyjaśnieniami i zeznaniami P. Ł. (1), które są szczegółowe, precyzyjne i osadzone w realiach. Sąd zaakceptował opis czynu w zakresie odnoszącym się do ilości i rodzaju zbywanych narkotyków oraz przedziału czasowego, w jakim to następowało. Informacje te miały charakter w zasadzie bezsporny. A. P. (1) nie kwestionował żadnej z tych informacji a prawomocnie osądzony P. Ł. (1) szczegółowo je przedstawił wskazując także w swoich wyjaśnieniach sposób wyliczenia poszczególnych ilości narkotyków przy uwzględnieniu cyklicznego charakteru dostaw (k. 563). W świetle wyjaśnień i zeznań P. Ł. (1) nie budzi też wątpliwości cel transakcji, tj. zbywania celem dalszej dystrybucji. Ilości zbywanych narkotyków wykluczały bowiem nabycie ich przez P. Ł. (1) w celach konsumpcyjnych. Przeczy temu także charakter wzajemnej współpracy pomiędzy A. P. (1) a P. Ł. polegającej na uzyskiwaniu dochodów z obrotu znacznymi ilościami narkotyków, które były dalej rozprowadzane przez inne osoby. Sąd zmodyfikował opis czynu w tym zakresie wskazując na dane osoby, której oskarżony zbywał wymienione w zarzucie narkotyki. Wobec prawomocnego skazania P. Ł. (1) za ten czyn nie było ku temu żadnych przeszkód prawnych.

- W nieustalonym dniu, latem 2009 roku, w G. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci około 5 kilogramów marihuany i 30 kilogramów haszyszu, które przechowywał w mieszkaniu, celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(dowody : wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1), **k. 562** , 3471v-3474, 3486-3488; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do przechowywania wyżej wymienionych narkotyków i złożył krótkie wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Obciążająca oskarżonego wersja podana przez P. Ł. (1) nie została podważona żadnymi dowodami przeciwnymi. Wynika z niej, że A. P. (1) w wakacje 2009 r. poprosił P. Ł. (1), żeby pojechał z mężczyzną o pseudonimie (...) (J. K.) na ul. (...) w G., co uczynili, po czym odebrali stamtąd 30 kg haszyszu i 5 kg marihuany w walizkach. Z wyjaśnień P. Ł. (1) potwierdzonych przyznaniem się A. P. (1) wynika, że walizki te zostały zawiezione do mieszkania oskarżonego i tam były przechowywane. W świetle zgromadzonych dowodów nie budzi wątpliwości cel przechowywania owych narkotyków. Ich ilość oraz znaczne zaangażowanie A. P. (1) w obrót narkotykami wyklucza możliwość przyjęcia, że narkotyki miały tam pozostać i nie być przedmiotem dalszego obrotu.

- W nieustalonym dniu w październiku lub listopadzie 2009 roku, w R., A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 10 kilogramów haszyszu i 1 kilograma marihuany, które odebrał z miejsca ich przechowywania, celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(dowody : wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1), **k. 563** , 3471v-3474, 3486-3488; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do odbioru wyżej wymienionych narkotyków z miejsca ich przechowywania i złożył krótkie wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Obciążające oskarżonego wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1) nie były w toku procesu kwestionowane. Wynika z nich, że w październiku lub listopadzie 2009 r. A. P. (1) udał się wraz z nim do firmy (...) w R. prowadzonej przez R. G. (1) i zabrali stamtąd ok. 10 kg haszyszu i 1 kg marihuany. W świetle bezspornego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości cel odbioru owych narkotyków, tj. przeznaczenie ich do dalszej dystrybucji. Po to wszak A. P. (1) owe narkotyki odebrał z miejsca ich przechowywania.

- W nieustalonych dniach, w okresie od sierpnia 2008 roku do 22 września 2010 roku w B., A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 40 kilogramów amfetaminy, którą odbierał od nieustalonych osób.

(dowody : wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1), **k. 561** , 3471v-3474, 3486-3488; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził, że odbierał wymienione ilości amfetaminy od nieustalonych osób. Ustalenia w tym zakresie opierają się na wyjaśnieniach i zeznaniach P. Ł. (1). Z dowodów tych wynika, że w nieustalonym bliżej okresie w przedziale pomiędzy sierpniem 2008 roku a 22 września 2010 roku A. P. (1) odbierał w B. amfetaminę, zazwyczaj w ilości około 20 kg i doszło do tego co najmniej 2 razy. Z relacji P. Ł. (1) wynika, że A. P. (1) odebrał w ten sposób 40-60 kg amfetaminy. Pomimo dość ogólnikowego opisu przyjętego w zarzucie Sąd uznał, że dopuszczalne jest przypisanie oskarżonemu tego czynu. Opis ów jest bowiem dostatecznie skonkretyzowany i odnosi się do zindywidualizowanych zdarzeń, których P. Ł. (1) był bezpośrednim świadkiem. Duża skala obrotu narkotykami, w jakim oskarżony i P. Ł. (1) uczestniczyli i wielość związanych z tym przedsięwzięć, powoduje, że P. Ł. (1) mógł faktycznie mieć problem z bardziej precyzyjnym określeniem czasu zdarzenia. Nie podważa to jednak wiarygodności jego wyjaśnień i zeznań, zwłaszcza, że A. P. (1) ich nie kwestionował. Nie jest też konieczne dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności ustalenie, od kogo odbierał on amfetaminę. Z relacji P. Ł. (1) wynika, że A. P. (1) nigdy swojego źródła zaopatrzenia nie zdradzał. P. Ł. (1) nie był też osobiście obecny przy odbieraniu narkotyków od owych nieustalonych osób. A. P. (1) przyznając się do tego czynu nie ujawnił żadnych dodatkowych informacji, poza tymi, jakimi dysponował P. Ł. (1). Sąd zaaprobował opis czynu w zakresie odnoszącym się do ilości amfetaminy stanowiącej przedmiot obrotu. W sytuacji, gdy P. Ł. (1) określał tę ilość w pewnym przedziale (pomiędzy 40 a 60 kg) zasadne było przyjęcie wersji dla oskarżonego najkorzystniejszej.

- W okresie od 5 listopada 2009 roku do dnia 13 stycznia 2010 roku, w G., A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w ilości co najmniej 79 kilogramów amfetaminy, 1.166,15 gram tabletek zawierających 4-bromo-2,5dimetoksyfenetyloaminę, tj. około 8.319 sztuk, 5 tabletkami zawierającymi 3,4-metylenodioksymetamfetaminę (MDMA) oraz 3 tabletkami zawierającymi amfetaminę, jak również znacznych ilości środków odurzających w postaci co najmniej 2,049,6 gram marihuany i 1.424,3 gram haszyszu, które magazynował w mieszkaniu przy ulicy (...).

(Dowody : z akt Ds. 19/12: k. 97-113 – dokumentacja z przeszukania mieszkania przy ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną; k. 73-75 – protokół przeszukania P. Ł. (1), k. 78-96 – protokoły oględziny zabezpieczonych przedmiotów; k. 117-140, 143-161 – protokoły oględzin, k. 214-218, 223-228, 248-263 – opinie z zakresu badań chemicznych; k. 234-241 – opinia daktyloskopijna dot. zabezpieczonych narkotyków i opakowań oraz wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 563, 573 i wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu i złożył krótkie wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Okoliczności popełnienia tego czynu nie budzą wątpliwości i zostały jednoznacznie potwierdzone zgromadzonymi dowodami. Narkotyki wymienione w tym zarzucie zostały zabezpieczone przez Policję w związku z zatrzymaniem P. Ł. (1) a następnie poddano je szczegółowym oględzinom i badaniom specjalistycznym. Ich ilość, masa i skład chemiczny nie budzą zatem żadnych wątpliwości. Jednoznacznie wynika również ze zgromadzonych dowodów, że zabezpieczone

narkotyki pozostawały w dyspozycji oskarżonego A. P. (1). Dysponował on bowiem mieszkaniem, w którym były magazynowane – czemu sam nie przeczył. Dostęp innych osób do tego mieszkania, jak również formalne wynajęcie go na nazwisko innej osoby, nie mają istotnego znaczenia w sytuacji, gdy nikt nie kwestionuje, iż narkotyki te należały do A. P. (1) i to on był władny nimi dysponować.

- W okresie od lutego 2010 roku do września 2010 roku w R., A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany i haszyszu w łącznej ilości co najmniej 90 kilogramów, które odbierał od Ł. D. (1).

(Dowody : k. 1443-1448, 1453-1457 – dokumentacja dot. zatrzymania rzeczy u Ł. D. w dniu 23 września 2010 r.; k. 1464-1466, k. 1519-1523, k. 1651-1653 – wyjaśnienia Ł. D. (1); k. 1565-1571 – opinia chemiczna; k. 1607-1610 – protokół eksperymentu procesowego z udziałem Ł. D.; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu i złożył krótkie wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Ustalenia w omawianym zakresie zostały oparte na wyjaśnieniach Ł. D. (1), który ujawnił okoliczności później przez A. P. (1) przyznane. Ł. D. w związku z zatrzymaniem u niego narkotyków (k. 1443-1448, 1453-1457) ujawnił, że przywoził z Holandii narkotyki, które odbierał od niego A. P. (1) (k. 1464-1466), którego wizerunek wskazał podczas okazania tablic poglądowych (k. 1503, 1523, 1651-1653). W szczegółowych wyjaśnieniach (k. 1519-1523) dotyczących dostarczania narkotyków z Holandii do Polski Ł. D. wskazał, że przywoził stamtąd marihuanę i haszysz w walizkach o wadze od 15 do 20 kg. Wyjaśnił, że A. P. (1) odbierał od niego te walizki sześciokrotnie i że odbywało się to w okresie od lutego 2010 r. do września 2010 r., tj. do zatrzymania Ł. D.. Substancje zabezpieczone u Ł. D. podczas zatrzymania zostały zbadane i ustalono, że jest to marihuana i haszysz (k. 1565-1571). Ł. D. wskazał ponadto podczas eksperymentu procesowego miejsca przeprowadzania transakcji narkotykowych, m.in. z udziałem A. P. (1) (k. 1607-1610). Wyjaśnienia Ł. D. nie wzbudzają żadnych zastrzeżeń. Opisał on szczegółowo okoliczności dostarczania narkotyków, które odbierał od niego oskarżony A. P. (1). Oskarżony tej wersji wydarzeń nie kwestionował. Nie została ona podważona żadnymi dowodami przeciwnymi. Dlatego opierając się na wymienionych wyżej dowodach uznano sprawstwo A. P. (1) za udowodnione. Sąd uznał za trafny opis czynu, w którym określono łączną ilość narkotyków na co najmniej 90 kilogramów. Jest to bowiem dolna wartość z przedziału wynikającego z wyjaśnień Ł. D. (6 x 15-20 kg, tj. 90-120 kg).

- Latem 2009 r. w R. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz co najmniej 3 kilogramów haszyszu, które przekazał R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowody: akta Ds. 15/10 - **k. 1065** – wyjaśnienia R. G. (1); wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził wersję wydarzeń wynikającą z wyjaśnień obciążającego go R. G. (1) (k. 1065). Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. Dowodom to potwierdzającym nie zostały przeciwstawione żadne dowody przeciwne. R. G. (1) sam potwierdził udział w tym przestępstwie i został już za to prawomocnie skazany. Nie zachodziły żadne okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość szczerą R. G. (1) w tym zakresie, pomimo niewątpliwie istniejącego pomiędzy nim a A. P. (1) konfliktu.

- Wiosną 2010 r. w G. i Z. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 23 kilogramów haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 6 kilogramów amfetaminy, które przekazał R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowody: akta Ds. 15/10 - **k. 1077-1078** – wyjaśnienia R. G. (1); wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził swoje sprawstwo. Obciążające oskarżonego dowody w postaci wyjaśnień R. G. (1) zasługują na wiarę. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony przekazywał R. G. (1) haszyszu i marihuanę, co miało miejsce w G. (w miejscu zamieszkania A. P. (1)) i w Z. (w miejscu zamieszkania R. G. (2), z którym R. G. (1) uzgodnił kwestię przechowywania przedmiotów dostarczanych przez oskarżonego). Zsumowanie ilości narkotyków podanych w wyjaśnieniach R. G. (1) (1 kg amfetaminy i 3 kg haszyszu, 5-6 kg amfetaminy i 5-7 kg haszyszu oraz 7 kg haszyszu - przywiezione przez mężczyznę o imieniu Ł. a ponadto wcześniej odebrane przy (...) radiostacji przez R. G. (1), któremu towarzyszył R. G. (2), 8 kg haszyszu) pozwala stwierdzić, że prawidłowo przyjęto najniższe wartości z podanych przez R. G. (1) przedziałów (6-7 kg amfetaminy, 23-25 kg haszyszu). Jak już wskazano wyżej, nie zachodziły żadne okoliczności poddające w wątpliwość prawdziwość wersji R. G. (1), której sam A. P. (1) nie kwestionował.

- W miesiącu lipcu lub sierpniu 2010 r. w C. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci pół kilograma amfetaminy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji (w miejsce przyjętego w zarzucie opisu: „w miesiącu lipcu lub sierpniu 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5 kilogramów amfetaminy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji”).

(Dowody: akta Ds. 15/10 - **k. 1076** – wyjaśnienia R. G. (1); wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził swoje sprawstwo. Ustalenia w omawianym zakresie Sąd oparł na wyjaśnieniach R. G. (1), który ów czyn w swoich wyjaśnieniach ujawnił. Szczegółowa analiza treści tych wyjaśnień skłoniła Sąd do poczynienia w opisie czynu stosownych zmian. Z wyjaśnień R. G. (1) wynika, że omawiany czyn został dokonany w ten sposób, że R. G. (1) razem z A. P. (1) pojechali do C., gdzie był zaparkowany samochód, w którym znajdowały się narkotyki. A. P. (1) nie podchodził co prawda wówczas do tego samochodu, jednak znajdował się w zaparkowanym w pobliżu samochodzie, którym tam przyjechali. Tam też nastąpiło przekazanie amfetaminy. Miejscem dokonania czynu był zatem C., a nie R., jak przyjęto w zarzucie. Korekty wymagała także wskazana w zarzucie ilość przekazanej amfetaminy. Z wyjaśnień R. G. (1) wynika, że w zaparkowanym w C. samochodzie było 5-6 kg amfetaminy i ok. 9-10 haszyszu. Nie twierdził jednak nigdy R. G. (1), że wszystkie te narkotyki wówczas stamtąd zabrał i oddał A. P. (1). Z jego wyjaśnień (k. 1076) wynika, że było to tylko pół kilograma amfetaminy i taką też ilość należało wskazać w zarzucie. Wszystko wskazuje na to, że treść postawionego A. P. (1) zarzutu wynikała w tym zakresie jedynie z oczywistej omyłki, skoro jedynym dowodem odnoszącym się do tego czynu był wymieniony fragment wyjaśnień R. G. (1).

- W okresie od czerwca 2010 r. do 9 września 2010 r. w R. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 32 kilogramów haszyszu i co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci co najmniej 14 kilogramów amfetaminy, które przekazał A. D. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowody : wyjaśnienia A. D. (1), k. 2246-2251 – częściowo oraz k. 2252-2262; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził swoje sprawstwo. Ustalenia w omawianym zakresie Sąd oparł na wyjaśnieniach A. D. (1) (k. 2246-2251, 2252-2262) które nie były w toku procesu przez nikogo kwestionowane. A. D. (1) po okazaniu mu wizerunków osób rozpoznał A. P. (1) jako mężczyznę, z którym kilkakrotnie spotykał się w R. i od którego odbierał narkotyki w torbach sportowych lub walizkach podróży (k. 2248). Sąd miał na uwadze, iż początkowe wyjaśnienia A. D. (1) nie były precyzyjne co do ilości niektórych narkotyków stanowiących przedmiot obrotu. W pierwszych wyjaśnieniach wskazywał na ilości wynoszące około 5-6 kg marihuany (2 kg + 3-4 kg) oraz 12-13 kg amfetaminy (10 kg + 2-3 kg). Z kolejnych, bardziej w tym zakresie precyzyjnych wyjaśnień A. D. (1) (k. 2257) wynika, że oskarżony przekazywał mu takie ilości narkotyków, jakie wskazano w zarzucie (co najmniej 3 kg marihuany i co najmniej 14 kg amfetaminy). W sytuacji, gdy wyjaśnienia Ł. D. w tym zakresie były kategoryczne a A. P. (1) przyznał się

do tak właśnie skonstruowanego zarzutu i potwierdził wynikające z niego okoliczności faktyczne, brak było podstaw, by modyfikować w tym zakresie opis czynu.

- W okresie od czerwca 2010 r. do 09 września 2010 r. w R. A. P. (1) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 16 kilogramów haszyszu i co najmniej 2 kilogramów marihuany, które odebrał od A. D. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowody : wyjaśnienia A. D. (1), k. 2252-2262, 2263-2266; protokół eksperymentu procesowego z udziałem A. D. (1), k. 2267-2288; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do tego czynu i potwierdził swoje sprawstwo. Ustalenia w omawianym zakresie Sąd oparł na wyjaśnieniach A. D. (1), który ów czyn w swoich wyjaśnieniach ujawnił. A. D. (1) wymieniając osoby, które odbierały od niego narkotyki, wskazał również na A. P. (1) (k. 2259), do którego jeździł około trzykrotnie, gdy zadzwonił po niego R. G. (1) (k. 2260). A. D. rozpoznał podczas okazania wizerunek A. P. (1) jako odbiorcy narkotyków, o którym wcześniej wyjaśniał (k. 2264). Miejsca odbioru narkotyków od oskarżonego zostały ponadto wskazane przez A. D. (1) podczas eksperymentu procesowego (k. 2269 oraz zdjęcia 6, 9, 10, 11, 12). Informacje podane przez A. D. (1) a następnie potwierdzone przez A. P. (1), nie wzbudzały żadnych wątpliwości co do ich zgodności z prawdą.

- W połowie 2010 roku A. P. (1) uczestniczył w obrocie wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że dwukrotnie przewiózł z Holandii do Niemiec haszysz w łącznej ilości około 10 kilogramów, który następnie zbył R. G. (1) (w wyroku z przyczyn formalnych zastąpiono te dane zapisem – „ustalanej osobie”) celem dalszego obrotu, przy czym z czynu tego osiągnął korzyść majątkową na terenie Polski.

(Dowody: wyjaśnienia A. P. (1), k. 1542, 3862)

Ustalenia faktyczne w odniesieniu do tego czynu Sąd poczynił w oparciu o wyjaśnienia A. P. (1), który sam to zdarzenie ujawnił. W dotyczących tego czynu wyjaśnieniach (k. 1542) oskarżony wskazał, że w wakacje 2010 r. R. G. (1) poprosił go o dostarczenie z Holandii do Niemiec haszyszu. Wskazał oskarżony, że spełnił tę prośbę i dostarczył R. G. (1) z Holandii dwukrotnie po 5 kg haszyszu, który R. G. (1) odebrał w Niemczech osobiście. Dodatkowo przesłuchany na tę okoliczność oskarżony dodał, że R. G. (1) rozliczył się z nim w Polsce za tak dostarczony haszysz (k. 3862). Sąd uznał te wyjaśnienia A. P. (1) za wiarygodne. Nie miał oskarżony żadnego interesu, by fałszywie obciążać samego siebie w sytuacji, gdy – co ewidentnie wynika z akt sprawy – dążył do uzyskania korzyści procesowych wynikających z ujawnienia i opisanego przestępstw wcześniej organom ścigania nieznanych. Sąd nie podzielił jedynie przyjętej w zarzutach konstrukcji, zgodnie z którą omawiane zachowanie stanowiło element innego zarzutu – kwalifikowanego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wynikało to jednak wyłącznie z przyczyn prawnych, które zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia. W tym miejscu można jedynie zasygnalizować, że w związku z tym czynem narkotyki nie znalazły się nigdy na terenie Polski, więc do realizacji znamion art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie doszło. Same okoliczności faktyczne popełnienia tego czynu nie budzą natomiast wątpliwości i w ocenie Sądu zostały opisane przez A. P. (1) zgodnie z prawdą.

Sąd zaakceptował konstrukcję zarzutu polegającą na użyciu w odniesieniu do ilości narkotyków sformułowań „około” i „co najmniej”. Sąd miał na uwadze, iż używanie tego typu sformułowań winno odbywać się wstrzeźliwie (tak np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19 sierpnia 2009 roku II AKz 553/09, opubl. Biuletyn SA K-ce, nr 3/2009, poz. 18; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 grudnia 2005 r., sygn. II AKa 149/05, opubl. Prok.i Pr. 2006/7-8/34). Tym niemniej podziela Sąd prezentowany w judykaturze pogląd, że taka konstrukcja opisu czynu jest dopuszczalna („ Nie ma (...) podstaw twierdzenie, że określenie „około” użyte w opisie czynu w odniesieniu do wysokości szkody, uchybia wymaganiu dokładnego opisu przypisanego czynu. Jeżeli bowiem nie istnieje możliwość jednoznacznego ustalenia wartości mienia – jak w tej sprawie – to użycie określenia „co najmniej” lub „około” (każde z nich racjonalnie odzwierciedla inną przyczynę niemożności dokonania ustalenia jednoznacznego) nie może być oceniane w kategoriach uchybienia.” - postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006 r., sygn. akt III KK 78/06, opubl. Biuletyn Prawa Karnego SN nr 6/06, poz. 1.2.12; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 4

stycznia 2011 r., sygn. akt III KK 184/10, opubl. Biuletyn Prawa Karnego SN nr 4/11, poz. 1.2.6). W realiach sprawy nie dało się precyzyjnie określić ilości narkotyków stanowiących przedmiot obrotu oraz wewnątrzspółnotowych nabyć i dostaw. Zasadne było zatem przyjęcie w opisach czynów takich ilości, jakie wprost wynikają z wyjaśnień (a w odniesieniu do prawomocnie osądzonych w innej sprawie – także zeznań) osób bezpośrednio w tych przestępstwach uczestniczących. Uwagi te mają zastosowanie do wszystkich przypisanych oskarżonym w tej sprawie przestępstw, których opisy zawierają tego typu sformułowania.

3) zarzut III (art. 263 § 2 k.k. i art. 171 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.)

W okresie od 5 listopada 2009 roku do dnia 13 stycznia 2010 roku, w G., oskarżony A. P. (1) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną i amunicję w postaci pistoletu marki (...) o nr (...), kalibru 9 mm, pistoletu maszynowego m-ki (...), o nr (...), kalibru 7,65 mm, strzelby myśliwskiej tzw. „dwururki” bez marki producenta oraz numeru fabrycznego, kalibru 12, karabinu wytworzonego metodą samodzielną składającego się z łoża z uchwytem, kolby, lufy z zamontowanym tłumikiem i zabudowaną komorą naboju z mechanizmem spustowym o nr (...) i zamkiem z mechanizmem uderzeniowym, 39 sztuk naboju pistoletowych kalibru 9 mm, 142 sztuk naboju pistoletowych kalibru 7,65 mm oraz 42 sztuk naboju myśliwskich kalibru 16 i jednego naboju myśliwskiego kalibru 12 oraz przyrządy wybuchowe w postaci dwóch granatów ręcznych, bojowego i zaczepno-obronnego, produkcji jugosłowiańskiej o symbolach (...) i (...). Granaty te były uzbrojone z zapalniki bojowe i zawierały trotyl oraz pentryt. Ich przechowywanie w lokalu mieszkalnym mogło spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Wymieniona wyżej broń palna, amunicja i granaty znajdowały się w mieszkaniu przy ul. (...) w G., wynajmowanym na nazwisko innej osoby – K. K. (1) a pozostającym w faktycznej dyspozycji A. P. (1).

(Dowody: z akt Ds. 19/12 - k. 97-113 – protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) wraz z dokumentacją fotograficzną; k. 73-75 – protokół przeszukania P. Ł. (1) i k. 78-96 – protokoły oględzin zabezpieczonych przedmiotów; k. 162-169 – protokół oględzin broni; k. 171-172 – protokół oględzin materiałów wybuchowych; k. 173-174 – protokół z działań minersko-pirotechnicznych; k. 177-188 – opinia z zakresu badań chemicznych; k. 192-194 – opinia z zakresu badań broni; k. 207-209 – opinia daktyloskopijna; k. 578-583, 639-642, 688, 698-701, 814-815, 3471v-3474, 3486-3488 – wyjaśnienia i zeznania P. Ł. (1); k. 1088 – wyjaśnienia R. G. (1); wyjaśnienia A. P. (1), k. 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu. Potwierdził, że broń palna, amunicja i granaty znalezione w mieszkaniu przy ul. (...) należały do niego. Wyjaśnienia oskarżonego korelują z wyjaśnieniami i zeznaniami P. Ł. (1), który również wskazywał na oskarżonego, jako osobę dysponującą zabezpieczoną bronią palną, amunicją i materiałami wybuchowymi. Dodatkowym potwierdzeniem sprawstwa oskarżonego w tym zakresie są wyjaśnienia R. G. (1) (k. 1088). Z wyjaśnień tych wynika, że R. G. (1) widział wcześniej u A. P. (1) pistolet maszynowy z tłumikiem, którego egzemplarz zabezpieczono w dniu 13 stycznia 2010 r. w mieszkaniu przy ul. (...). Podnoszona w wyjaśnieniach A. P. (1) okoliczność, że do wymienionego mieszkania miały dostęp także inne osoby, nie ma znaczenia dla zakresu jego odpowiedzialności. Nigdy nie twierdził bowiem oskarżony, że którykolwiek z wymienionych przedmiotów znalazł się w tym mieszkaniu bez jego wiedzy i aprobaty. Zagadnienie, czy inne osoby również – chociażby przejściowo – posiadały któreś z wymienionych w zarzucie przedmiotów, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nikomu innemu zarzutu ich posiadania w aktualnie toczącej się sprawie nie postawiono. Nawet w przypadku postawienia innym osobom takich zarzutów i ich udowodnienia, nie zwalniałoby to oskarżonego od odpowiedzialności, skoro art. 263 § 2 k.k. nie wymaga, by sprawca był jedynym posiadaczem broni. Sąd skorygował opis czynu, przy czym poczynione korekty dotyczyły zapisów stanowiących w zasadzie omyłki pisarskie. Wskazano – zgodnie z treścią protokołu oględzin broni (k. 164), że naboje myśliwskie miały kaliber 16 (42 sztuki) i 12 (1 sztuka). Poprawiono też opis materiałów wybuchowych wskazując na prawidłowe symbole granatów ((...) i (...)) – tak: protokół oględzin – k. 171-172 i dokumentacja fotograficzna – k. 113 – zdjęcia 44 i 45). Doprecyzowano także w części wstępnej opisu, że oskarżony posiadał broń palną, bowiem dopiero taki opis jednoznacznie odpowiada ustawowym znamionom występkę z art. 263 § 2 k.k. Kodeks karny penalizuje jedynie posiadanie broni palnej (w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia

21 maja 1999 r. o broni i amunicji) a nie innych rodzajów broni, której posiadanie jest reglamentowane, np. broni białej (art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o broni i amunicji).

4) zarzut IV (art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii)

Oskarżony A. P. (1) w grudniu 2010 r. przebywał w R. w mieszkaniu przy ulicy (...). W mieszkaniu tym został zatrzymany przez Policję w dniu 15 grudnia 2010 r. Przy zatrzymaniu zabezpieczono znajdujące się w posiadaniu oskarżonego narkotyki w postaci 24.521,30 gram brutto haszyszu, które przechowywał w mieszkaniu przy ulicy (...) celem późniejszej sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji.

(Dowody: 1186-1188 dokumentacja dot. przedmiotów zabezpieczonych w w/w mieszkaniu; k. 1192-1194 – wykaz zabezpieczonych dowodów rzeczowych; k. 1198-1223 – protokół oględzin przedmiotów; k. 1224-1236, 1241-1242, 1245-1250 – protokoły oględzin zabezpieczonego haszyszu; k. 1254-1256 – opinia daktyloskopijna; k. 1260-1262 – opinia z zakresu badań chemicznych; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544, 1548-1550, 3310, 3451v-3452 oraz wyjaśnienia złożone podczas rozprawy w sprawie IV K 42/12 z k. 2817, t. XV)

Oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśnienia te zasługują na wiarę, bowiem znajdują potwierdzenie w dowodach o charakterze materialnym, zabezpieczonych w związku z jego zatrzymaniem.

5) zarzut V (zarzut I a.o. w sprawie Ap V Ds 15/10 - art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.)

A. P. (1) obrotem narkotykami zajął się już od nieustalonego dnia i miesiąca 2003 r. i ta jego działalność trwała do przełomu 2007 i 2008 rok. Handlował wtedy narkotykami osobiście bez udziału innych osób. Polegało to początkowo na pośredniczeniu pomiędzy odbiorcami i dostawcami. Były to różne ilości, od kilku gramów do kilograma, zależnie od dostawców i odbiorców. A. P. (1) w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2003 roku do przełomu 2007 i 2008 r. w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 20 kg haszyszu, 5 kg marihuany oraz środków psychotropowych w postaci, co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy i 6 kg amfetaminy o nieustalonej wartości, w ten sposób, iż zakupił je od nieustalonych osób, a następnie sprzedał nieustalonym osobom.

(dowód: wyjaśnienia A. P. (1), k. 1532-1537, 3310, 3451v-3452)

Oskarżony przyznał się do tego zarzutu (postawionego mu w związku z faktem, że sam ujawnił popełnienie tego przestępstwa) i złożył wyjaśnienia, w których opisał swój udział w obrocie narkotykami w latach 2003-2008. Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę. Oskarżony nie miał żadnego interesu, by fałszywie oskarżać samego siebie o czyn niepopołniony. Wyjaśnienia te zostały złożone już po wniesieniu pierwszego z aktów oskarżenia stanowiących przedmiot wspólnego rozpoznania w niniejszej sprawie. Intencją oskarżonego było ujawnienie wszystkich przestępstw narkotykowych, jakich się w przeszłości dopuścił, co miało skutkować - i tak też się stało - istotnymi korzyściami procesowymi. Nieracjonalne jest zatem założenie, że oskarżony miałby te wydarzenia wymyślić. Relacja oskarżonego w omawianym zakresie jest dość ogólnikowa, jednak nie stanowi to przeszkody do przypisania mu sprawstwa zarzuconego czynu. Oskarżony wyjaśnił, w jakim okresie podejmował te działania oraz wskazał, jakie były łączne ilości poszczególnych narkotyków, którymi obracał. Z uwagi na znaczny przedział czasowy, jakiego zarzut dotyczy (zarzut ten obejmuje okres 6 lat) oraz wielość tego typu wydarzeń, mógł oskarżony nie pamiętać dokładnych okoliczności, w jakich były przeprowadzane poszczególne transakcje. To, że oskarżony nie ujawnił zbywców i nabywców narkotyków, również nie dyskredytuje jego wyjaśnień. Prawem oskarżonego jest ujawnianie takich informacji, jakie uznaje za stosowne dla realizowania swojej koncepcji obrony. Miał oskarżony świadomość, że dozując informacje i ograniczając się do ujawnienia tych tylko, które dotyczyły jego samego, ewentualnie innych osób już ujawnionych jako jego współnicy, traci możliwość skorzystania z instytucji przewidzianej w art. 60 § 3 k.k. Tym niemniej, z przyczyn, których oskarżony nie ujawnił i ujawniać nie musiał, nie zdecydował się podać danych osób

współdziałających z nim w popełnieniu tego przestępstwa. Nie stwierdził Sąd żadnych przesłanek, które podważałyby wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i dlatego oparł się na nich przypisując mu sprawstwo omawianego czynu.

6) zarzut VI (zarzut II a.o. w sprawie Ap V Ds 15/10 - art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.)

A. P. (1) w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do 15 grudnia 2010 r. w G. i innych miejscach na terenie Polski, Niemiec i Holandii, działając wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w okresie od sierpnia 2008 r. do września 2010 r. działając także w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, którą kierował, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych. W ramach tej działalności dopuścił się zachowań niżej opisanych.

- W pierwszej połowie 2008 roku dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości 10 kilogramów.
- W okresie od września do grudnia 2008 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 50 kilogramów.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1534-1535** , 3310, 3451v-3452)

- W okresie od pierwszej połowy 2009 roku do drugiej połowy 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 300 kilogramów.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1535-1536, 1541** , 3310, 3451v-3452)

- W okresie 2010 roku, lecz przed 15 grudnia 2010 r., wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości co najmniej 300 kilogramów.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1541** , 3310, 3451v-3452)

- W okresie od drugiej połowy 2009 roku do 15 grudnia 2010 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 60 kilogramów.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1541** , 3310, 3451v-3452)

- W okresie 2009 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości co najmniej 25.000 sztuk.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1541** , 3310, 3451v-3452)

- W okresie 2010 roku, lecz przed 15 grudnia 2010 r., trzykrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci kokainy w łącznej ilości co najmniej 300 gramów.

(Dowód : wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1541-1542** , 3310, 3451v-3452)

Ustalenia faktyczne dotyczące opisanego wyżej przestępstwa ciągłego Sąd poczynił w oparciu o wyjaśnienia A. P. (1) (k. 1532-1537, 1540-1544). Oskarżony ujawnił okoliczności dokonania tego przestępstwa i w ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw, by jego wiarygodność w tym zakresie negować. Przedstawiona już wyżej argumentacja

odnosząca się do zarzutu V zachowuje pełną aktualność także w odniesieniu do zarzuconych oskarżonemu dostaw wewnątrzspółnotowych. Warto w tym miejscu podkreślić, że wszystkie zarzuty postawione oskarżonemu w pierwszym akcie oskarżenia, stanowiły jedynie występki. Nie ma podstaw, by zakładać, że ujawniając i przyznając się do czynów o znacznie większym ciężarze gatunkowym (zbrodnie dotycząca łącznie ponad 700 kilogramów narkotyków), czynił to nieszczerze i by wyjaśniał o przestępstwie, które nie miało miejsca. Byłoby to działanie nieracjonalne, skoro pogarszałby swoją sytuację procesową, zwłaszcza w sytuacji, w której ujawniane informacje dozwalał. Nie ujawnił wszak części osób, które w tym procederze w nim współdziałały, więc nie miał podstaw, by liczyć na zastosowanie art. 60 § 3 k.k. Wyjaśnienia oskarżonego korelują przy tym – w swojej ogólnej wymowie – z innymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie. Nie ma co prawda innych dowodów odnoszących się bezpośrednio do dokonanych przez oskarżonego nabyć wewnątrzspółnotowych. Wiadomo natomiast, że w okresie, którego dotyczy ten zarzut, faktycznie dysponował znacznymi ilościami narkotyków i miał zapewnione jakieś źródło zaopatrzenia. Samemu P. Ł. (1) sprzedał w okresie od sierpnia 2008 r. do stycznia 2010 r. m.in. 121 kg haszyszu i 26 kg amfetaminy. Przypomnieć też warto, że należące do oskarżonego narkotyki znajdujące się w mieszkaniu przy ul. (...) w G. zostały zabezpieczone w dniu 13 stycznia 2010 r., kiedy to zatrzymano P. Ł. (1). Była to niebagatelna ilość – m.in. 79 kg amfetaminy. Pomimo utraty tak znacznej ilości narkotyków, a co za tym idzie, dużych strat finansowych, oskarżony był w stanie kontynuować swoją działalność jeszcze przez kolejne 11 miesięcy. Podczas jego zatrzymania w dniu 15 grudnia 2010 r. zabezpieczono znajdujące się w jego posiadaniu znaczne ilości narkotyków, tj. ponad 24 kg haszyszu. Twierdzenia oskarżonego o dokonaniu nabyć wewnątrzspółnotowych znacznych, liczonych w setkach kilogramów, ilości narkotyków nie są więc gołosłowne.

Sąd przyjął nowy opis czynu znacznie modyfikując opis zawarty w zarzucie aktu oskarżenia. Warto już w tym miejscu zauważyć, że najbardziej doniosła zmiana, tj. wyeliminowanie z opisu czynu działań związanych z wprowadzeniem do obrotu na terenie Polski narkotyków stanowiących przedmiot wewnątrzspółnotowego nabycia – była postulowana także przez oskarżyciela publicznego. Istota zagadnienia sprowadza się w tym przypadku do braku możliwości rozgraniczenia działań objętych omawianym zarzutem od działań, których dotyczył zarzut II (objęty wcześniejszym z dwóch aktów oskarżenia, które rozpoznawano łącznie). Wiadomo, w oparciu o omówione już wcześniej dowody obciążające A. P. (1), że zajmował się on udziałem w obrocie narkotykami na terenie kraju w okresie i w okolicznościach opisanych w zarzucie II (z modyfikacjami wynikającymi z pkt 2. części dyspozytywnej wyroku). Czyn ten został popełniony w warunkach określonych w art. 12 k.k., więc przypisanie go oskarżonemu wyklucza możliwość odrębnego przypisania mu odpowiedzialności za inne tego typu zachowania dokonywane w tym samym okresie. Co więcej, nie można jednoznacznie wykluczyć, że pewne partie narkotyków wymienionych w zarzucie II pochodziły z nabyć wewnątrzspółnotowych, o których mowa w zarzucie VI. Nikt wszak nie prowadził ewidencji tych narkotyków i nie jest możliwe precyzyjne odtworzenie kolejnych etapów obrotu nimi. Wyjaśnienia złożone przez A. P. (1) po wniesieniu pierwszego aktu oskarżenia (k. 1530-1531, 1532-1537, 1540-1544) pozwoliły na ujawnienie źródła zaopatrywania się oskarżonego w narkotyki, którymi później obracał na terenie Polski. Tym samym dla zachowania wewnętrznej spójności rozstrzygnięcia konieczne było wyeliminowanie z opisu czynu objętego zarzutem VI działań podejmowanych wobec dostarczanych narkotyków już po przywiezieniu ich do Polski.

Skorygował Sąd ponadto opis czynu w odniesieniu do kilku kwestii szczegółowych.

- a) W odniesieniu do czynu polegającego na tym, że „ w pierwszej połowie 2008 roku oskarżony dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości 10 kilogramów ” brak było podstaw do przypisania odpowiedzialności za jedno z trzech objętych zdarzeń. Z wyjaśnień A. P. (1) stanowiących podstawę zarzutu (k. 1534) wynika, że za pierwszym razem nie wiedział o tym, że jadący z nim R. G. (1) przewozi ukryty w telewizorze haszysz w ilości 5 kg. Z wyjaśnień tych wynika, że A. P. (1) dowiedział się o tym dopiero po przybyciu do Polski, a więc po fakcie. Oczywiście jest, że czyn ten mógł być popełniony wyłącznie umyślnie – i to w odniesieniu do każdego z wewnątrzspółnotowych nabyć. Jedynym dowodem sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do zarzutu VI są wyjaśnienia złożone przez niego samego. R. G. (1) w całości zaprzeczył swojemu udziałowi w tym przestępstwie (co z przyczyn podlegających omówieniu poniżej zostało uznane za niewiarygodne) i żadnych informacji na ten temat nie ujawnił. Tym samym

nie ma żadnych dowodów przeciwnych, które podważałyby wiarygodność wersji A. P. (1). Swoją świadomość co do udziału w wewnątrzspółnotowych nabyciach haszyszu potwierdził oskarżony w odniesieniu do dwóch pozostałych wyjazdów. Zważywszy, że każdorazowo przewożono wówczas po 5 kg haszyszu, Sąd zmodyfikował opis czynu poprzez przypisanie A. P. (1) dwukrotnego (a nie trzykrotnego) wewnątrzspółnotowego nabycia, odnoszącego się do haszyszu w łącznej ilości 10 kg (a nie 15 kg).

- d) i e) W odniesieniu do czynów opisanych w pkt 7d i 7e części dyspozytywnej wyroku doprecyzował Sąd końcową datę działania oskarżonego. Skoro oskarżony w dniu 15 grudnia 2010 r. został zatrzymany w R. i od tego czasu był nieprzerwanie pozbawiony wolności, to z oczywistych względów nie mógł dokonywać wewnątrzspółnotowych nabyć po tej dacie.
- g) W odniesieniu do czynu opisanego w pkt 7g części dyspozytywnej wyroku Sąd skorygował oczywistą omyłkę aktu oskarżenia poprzez wskazanie (zgodnie z treścią załącznika do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), że kokaina jest „środkiem odurzającym” a nie, jak błędnie przyjęto „substancją psychotropową”. Z przyczyn omówionych wyżej doprecyzowano też, że czyn został popełniony przed 15 grudnia 2010 r.
- Sąd wyeliminował ponadto z opisu czynu działanie dotyczące dostarczenia 10 kg haszyszu z Holandii do Niemiec. Ten element zarzuconego oskarżonemu czynu ciągłego uznano za wchodzący w skład innego czynu ciągłego (pkt 2 części dyspozytywnej wyroku). Przemawiały za tym wyłącznie kwestie prawne, co zostanie bliżej omówione w części uzasadnienia poświęconej kwalifikacji prawnej.

B. oskarżony R. G. (1)

1) zarzut VII (pkt III a.o. - art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.)

Oskarżony R. G. (1) w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do grudnia 2008 r. w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających, oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających. W ramach tej działalności dopuścił się zachowań niżej opisanych.

- W pierwszej połowie 2008 roku R. G. (1) trzykrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 15 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1).
- W okresie od września do grudnia 2008 roku R. G. (1) wielokrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 50 kilogramów, które następnie wprowadził do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1).

(Dowody: k. 1532-1537, 1262-1264 – wyjaśnienia A. P. (1) oraz dodatkowo (wyłącznie w zakresie odnoszącym się do wspólnych wyjazdów A. P. (1) i R. G. (1) do Holandii) – k. 1088-1089, 1259-1260 – wyjaśnienia R. G. (1), k. 574 – wyjaśnienia P. Ł. (1))

Oskarżony R. G. (1) nie przyznał się do popełnienia tego czynu i złożył na ten temat wyjaśnienia (k. 1259-1260, 1262-1264). Wyjaśnił, że faktycznie jeździł z A. P. (1) za granicę, ale jeśli jakiś przemyt miał miejsce, to działo się to bez jego wiedzy i zgody. Wskazał, że jeśli A. P. (1) nawet coś przywoził, to było to w niedużych ilościach bowiem nie miał nigdy ze sobą żadnych toreb. Stwierdził oskarżony, że nie przypomina sobie sytuacji, żeby przewozili z Holandii lub Niemiec jakieś telewizory, że w Holandii był z A. P. (1) 2-3 razy, ale nic nie przewoził oraz, że P. (1) go w to „wkręca”. Podkreślił oskarżony, że gdyby faktycznie dokonał tego czynu, to nie miałoby sensu jego wcześniejsze zatajanie, skoro przyznawał się do innych rzeczy. Wskazał, że jego zdaniem obciążające go wyjaśnienia A. P. (1) stanowią formę odwetu za to, co on sam wcześniej na jego temat wyjaśniał. Oskarżony R. G. (1) podtrzymał swoją wersję podczas konfrontacji

z A. P. (1) (k. 1262-1264) i dodał, że gdyby faktycznie chciał przemycać narkotyki do kraju, to A. P. (1) nie byłby mu do tego potrzebny.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. G. (1) odnoszącym się do tego zarzutu. Jego sprawstwo zostało udowodnione wyjaśnieniami A. P. (1), które w ocenie Sądu zasługują na wiarę. Brak jest podstaw, by twierdzić, że A. P. (1) składając te wyjaśnienia kierował się chęcią odwetu. Można byłoby to podejrzewać w sytuacji, w której pomawiałby R. G. (1) o czyny, których sam byłby jedynie świadkiem – zwłaszcza w sytuacji, gdyby żadne inne dowody takiej wersji nie uprawdopodobniały. Tymczasem A. P. (1) sam ujawnił okoliczności popełnienia zbrodni, w której osobiście uczestniczył. Odniósł to do okoliczności, które faktycznie miały miejsce – co jest bezsporne – to jest wspólnych wyjazdów do Holandii, jakie odbywał z R. G. (1) (potwierdza to nie tylko sam R. G. (1), ale i P. Ł. (1) – k. 574). Wskazał A. P. (1), że wyjazdy te służyły zaopatrzeniu w narkotyki mające później stanowić przedmiot obrotu na terenie Polski. Oskarżony faktycznie dysponował wówczas znacznymi, liczonymi w dziesiątkach a nawet setkach kilogramów, ilościami narkotyków (zagadnienie to zostało już omówione w części uzasadnienia poświęconej analogicznemu zarzutowi, jaki postawiono A. P. (1)). Co więcej, A. P. (1) wprost w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że pewnych okoliczności ujawniać nie chce, a zatem musiał się liczyć z tym, że nie będzie w odniesieniu do niego podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary za taki czyn (art. 60 § 3 k.k.). Nie przekonuje Sądu teza, jakoby A. P. (1) w ramach działań odwetowych wymyślił wersję wydarzeń, która de facto poważnie szkodziła jemu samemu.

Nie jest trafny argument R. G. (1), że zatajanie jego udziału w „przemytach” (precyzyjnie rzecz ujmując „wewnątrzspółnotowych nabyciach”) nie miałoby sensu, skoro wcześniej przyznał się do innych zarzutów. Przypomnieć warto, że były to zarzuty o znacznie mniejszym ciężarze gatunkowym – przede wszystkim występki (za które zresztą skazano go wyłącznie na grzywny samoistne) oraz jedna zbrodnia z art. 55 ust. 3 i inne ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dotycząca jednak znacznie mniejszej ilości narkotyków (100 gramów), którą oskarżony sam ujawnił spełniając przy tym warunki określone w art. 60 § 3 k.k. (vide: pkt 15. wyroku SO w Gliwicach w sprawie IV K 42/12). Dysproporcja pomiędzy sankcją wcześniej orzeczoną za inne przestępstwa narkotykowe, a grożącą mu w niniejszej sprawie, była w ocenie Sądu argumentem, który skłonił R. G. (1), by do zarzutu VII się nie przyznawać. Jego wersja pozostaje jednak w sprzeczności z wiarygodną w ocenie Sądu wersją A. P. (1). Dlatego Sąd w omawianym zakresie nie dał wiary wyjaśnieniom R. G. (1) uznając je za prawem dozwoloną linię obrony.

Sąd zaakceptował opis czynu przyjęty w akcie oskarżenia. W przeciwieństwie do omówionego wyżej zarzutu VI postawionego A. P. (1) nie zachodziła w tym przypadku konieczność wyeliminowania z opisu realizacji znamion art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Udział w obrocie narkotykami na terenie Polski przypisany R. G. (1) w innej sprawie dotyczy zupełnie innego okresu (od lata 2009 r. do dnia 9 września 2010 r. – pkt 13. wyroku SO w Gliwicach w sprawie IV K 42/12) aniżeli nabycia wewnątrzspółnotowe zarzucone obecnie (od pierwszej połowy 2008 r. do grudnia 2008 r.). Nie ma więc podstaw, by dopuszczać możliwość, że obrót wcześniej przypisany dotyczył któregokolwiek z elementów czynu zarzuconego obecnie. Nie zachodziły też podstawy do zmiany opisu w odniesieniu do zachowania opisanego w tiret 1 zarzutu VII. Opisane tam trzykrotne nabycia wewnątrzspółnotowe haszyszu w łącznej ilości 15 kg zostały udowodnione na podstawie wyjaśnień A. P. (1). Z omówionych już wyżej przyczyn uznano, że A. P. (1) nie udowodniono świadomości co do pierwszego z tych nabyć i nie podważono jego wersji, zgodnie z którą dowiedział się o tym od R. G. (1) dopiero po przybyciu do Polski. Okoliczność ta nie wpływa jednak na zakres odpowiedzialności R. G. (1), skoro nie ma wątpliwości, że w każdym z trzech przypadków obejmował swoją świadomością i zamiarem nie tylko wprowadzenie narkotyków do dalszego obrotu (w czym współdziałał z A. P. (1)) ale także wcześniejsze ich wewnątrzspółnotowe nabycie (dokonywane samodzielnie w pierwszym przypadku oraz wspólnie z A. P. (1) w dwóch pozostałych).

2) zarzut VIII (pkt IV a.o. - art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.)

W okresie od stycznia do sierpnia 2008 r. w G. i innych miejscach, R. G. (1) działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w

postaci, co najmniej 35 kg haszyszu o nieustalonej wartości, który zakupił wspólnie z A. P. (1), celem ich dalszej sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji.

(dowody: wyjaśnienia A. P. (1), **k. 1535**, 3310, 3451v-3452; wyjaśnienia R. G. (1), k. 1259-1260, 1269-1270, k. 3294, 3309, 3448v-3451)

Oskarżony R. G. (1) przyznał się do popełnienia tego czynu. Wyjaśnił, że we wcześniej toczącym się postępowaniu nie pamiętał o tym zdarzeniu, jednak po ujawnieniu go przez A. P. (1) swojej winy nie kwestionuje. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Korelują one z wyjaśnieniami A. P. (1), którego relacja jest szczegółowa, precyzyjna i osadzona w realiach sprawy. A. P. (1) wyjaśniając na ten temat wskazał, że po kilkakrotnym nabyciu haszyszu w Holandii razem z R. G. (1) znaleźli dostawcę haszyszu w Polsce. Wskazał, że nabywali od niego haszysz, który następnie sprzedawali. Określił też ilość tego haszyszu wskazując, że razem z haszyszem przemyconym z Niemiec (15 kg) było tego łącznie 50 kg, co daje wymienioną w zarzucie wartość 35 kg. Nie ma w ocenie Sądu podstaw, by negować wiarygodność któregokolwiek z dowodów dotyczących tego zarzutu. Wersja oskarżonych R. G. (1) i A. P. (1) jest zgodna. Nie jest też pozbawione logiki wytłumaczenie R. G. (1), dlaczego wcześniej o tym zdarzeniu nie wspominał. Z obiektywnego punktu widzenia obrót 35 kilogramami haszyszu nie jest czymś błahym, co można łatwo zapomnieć. Nie można jednak tracić z pola widzenia skali działalności przestępczej, w której obaj oskarżeni uczestniczyli oraz dużej ilości podejmowanych w tym zakresie działań. Nabycie 35 kg haszyszu od polskiego dostawcy było tylko jednym, nie różniącym się znacząco od innych, elementem rozległej działalności podejmowanej na przestrzeni kilku lat. Tym samym nie sposób negować wersji R. G. (1) i zakładać, że wcześniej tego zdarzenia nie ujawniał z innych przyczyn aniżeli niepamięć.

3) zarzut IX (pkt V a.o. - art. 263 § 2 k.k.)

Wiosną 2010 roku w R., R. G. (1) posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną i amunicję w postaci pistoletu (...) wraz z amunicją w jednym magazynku oraz pistolet maszynowy marki (...) wraz z nieustaloną ilością amunicji.

(Dowody: wyjaśnienia A. P. (1), k. 1543, 3310, 3451v-3452; wyjaśnienia R. G. (1), k. 1259-1260, 1269-1270, 3294, 3309, 3448v-3451)

Oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu. Wyjaśnił, że we wcześniej toczącym się postępowaniu nie pamiętał o tym zdarzeniu, jednak po ujawnieniu go przez A. P. (1) swojej winy nie kwestionuje. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Korelują one z wyjaśnieniami A. P. (1), z których jednoznacznie wynika, że R. G. (1) posiadał opisaną w zarzucie broń palną i amunicję. Podobnie, jak w przypadku omówionego powyżej zarzutu VIII, za wiarygodne uznał Sąd stwierdzenie R. G. (1), że czynu tego wcześniej nie ujawnił wyłącznie z powodu zapomnienia. Nie było to wszak zdarzenie o jakimś szczególnie doniosłym charakterze, które mogłoby oskarżonemu utknąć w pamięci. Broni tej wówczas nie używano ani nawet nie dyskutowano o możliwości jej wykorzystania dla jakichś bezprawnych celów. Samo nielegalne posiadanie przedmiotów nie było dla R. G. (1) czymś wyjątkowym, skoro czynił to przez dłuższy czas uczestnicząc w obrocie znacznymi ilościami narkotyków, m.in. przechowując je. Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestia, skąd pochodziła owa broń. W tym zakresie istotnie pojawiają się rozbieżności pomiędzy wersjami oskarżonych. Zgodnie z wersją R. G. (1) otrzymał on te przedmioty od A. P. (1) na przechowanie (k. 1259-1260). Według A. P. (1) pistolety (...) i (...) miały zaś zostać nabyte przez R. G. (1) od nieustalonych obywateli Somalii (k. 1543). Nie jest jednak przedmiotem zarzutu udział w handlu bronią i amunicją a jedynie jej bezprawne posiadanie. To zaś stanowi okoliczność bezsporną. Dlatego Sąd uznał za udowodnione to, że oskarżony R. G. (1) posiadał (co oczywiste i przez nikogo niekwestionowane - bez wymaganego zezwolenia) wyżej wymienioną broń palną i amunicję. Nie budzi też wątpliwości jego pełna świadomość w tym zakresie oraz obejmowanie owego posiadania swoim zamiarem. Nie twierdził wszak nigdy oskarżony, że przedmiotów tych nie widział, lub, że został przez kogokolwiek wprowadzony w błąd co do faktu, czym te przedmioty w istocie są. Podnoszona przez oskarżonego okoliczność, że A. P. (1) dał mu je na przechowanie nie pytając o zgodę, również nie ma znaczenia dla zakresu odpowiedzialności R. G. (1). Sam oskarżony nie powołuje się bowiem na jakiegokolwiek okoliczności pozbawiające go możliwości działania zgodnego z prawem – np. groźbę lub przemoc ze strony A. P. (1). Trudno sobie zresztą wyobrazić

w realiach sprawy takie okoliczności, które pozbawiałyby R. G. (1) możliwości działania. Posiadanie broni i amunicji trwało wszak przez pewien czas a A. P. (1) nie był wówczas stale obecny przy R. G. (1). Odczuwanie jakiejś presji w momencie przekazywania broni (na co zresztą – co należy jeszcze raz podkreślić – sam R. G. (1) wcale się nie powołuje) nie usprawiedliwiałoby późniejszego utrzymywania stanu niezgodnego z prawem, gdy A. P. (1) już przy oskarżonym nie było. Z powołanych wyżej względów Sąd uznał za zasadne przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za ten czyn. Opis czynu skorygowano poprzez doprecyzowanie, że posiadana przez oskarżonego broń była „bronią palną”, co odpowiada ustawowemu znamieniu art. 263 § 2 k.k.

C. oskarżony R. G. (2)

1) zarzut X (pkt VI a.o. - art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.)

Oskarżony R. G. (2) w okresie od lata 2009 r. do wiosny 2010 r. w Z., G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych. W ramach tej działalności dopuścił się zachowań niżej opisanych.

- W okresie od lata 2009 r. do lutego 2010 r. w Z. R. G. (2) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 2 kilogramów haszyszu i co najmniej 100 gram marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 1 kilograma amfetaminy i co najmniej 500 sztuk tabletek ekstazy, które odebrał od R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowód : wyjaśnienia R. G. (1), **k. 1091-1092** , 1259-1260, 1269-1270, 3294, 3309, 3448v-3451)

- Wiosną 2010 r. w G. i Z. R. G. (2) uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 19 kilogramów haszyszu i 100 gram marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 5 kilogramów amfetaminy oraz ok. 200 tabletek ekstazy które odebrał od A. P. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji.

(Dowód : wyjaśnienia R. G. (1), **k. 1077-1078** , 1259-1260, 1269-1270, 3294, 3309, 3448v-3451)

Oskarżony R. G. (2) nie przyznał się do popełnienia tego czynu. Wyjaśnił, że jeździł z R. G. (1) tylko jako jego ochroniarz, za co otrzymywał od niego pieniądze. Stwierdził, że cała historia dotycząca jego udziału w obrocie narkotykami została wymyślona przez R. G. (1), który się z nim posprzeczał (k. 2593, 2598-2599). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami R. G. (1), które są szczegółowe, spójne i logiczne. R. G. (1) opisując działania R. G. (2) nie popadł w żadne rozbieżności, czy niekonsekwencję. Nie miał też żadnego interesu – czy to procesowego, czy też pozaprocessowego, w obciążaniu R. G. (2). Wyjaśnienia R. G. (2) sprowadzały się w zasadzie do zanegowania zarzutu i skwitowania go mianem „wymysłu”. R. G. (2) nie przedstawił natomiast żadnej konkurencyjnej wersji wydarzeń, która nadawałaby się do dokładniejszej weryfikacji. To, że jeździł z R. G. (1) i zajmował się jego ochroną, nie wyklucza przecież możliwości udziału w zarzuconym R. G. (2) obrocie narkotykami. Nie podważa wiarygodności wyjaśnień R. G. (1) to, że w nazwisko R. G. (2) nie pojawia się w kontekście tego zarzutu w wyjaśnieniach A. P. (1). Stanowisko tego ostatniego w niniejszym procesie nie polegało wszak na ujawnianiu całej wiedzy, jaką dysponował. Wprost wskazywał w swoich wyjaśnieniach, że przyznaje się do winy, natomiast nie chce pewnych okoliczności ujawniać, co dotyczyło m.in. danych jego zbywców i nabywców (k. 1540-1544). Warto też zauważyć, że A. P. (1), który początkowo nie przyznawał się do postawionych zarzutów (objętych aktem oskarżenia w sprawie Ap V Ds. 19/12), ostatecznie potwierdził informacje dotyczące popełnionych przez siebie przestępstw, które ujawnił R. G. (1). Nie zachodzi zatem sprzeczność pomiędzy relacjami R. G. (1) i A. P. (1), która podważałaby wiarygodność informacji przekazanych przez R. G. (1) na temat R. G. (2). Warto ponadto zasygnalizować (choć nie odnosi się to bezpośrednio do zarzutu X), że informacje na temat R. G. (2) podane przez R. G. (1) znalazły potwierdzenie także w innych dowodach, tj. wyjaśnieniach D. D. (1) – o czym poniżej. To, że R. G. (2) zanegował wszystkie postawione mu zarzuty nie prezentując żadnej rzeczowej, poddającej się weryfikacji

wersji wydarzeń, dodatkowo wskazuje, iż był to jedynie wyraz przyjętej linii obrony. Sąd rozważył z urzędu jeszcze jedną okoliczność, na którą oskarżony się co prawda nie powoływał, ale która wymagała wyjaśnienia. Z danych o karalności oskarżonego (k. 3806) wynika, że w październiku 2008 r. uprawomocnił się wobec niego wyrok skazujący na karę bezwzględną pozbawienia wolności, której wykonanie zostało następnie odroczone do sierpnia 2009 r. Z oczywistych względów osadzenie skazanego bezpośrednio po zakończeniu okresu odroczenia wykluczałoby możliwość popełnienia przestępstw w roku 2010. Z danych o odbyciu kary (k. 2616v) wynika jednak, że oskarżony rozpoczął odbywanie kary orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Z., sygn. II K 104/06 dopiero we wrześniu 2010 r. W okresie objętym zarzutami oskarżony nie był zatem pozbawiony wolności, więc nie wykluczało to możliwości ich popełnienia. Z powołanych wyżej względów Sąd w oparciu o wyjaśnienia R. G. (1) uznał sprawstwo R. G. (2) za udowodnione.

2) zarzut XI (pkt VII a.o. - art. 55 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.)

R. G. (2) jesienią 2009 r. działając wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy z Polski do Królestwa Niderlandów substancji psychotropowej w postaci nieustalonej ilości amfetaminy, którą następnie przekazał I. S. (1), celem późniejszej sprzedaży innym osobom. Oskarżony pojechał wówczas do Holandii razem z R. G. (1) i D. D. (1), którzy również przewozili amfetaminę przeznaczoną dla I. S. (1). Amfetamina była przewożona w postaci grudki zawiniętej w worek foliowy. Została w ten sposób zapakowana w mieszkaniu R. G. (2) w Z.. Za dostarczoną amfetaminę I. S. (1) miał zapłacić cenę wynoszącą po 12 zł za gram, czyli taką samą cenę, jakiej zażądał A. P. (1), od którego ta amfetamina pochodziła.

(Dowody: k. 1109, 3861 – wyjaśnienia R. G. (1); k. 2195-2196, k. 2349v-2350, 3861 – wyjaśnienia D. D. (1)).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 2593, 2598-2599). Sąd uznał, że oskarżony nie przyznając się do popełnienia tego czynu realizował swoją linię obrony. Jako, że oskarżony skorzystał w tym zakresie z prawa do milczenia, nie sposób odnieść się rzeczowo do jego wersji. Sprawstwo oskarżonego zostało w omawianym zakresie udowodnione spójnymi, logicznymi i wzajemnie ze sobą korelującymi wyjaśnieniami R. G. (1) i D. D. (1). Obydwaj zgodnie przyznali, że podczas wspólnego wyjazdu do Holandii każdy z nich miał przy sobie grudkę z amfetaminą, którą po przybyciu na miejsce przekazali I. S. (1). Obydwaj w sposób kategoryczny i wolny od jakichkolwiek wątpliwości stwierdzili, że grudkę z amfetaminą miał wówczas przy sobie także R. G. (2) i że po przewiezieniu jej do Holandii przekazał ją I. S. (1). Zgodna jest także ich wersja, że całość dostarczonej w ten sposób amfetaminy miała zostać później sprzedana innym osobom przez I. S.. W świetle zgodnych wyjaśnień obydwu oskarżonych nie budzi wątpliwości pełna świadomość R. G. (2) co do wszystkich znamion zarzucanego przestępstwa. Pakowanie amfetaminy odbyło się jeszcze w Polsce, w obecności R. G. (2) – w jego mieszkaniu w Z.. Razem też przekraczali granicę i jechali do Holandii. Oskarżony od początku wiedział zatem, że uczestniczy w dostawie wewnątrzspółnotowej. Miał też – co również potwierdzili R. G. (1) i D. D. (1) – pełną świadomość, że dostarczana amfetamina ma być przeznaczona do dalszej sprzedaży. Takie bowiem były uzgodnienia z I. S. (1), który przecież zamierzał na zbyciu przywiezionej mu amfetaminy zarobić. Z powołanych wyżej względów Sąd w oparciu o wyjaśnienia R. G. (1) i D. D. (1) uznał sprawstwo R. G. (2) za udowodnione. Sąd skorygował opis czynu prostując w zasadzie jedynie oczywistą omyłkę pisarską zawartą w akcie oskarżenia (pominięto w treści zarzutu niezbędne sformułowanie o „nieustalonej ilości” – wprost wynikające zarówno z uzasadnienia aktu oskarżenia – str. 70, jak i ze zgromadzonego materiału dowodowego).

D. oskarżony T. W. (1) - zarzut XII (pkt VIII a.o. - art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.)

Prawomocnie osądzony P. Ł. (1) w okresie od sierpnia 2008 roku do 13 stycznia 2010 zajmował się przez udziałem w obrocie narkotykami, które pochodziły od A. P. (1). Jednym z odbiorców tych narkotyków był oskarżony T. W. (1). P. Ł. (1) poznał go w 2009 roku jako pracownika hurtowni alkoholu, który dowoził do jego baru piwo. W trakcie jednej z rozmów T. W. (1) wprost zapytał P. Ł. (1), czy ma do sprzedania haszysz, co ten potwierdził. Z wypowiedzi T. W. (1) wynikało, iż już wcześniej kupował haszysz, ale szuka dostawcy z niższą ceną. Kiedy P. Ł. (1) podał cenę, ten zgodził się

na nią, w związku z czym doszło do pierwszej transakcji sprzedaży 1 kilograma haszyszu. P. Ł. (1) zawiózł ten haszysz T. W. (1) w okolice szpitala położniczego w G., gdzie się wcześniej umówili. Do pierwszej transakcji doszło w czerwcu 2009 roku i potem P. Ł. (1) regularnie – raz w tygodniu, sprzedawał T. W. (1) po 1 kilogram haszyszu tygodniowo. Trwało do chwili zatrzymania P. Ł. (1), tj. do stycznia 2010r. W tym czasie P. Ł. (1) sprzedał T. W. (1) co najmniej 28 kilogramów haszyszu. Haszysz ten był nabywany w cenie 7.500 zł za kilogram a następnie T. W. (1) zbywał go innym osobom w cenach odpowiadających kwocie 7.700 zł za kilogram.

(dowody: wyjaśnienia P. Ł. (1), k. 593-597 (w szczególności fragment z k. 596-597), k. 609-610, 619-620 (wyjaśnienia złożone podczas eksperymentu procesowego), k. 681-683, 2648-2649; zeznania P. Ł. (1), k. 3471v-3474, 3486-3488; częściowo wyjaśnienia T. W. (1) (wyłącznie w zakresie samego nabywania haszyszu od P. Ł. (1)), k. 2643-2644, 3293).

Oskarżony T. W. (1) częściowo przyznał się do popełnienia zarzuconego czynu. Potwierdził, że kupował od P. Ł. (1) haszysz celem dalszej dystrybucji. Wskazał natomiast, że podana przez P. Ł. (1) ilość haszyszu jest zawyżona i że było tego łącznie tylko 3 kilogramy. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w tym zakresie, w jakim potwierdził sam fakt nabywania haszyszu od P. Ł. (1) do dalszej dystrybucji. Nie zasługuje natomiast na wiarę wersja oskarżonego, jakoby łącznie nabył jedynie 3 kilogramy. Przeczy jej spójna i konsekwentna wersja P. Ł. (1), który określił tę ilość na co najmniej 28 kilogramów. P. Ł. (1) nie miał żadnego interesu w podawaniu nieprawdziwej ilości zbywanych narkotyków. Podkreślić trzeba, że to on ujawnił to przestępstwo i następowało to w ramach obszernych wyjaśnień dotyczących różnych aspektów jego udziału w obrocie narkotykami. Wyjaśnienia te – w odniesieniu do innych wątków działalności P. Ł. (1) – zostały potwierdzone innymi dowodami, np. wyjaśnieniami A. P. (1), który po początkowym zaprzeczeniu zarzutom ostatecznie potwierdził wszystkie istotne dla oceny tych zarzutów informacje ujawnione przez P. Ł. (1). Nie ma racjonalnych przesłanek, by zakładać, że P. Ł. (1) zawyżał podawane wartości. Nie miał przecież żadnego interesu, by to czynić. Przeciwnie, ujawniając poszczególne przestępstwa, obciążał też samego siebie. Sam wszak w nich aktywnie uczestniczył. Nic nie wskazuje też na to, by P. Ł. (1) manipulował ilościami zbywanych narkotyków, by dopasować to do zarzuconych mu ilości narkotyków, które sam uzyskał. Taka chęć „wyliczenia się” miałaby sens w sytuacji, gdyby oskarżony próbował odnieść się do innych obciążających go dowodów wskazujących, ile narkotyków uzyskał. Tymczasem zarówno ilości narkotyków uzyskanych, jak i stanowiących przedmiot późniejszego zbycia lub utraty (wskutek zabezpieczenia przez Policję), zostały ujawnione przez samego oskarżonego. Nie miał więc interesu, by zawyżać którąkolwiek z tych wartości. Zauważyć zresztą warto, że w przypadku osoby mającej już wcześniej doświadczenia kryminalne, byłoby to działanie nieracjonalne. Niezależnie od profitów mogących wynikać z ujawnienia popełnionych przestępstw (przede wszystkim na podstawie art. 60 § 3 k.k.), musiał on się wszak liczyć z tym, że ujawnienie przestępstw obrotu narkotykami spowoduje obciążenie go znacznymi kwotami przepadek korzyści majątkowych (art. 45 k.k.). Zawyżanie ilości narkotyków dla samego P. Ł. (1) byłoby zatem zwyczajnie nieopłacalne – także w wymiarze ekonomicznym. Warto też zauważyć, że w zakresie przypisanych P. Ł. (1) przestępstw występuje w zasadzie korelacja pomiędzy ilością narkotyków nabytych a ilością narkotyków, jakie zbył lub utracił, jednak nie jest to „lustrzane odbicie”. Dla przykładu – zsumowana ilość wymienionego w zarzutach haszyszu, jaki P. Ł. (1) uzyskał wynosi ok. 143 kilogramów, zaś haszysz zbyty albo zatrzymany przez Policję to ok. 135,4 kilogramów. To przeczy tezie, jakoby P. Ł. (1) manipulował treścią swoich wyjaśnień po to, by podawane wartości precyzyjnie sobie odpowiadały. Właśnie ten brak pełnej precyzji jest czymś naturalnym, świadczącym o szczerości, skoro nie sposób zakładać, by w tego rodzaju działalności dokładnie przeliczać i ewidencjonować a następnie odtworzyć z pamięci każdą porcję narkotyków. Nie ma wreszcie podstaw, by twierdzić (taka sugestia pojawiła się w obronie oskarżonego), że P. Ł. (1) nadmiernie obciąża T. W. (1) obawiając się konsekwencji ujawnienia innego nabywcy, który mógłby mu zagrażać. Dość przypomnieć, że P. Ł. (1) w swoich początkowych wyjaśnieniach bardzo poważnie obciążał przebywającego wówczas na wolności i nieujawnionego wcześniej A. P. (1). W świetle ustalonych w niniejszej sprawie informacji wskazujących na kierowanie przez A. P. (1) zorganizowaną grupą zbrojną oraz znanych P. Ł. (1) informacji o posiadaniu przez A. P. (1) broni palnej, amunicji i materiałów wybuchowych, nie sposób twierdzić, że P. Ł. (1) obawiał się ujawniania kogoś bardziej wpływowego aniżeli T. W. (1). Z powołanych wyżej względów uznając wersję P. Ł. (1) za szczerą Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom T. W. (1) w zakresie, w jakim kwestionował swój udział w obrocie haszyszem w ilości przekraczającej 3 kilogramy. Korekta opisu czynu przypisanego T. W. (1) wynikała z pominięcia – zapewne wskutek oczywistej omyłki – nazwy środka odurzającego, w którego obrocie oskarżony uczestniczył.

E. D. D. (1) – zarzut XIII (pkt IX a.o. - art. 55 ust. 1 i 3 i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.)

D. D. (1) w 2007 r. przebywał w Norwegii. Poznał tam różne osoby, z którymi później utrzymywał kontakty. W 2010 r. jeden z poznanych tam mężczyzn o imieniu M. zwrócił się do oskarżonego z zapytaniem, czy mógłby załatwić amfetaminę. D. D. (1) przebywając wówczas w Polsce współpracował z R. G. (1) i miał do czynienia z narkotykami. Zgodził się na propozycję swojego znajomego z Norwegii, który chciał nabyć 1 kg amfetaminy. D. D. (1) uzgodnił z R. G. (1) dostarczenie temu znajomemu z Norwegii wskazanej ilości amfetaminy w cenie 16 zł za gram. D. D. (1) uzgodnił z R. G. (1) przewiezienie do Norwegii amfetaminy, która została ukryta wewnątrz termosu z kawą. D. D. (1) i R. G. (1) pojechali autokarem z K. do S.. Stamtąd udali się promem do Y. w Szwecji. Następnie udali się autobusem do O. w Norwegii. Tam udali się do mieszkania znajomego o imieniu M.. Tam przebywał znany D. D. (1) z widzenia mężczyzna o imieniu S. – brat owego M.. Przy wyjmowaniu amfetaminy okazało się, że została ona zalana kawą. Mężczyzna o imieniu S. pomimo początkowych oporów (wynikających ze stanu dostarczonej przesyłki) odebrał od D. D. (1) tę amfetaminę. Następnego dnia R. G. (1) i D. D. (1) udali się w drogę powrotną do Polski. Po powrocie D. D. (1) skontaktował się ze znajomym – M. w celu rozliczenia. Ostatecznie w związku ze słabą jakością zalanej kawą amfetaminy M. zapłacił D. D. (1) kwotę 12.000 zł, którą przekazał przelewem (...). Do opisanego zdarzenia doszło w niustalonych dniach i miesiącu 2010 roku, ale przed 9 września 2010 roku, tj. przed datą zatrzymania i tymczasowego aresztowania R. G. (1).

(dowody: wyjaśnienia D. D. (1), **k. 2349-2351, 1265-1267**, k. 3293v-3294, 3471v; częściowo wyjaśnienia R. G. (1), k. 1265-1267, 1269-1270; wyjaśnienia A. P. (1), k. 1542)

Oskarżony D. D. (1) przyznał się do popełnienia tego czynu. Złożył wyjaśnienia, w których ujawnił zarówno sam fakt popełnienia tego przestępstwa, jak i wszystkie istotne okoliczności jego dokonania. Wyjaśnienia D. D. (1) zasługują na wiarę. Korelują one – w zakresie istotnym dla oceny postawionego oskarżonemu zarzutu – z wyjaśnieniami R. G. (1). Ten ostatni przyznał, że uczestniczył w owym wyjeździe do Norwegii i wie, że D. D. (1) przewoził wówczas amfetaminę. Miał Sąd na uwadze rozbieżności pomiędzy wersjami D. D. (1) i R. G. (1) dotyczące zakresu zaangażowania R. G. (1) w to przestępstwo. Zgodnie z wersją D. D. (1) R. G. (1) od początku o wszystkim wiedział i sam w tym aktywnie uczestniczył. Według wersji R. G. (1) miał on zaś dowiedzieć się o tym od D. D. (1) dopiero podczas rejsu promem do Szwecji. Sąd uznał, że wiarygodna jest wersja D. D. (1), jakkolwiek opisana sprzeczność nie ma większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przedmiotem rozpoznania jest bowiem wyłącznie udział D. D. (1) w tym przestępstwie, a ten nie jest przez R. G. (1) kwestionowany. W ocenie Sądu R. G. (1) w obawie przed groźącym mu postawieniem zarzutu dotyczącego tego zdarzenia dążył do marginalizowania swojej roli w tym zdarzeniu, co skądinąd w niniejszym postępowaniu pozostaje bez znaczenia. Wersja D. D. (1) zasługuje na wiarę również z tego względu, że została potwierdzona wyjaśnieniami A. P. (1) (k. 1542). Z wyjaśnień tych wynika, że A. P. (1) usłyszał o tym zdarzeniu od R. G. (1), który mu o tym opowiadał. Wyjaśnienia D. D. (1) jako spójne wewnętrznie oraz korelujące z innymi dowodami, zasługiwały zatem na wiarę.

F. Dane osobopoznawcze

Oskarżony A. P. (1) ma obecnie 40 lat. Posiada wykształcenie średnie. Ma wyuczony zawód górnik. Jest bezdzietnym kawalerem. W ostatnim miejscu zamieszkania miał przeciętną opinię. Przed zatrzymaniem w niniejszej sprawie nigdzie nie pracował. W dacie wyroku posiadał status osoby uprzednio niekaranej – jego poprzednie skazania uległy zatarciu (kwestionariusz wywiadu środowiskowego, k. 1556; dane o karalności, k. 3795; dane o osobie, k. 1395). W toku postępowania powzięto wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Z opinii biegłych psychiatrów wynika, że w okresie objętym zarzutami miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem (opinia sądowo-psychiatryczna, k. 2454-2456).

Oskarżony R. G. (1) ma obecnie 35 lat. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest żonaty i ma małoletnie dzieci. Utrzymywał się z prowadzenia działalności gospodarczej. Był jednokrotnie karany – przy czym dotyczyło to odrębnie prowadzonego postępowania dotyczącego przestępstw pozostających w ścisłym związku z przypisanymi w sprawie

niniejszej (kwestionariusz wywiadu środowiskowego, k. 2849-2850; dane o karalności, k. 3802-3804; dane o osobie, k. 1079).

Oskarżony R. G. (2) ma obecnie 27 lat. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest żonaty i ma małoletnie dziecko. Utrzymywał się z prowadzenia działalności gospodarczej. Był wcześniej karany za przestępstwa i odbywał karę pozbawienia wolności (dane o karalności, k. 3806-3807; odpisy wyroków, k. 2615-2618; dane o osobie, k. 2593). W toku postępowania powzięto wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Z opinii biegłych psychiatrów wynika, że w okresie objętym zarzutami miał on w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem (opinia sądowo-psychiatryczna, k. 2604-2605).

Oskarżony T. W. (1) ma obecnie 27 lat. Posiada wykształcenie zawodowe. Ma wyuczony zawód kucharza. Jest kawalerem. Pozostaje w nieformalnym związku i ma małoletnie dziecko. W ostatnim okresie utrzymywał się z pracy zarobkowej i był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako montażysta. Był jednokrotnie karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dane o karalności, k. 3928-3929; odpis wyroku, k. 2654-2655; dane o osobie, k. 2643; akt urodzenia, k. 3857, umowa o pracę, k. 3858).

Oskarżony D. D. (1) ma obecnie 39 lat. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest kawalerem. Pozostaje w nieformalnym związku i ma małoletnie dzieci. Utrzymywał się z prac dorywczych. Ma przeciętną opinię w miejscu zamieszkania. Był kilkakrotnie karany za przestępstwa i odbywał kary pozbawienia wolności (kwestionariusz wywiadu środowiskowego, k. 2854-2856; dane o karalności, k. 3797-3798; odpisy wyroków, k. k. 2206-2213, 2488-2492; dane o osobie, k. 2312).

II. Kwalifikacja prawna

1) art. 258 § 3 k.k.

Dokonując kwalifikacji prawnej czynu przypisanego A. P. (1) w punkcie 1. wyroku Sąd miał na uwadze, iż oskarżony kierował zorganizowaną grupą o charakterze zbrojnym mającą na celu popełnienie przestępstw. Pomiędzy oskarżonym a prawomocnie osądzonymi P. Ł. (1), R. G. (1), Ł. B. (1), A. D. (1), Ł. D. (1) i P. L. (1) istniały więzi ściślejsze aniżeli w przypadku zwykłego współsprawstwa. Miały one wszelkie cechy udziału w zorganizowanej grupie, o której mowa w art. 258 § 1 k.k.

Zorganizowaną grupą jest nie tylko taka grupa sprawców, która zorganizowała się, aby popełniać przestępstwa w sposób ciągły, zatem podobnego rodzaju, lecz także do dokonania kilku przestępstw, jeżeli ich owocem może być źródło dochodu trwające jakiś czas. Poziom organizacji grupy nie został określony w przepisie. Wystarcza, zatem niski poziom zorganizowania, który zapewnia dokonywanie przestępstw i posiadanie stałego (w sensie relatywnym) dochodu. Grupa zorganizowana musi też posiadać swego przywódcę, który nie musi być stałym przywódcą ani też tym, który daną grupę organizował. Zorganizowana grupa przestępcza powinna składać się, z co najmniej trzech osób połączonych wspólnym celem, jakim jest okazjonalne lub stałe popełnianie przestępstw. Mimo, że ustawa mówi o zorganizowanej grupie, nie znaczy to wcale, by wymagała ona specjalnej wewnętrznej struktury organizacyjnej. Zorganizowanie polega na w miarę stałym jej składzie, choć nie wszyscy członkowie muszą uczestniczyć w popełnieniu każdego z zaplanowanych przestępstw, jak również akceptacji celów i gotowości do zaspokajania potrzeb grupy w tym w narzędzia potrzebne do popełnienia przestępstw, wyszukiwanie miejsc niezbędnych dla przechowywania skradzionych przedmiotów, rozprowadzanie ich paserom (Komentarz do Kodeksu karnego pod red. A. Zolla, Część szczególna. Komentarz do art. 117-277. Tom II, Zakamycze, 1999; komentarz do art. 258 k.k. – tezy 15 i 16).

Działanie w zorganizowanej grupie mającej na celu przestępstwo jest szczególną postacią porozumienia. O ile bowiem do istnienia porozumienia w szerokim pojęciu wystarczy nawet dość luźne urzeczywistnienie kontaktu między sprawcami (np. uzgodnienie celu działania bez nadania mu form organizacyjnych), to do istnienia zorganizowanej grupy konieczne jest istnienie stałej więzi organizacyjnej, opartej na tym porozumieniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 listopada 1997 r., sygn. II AKa 282/97, opubl. Biuletyn SA w Katowicach z 1998 r., nr 1 poz. 6).

Zorganizowaną grupę przestępczą tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnienie określonych przestępstw lub też generalnie popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym bądź razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. Przestępstwo z art. 258 § 1 kk. jest przestępstwem formalnym i sama przynależność do grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, wyczerpuje jej znamiona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 marca 1999 roku, sygn. akt II AKA 45/99, opubl. OSA 2000/2/15). Zorganizowana grupa, mając na celu dokonywanie przestępstw, tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada trwałą strukturę, czy to pionową – z przywódcą kierującym jej działalnością, czy poziomą – ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonywania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popełnienie możliwie wielu przestępstw. Nie jest grupą zorganizowaną grono znajomych, którzy odnawiają kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej transakcji handlowej. Nie jest taką grupą środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeżeli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych, to jest gdy nie łączy ich żadna struktura (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 marca 2001 roku, sygn. II AKA 28/01, opubl. KZS 2001/4/26). Cechami charakterystycznymi zorganizowanej grupy przestępczej jest pewna wewnętrzna struktura organizacyjna (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jej trwałość, istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc przechowywania łupu, rozprowadzania go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno – psychologiczne między członkami grupy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. II AKA 123/02, opubl. KZS 2002/7-8/46).

Czynność sprawcza typu kwalifikowanego z art. 258 § 3 k.k. polega na **kierowaniu** grupą zorganizowaną przestępczą, w tym również o charakterze zbrojnym. Istotą kierowania grupą przestępczą jest przewodzenie, czyli intelektualne i faktyczne panowanie nad istnieniem i działalnością grupy poprzez rzeczywistą możliwość kształtowania jej sytuacji, zatem podejmowanie czynności dotyczących jej istnienia i działania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 1997 r., sygn. II AKA 57/97, opubl. Prok.i Pr.-wkł. 1997/12/22). Kierowanie polega na wydawaniu poleceń innym członkom tej grupy. Moc wiążąca tych poleceń nie może wynikać tylko z dobrowolnego podporządkowania się autorytetowi, lecz musi być poparta sankcjami ustalonymi bądź *expressis verbis*, bądź to obowiązującymi w sposób dorozumiany, w ramach zasad działania grupy. Kierowanie grupą jako funkcja władcza, polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy. Funkcję kierowniczą sprawuje nie tylko ten, kto jednoosobowo kieruje zorganizowaną grupą, ale także osoby kierujące doniosłymi odcinkami działalności grupy. Pełnienie czynności kierowniczych nie oznacza, że mają one stały charakter, mogą być krótkotrwałe, nawet jednorazowe. Jest rzeczą oczywistą, że w warunkach bezprawnego działania zorganizowanych grup przestępczych nie można oczekiwać działań natury formalnej, jak np. wybór lub nominacja na „kierownicze stanowisko”. Czynności wyczerpujące znamię kierowania nie muszą wyczerpywać znamion sprawstwa kierowniczego poszczególnych przestępstw popełnionych w ramach grupy. Taktyka działania takich grup z reguły zakłada daleko idące zakonspirowanie „kierowników”. Toteż często nie uczestniczą oni w realizacji czynności wykonawczych poszczególnych przestępstw, a nawet nie decydują o przebiegu przestępczej akcji w sposób umożliwiający przypisanie im sprawstwa kierowniczego popełnionego czynu (co jednak nie ma znaczenia dla realizacji znamion art. 258 § 3 k.k. – „Popełnienie przestępstwa, dla którego utworzono związek przestępczy, nie pochłania (w ramach zbiegu pozornego) przestępstwa przynależności do owego związku, czy też kierowania nim, lecz są to dwa przestępstwa zbiegające się realnie” – wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 1997 r., sygn. II AKA 57/97, opubl. Prok.i Pr.-wkł. 1997/12/22). Pojęcie kierowania w rozumieniu ww. przepisu nie oznacza tylko sytuacji o charakterze statycznym, sprowadzającej się do sprawowania władztwa nad istniejącą strukturą, ale musi być rozumiane też jako określające pewną dynamikę sytuacji. W przypadku kierowania oznacza to nie tylko stanie na czele zorganizowanej grupy przestępczej, ale też kierowanie konkretnymi działaniami tej grupy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. II AKA 119/04, niepubl., cyt. za Lex nr 584149). Działanie w zorganizowanej grupie nie wymaga jednak, aby w każdym przypadku przestępstwa, jakiego członkowie tejże grupy się dopuszczają, zaangażowany był jej przywódca. Nie jest też konieczne, aby to on decydował o wszystkich istotnych elementach tych zdarzeń. Ważne jest natomiast to, aby dane przestępstwo zostało popełnione właśnie dlatego, że określone osoby

działały razem w ramach pewnej struktury, znały swoje możliwości, wiedziały o zakresie i kierunku działania grupy, akceptowały jej cele i postanowiły nawet doraźne przestępstwo popełnić wykorzystując tę strukturę (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 kwietnia 2007 r., sygn. II AKa 431/06, opubl. KZS 2007/7-8/97).

Odnosząc powyższe wywody do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zbiorowość osób wymienionych w pkt 1. części dyspozytywnej wyroku spełniała wszystkie cechy uzasadniające uznanie jej za „zorganizowaną grupę mającą na celu popełnienie przestępstw” w rozumieniu art. 258 k.k. Sam oskarżony w powołanych już wcześniej, a uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach, nie kwestionował swojej kierowniczej roli w zorganizowanej grupie zbrojnej (k. 2817). Taka jego rola wynikała ponadto jednoznacznie z wyjaśnień P. Ł. (1) i R. G. (1) a także ze złożonych w toku śledztwa wyjaśnień P. L. (1) (k. 2412-2413) i Ł. D. (1) (k. 1464-1465, 1522). Stałe reguły postępowania grupy osób popełniających przestępstwa, jak stosowanie swoistych procedur przygotowujących (np. wykorzystywanie kurierów przewożących narkotyki przez granice – niejednokrotnie znanych tylko A. P. (1)) oraz kamuflujących i zabezpieczających (przygotowywanie magazynów narkotykowych i sukcesywne ich zmiany, wynajęcie w tym celu mieszkania przez podstawioną osobę), stały podział zadań między uczestnikami procederu (organizacja sieci odbiorców), sposób rozliczeń i kierowania działalnością (dostęp osób zaufanych do magazynów narkotykowych i możliwość samodzielnego zabierania przez nich narkotyków z obowiązkiem późniejszego rozliczenia się), itd. świadczą o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, a nie tylko doraźnym zgrupowaniu się różnych osób dla popełnienia choćby kilku przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 kwietnia 1997 r., sygn. II AKa 57/97, opubl. Prok.i Pr.-wkl. 1997/12/22).

Nie ma decydującego znaczenia dla istnienia grupy przestępczej to, czy osoba kierująca grupą wymuszała posłuch wobec członków grupy. Dla przyjęcia, że pewna grupa ludzi stanowi „zorganizowaną grupę” (w rozumieniu art. 258 k.k.) nie jest istotne, czy zachodziła w niej potrzeba stosowania rygorów organizacyjnych, lecz to, czy były one w ogóle przewidziane. Nie można stawiać znaku równości pomiędzy dobrowolnym podporządkowaniem się autorytetowi innej osoby a wynikającym z porozumienia zobowiązaniem do wypełniania jej poleceń z ustalonymi konsekwencjami odmowy ich wykonania (wyrok Sądu Najwyższego – składu 7 sędziów – z dnia 23 marca 1992 r., sygn. II KRN 433/91, opubl. OSNKW 1992/7-8/48). O konieczności liczenia się przez członków grupy z konsekwencjami niesubordynacji wobec A. P. (1) świadczy jednoznacznie zgromadzony materiał dowodowy.

Jak już sygnalizowano w części uzasadnienia poświęconej ocenie wyjaśnień oskarżonego, nie można nadawać nadmiernego znaczenia roli oskarżonego w konkretnych przedsięwzięciach realizowanych w ramach grupy. Nie należy mylić pojęć kierowania zorganizowaną grupą przestępczą (stanowiącego przestępstwo formalne) ze sprawstwem kierowniczym poszczególnych przestępstw dokonywanych przez członków grupy. Sprawstwo przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. nie wymaga, by kierujący grupą miał wiodącą rolę przy podejmowaniu takowych przestępstw, by mógł kierować ich przebiegiem ani nawet, by wiedział o wszystkich szczegółach akcji przestępczych członków grupy. Występek z art. 258 § 3 k.k. jest przestępstwem odrębnym od przestępstw popełnianych w grupie, które mogą, lecz nie muszą pozostawać z nim w zbiegu realnym. Przypisanie A. P. (1) odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. jest uzasadnione z uwagi na jego wiodącą rolę w grupie przestępczej, wytyczanie przez niego celów i kierunków działalności grupy, jej metod działania, zaopatrzenia, zbytu itp. Przypomnieć warto, że oskarżony nie negował okoliczności faktycznych związanych z nawiązywaniem kontaktów z osobami uczestniczącymi w przemytach i obrocie narkotykami, pozyskiwaniem dostawców i odbiorców, korzystaniem z kurierów (których danych zresztą dotąd nie ujawnił), przechowywaniem narkotyków, dostępem poszczególnych osób do miejsc ich magazynowania itd. Jak już wcześniej wspomniano, realizacja znamion art. 258 k.k. nie wymaga też wymuszania posłuchu przemocą, czy groźbami. Wystarczające jest, by członkowie grupy podporządkowywali się określonej osobie uznając jej autorytet, czy też (co w realiach sprawy było najistotniejsze) – dostrzegając, że pod kierownictwem A. P. (1) mogą uzyskać dobry zarobek z działalności przestępczej a później – obawiając się również konsekwencji działań podejmowanych niezgodnie z jego wolą.

Miał Sąd w polu widzenia tę okoliczność, że część członków grupy w złożonych w toku rozprawy zeznaniach minimalizowała zakres swojej wiedzy o strukturze i zakresie działania grupy (np. Ł. B. – k. 3489, A. D. – k. 3509), czy wręcz sugerowała, że żadnej grupy nie było (tak np. P. L. (1) – k. 3922v-3923). Bezprzedmiotowe są

oczywiście dywagacje nad słusnością przypisania tym osobom odpowiedzialności z art. 258 § 2 k.k., skoro zostali za to prawomocnie skazani. Z punktu widzenia zakresu odpowiedzialności A. P. (1) istotne znaczenie ma natomiast to, że świadkowie nie kwestionowali wcześniej przyznanych informacji o poszczególnych przestępstwach dokonanych w ramach owej grupy osób. W ocenie Sądu nie ma najmniejszych wątpliwości, że osoby wymienione w pkt 1. części dyspozytywnej wyroku pozostawały z A. P. (1) w takiej relacji, o jakiej mowa w art. 258 k.k. Sąd podziela pogląd, iż „Wypełnia znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego lub zbrojnego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech. Do udziału w grupie zbrojnej nie jest konieczne, by sprawca broń posiadał osobiście bądź stykał się z bronią. Wystarczy, że inni uczestnicy działają z bronią, a sprawca wie o tym i to akceptuje.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 października 2005 r., sygn. II AKa 194/05, LEX nr 166008; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 grudnia 2003 r., sygn. II AKa 257/03, KZS 2004/4/41, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 listopada 2004 r., sygn. II AKa 119/04, KZS 2005/3/24).

Sąd doprecyzował opis czynu poprzez wskazanie danych osobowych członków grupy przestępczej kierowanej przez A. P. (1). Sąd podziela pogląd, że przypisując odpowiedzialność z art. 258 k.k. należy skonkretyzować co najmniej to, kto zorganizowaną grupę tworzył wchodząc w jej skład (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 listopada 2004 r., sygn. II AKa 243/04, opubl. KZS 2004/12/25). W sytuacji uprzedniego prawomocnego skazania osób wymienionych w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku za przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. nie było żadnych przeszkód formalnych do takiej zmiany opisu czynu.

Nie budzi wątpliwości realizacja przez oskarżonego znamienia kierowania grupą o **charakterze zbrojnym**. „Zbrojny charakter związku lub grupy” określa sposób działania grupy lub związku. Znamię to oznacza, że w swojej działalności przestępczej grupa albo związek już używa broni bądź też zakłada jej użycie w przyszłości i w tym celu broń gromadzi lub posiada. Znamię przestępstwa spełnione będzie również wtedy, gdy grupa lub związek popełniły już przestępstwo, ale bez użycia broni, mimo że nią w celu przestępczym dysponowały. Dla bytu przestępstwa kwalifikowanego wystarczające jest, że nawet jeżeli grupa lub związek nie jest cały czas w posiadaniu broni, ma możliwość dysponowania nią w chwili popełniania przestępstw (Komentarz do Kodeksu karnego pod red. A. Zolla, Część szczególna. Komentarz do art. 117-277. Tom II, Zakamycze, 1999; komentarz do art. 258 k.k. – tezy 23 i 24). „Zbrojny charakter” zorganizowanej grupy jest nie tylko znamieniem kwalifikującym w § 2 przestępstwa przewidzianego w art. 258 § 1 k.k., lecz także elementem, który określa sposób działania grupy. Oznacza to, że w działalności przestępczej owa grupa używa broni lub zakłada jej użycie w przyszłości i w tym celu broń posiada bądź ją gromadzi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2003 r., sygn. V KK 193/02, niepubl., cyt za: Lex nr 78390). Zorganizowana grupa ma charakter zbrojny wówczas, gdy taka „organizacja” na stałe jest wyposażona w broń palną lub też zakłada ona używanie broni palnej w czasie dokonywania przestępstw (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 stycznia 2002 r., sygn. II AKa 570/01, opubl. KZS 2002/11/37).

W realiach sprawy nie ma wątpliwości, że grupa A. P. (1) miała cechy grupy zbrojnej. Dysponowanie przez grupę bronią palną zostało potwierdzone nie tylko dowodami ze źródeł osobowych, ale także wynikami przeszukania mieszkania przy ul. (...), przeprowadzonego w dniu 13 stycznia 2010 r. Nie była to przy tym jedyna sytuacja, w której grupa A. P. (1) dysponowała bronią palną. Z wyjaśnień R. G. (1) wynika, że w 2009 r. A. P. (1) przywiózł do magazynu torby z narkotykami oraz reklamówkę z bronią palną i amunicją (k. 1088). Także P. Ł. (1) wskazał w swoich wyjaśnieniach na dysponowanie przez A. P. (1) bronią palną, którą oskarżony gromadził z różnych źródeł, w tym także korzystając z pomocy P. Ł. (1) (k. 578-583). Brak danych świadczących o popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa przy użyciu tej broni nie wyklucza możliwości uznania tej grupy za zbrojną – co od strony teoretycznej omówiono powyżej. Istotna rola broni palnej w działalności grupy była zresztą ewidentna. Samo dysponowanie przez A. P. (1) bronią palną było

elementem dyscyplinującym członków grupy, skoro liczyli się oni z możliwością wykorzystania tej broni. Jak wynika z wyjaśnień R. G. (1) (prawomocnie osądzonego za czyn z art. 258 § 2 k.k.) w okresie jego udziału w grupie A. P. (1) miała miejsce sytuacja, gdy A. P. (1) przeładował pistolet i przyłożył mu do głowy (k. 1064-1065), co miało zmierzać do wymuszenia posłuchu. Opisał też R. G. (1) sytuację, gdy po „przekręcie” wymyślonym przez R. G. (2) (plan przejęcia narkotyków pod pozorem rzekomego zatrzymania ich przez Policję) A. P. (1) wyraźnie sugerował R. G. (1) możliwość użycia broni w razie niesubordynacji. Wskazał mianowicie R. G. (1), że A. P. (1) wściekał się, groził, kazał zwrócić pieniądze, kazał G. przyjechać na spotkanie i podczas spotkania bawił się nabojem oraz mówił, że ma pistolet z tłumikiem i „jak będzie trzeba, to ich pozabija” (k. 1078-1080). W wyjaśnieniach R. G. (1) pojawiają się jeszcze inne wątki świadczące o tym, że A. P. (1) uwzględniał możliwość użycia broni dla realizacji celów grupy. Wskazał R. G. (1), że w momencie, gdy pojawiły się problemy z inną grupą przestępczą żądającą od A. P. (1) płacenia haraczy, ten wspominał o możliwości zastrzelenia kogoś z tamtej grupy przestępczej przy użyciu pozostającej w jego dyspozycji broni (k. 1087-1088).

Oskarżony A. P. (1) organizował gromadzenie broni palnej i amunicji, która była przechowywana wraz ze stanowiącymi przedmiot obrotu narkotykami. Z materiału dowodowego wynika, że oskarżony zakładał możliwość posłużenia się tą bronią dla realizacji celów grupy i w tym celu ją gromadził. Jak już wyżej wskazano, nie jest konieczne przypisanie członkom lub osobie kierującej zorganizowaną grupą popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa przy użyciu broni palnej. Dla przyjęcia realizacji tego znamienia wystarczające jest, by taką możliwość rozważano i zaakceptowano podejmując w związku z tym konkretne działania przygotowawcze. Sąd miał na uwadze, że istotą działalności grupy kierowanej przez oskarżonego był obrót narkotykami dokonywany pomiędzy osobami dobrowolnie w to zaangażowanymi. Działalność ta nie wymagała – co do zasady – posługiwania się bronią palną ani nawet stosowania jakichkolwiek form przemocy. Zbrojny charakter grupy nie ogranicza się jednak do takich grup, których profil działalności wymusza posługiwanie się bronią przy dokonywaniu poszczególnych przestępstw (np. grupy założone w celu dokonywania rozbojów z użyciem broni palnej). Nie może być wystarczającym argumentem przeciwko przyjęciu działania w zorganizowanej grupie zbrojnej lub kierowania nią to, że oskarżonemu nie przypisano żadnego przestępstwa z użyciem broni, bo chodzi nie o użycie, ale o dysponowanie nią, posiadanie, dostępność do niej przez któregokolwiek członka grupy, o ile ten ma tego świadomość. Nie jest też warunkiem przypisania odpowiedzialności za kierowanie grupą zbrojną ustalenie, że bronią dysponowali wszyscy członkowie takiej grupy. Dla przyjęcia, że sprawca bierze udział w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, nie jest wymagane, by posiadał broń osobiście lub stykał się z nią w jakikolwiek sposób. Wystarczy bowiem, że inni uczestnicy związku lub grupy działają z bronią, a sprawca ma tego świadomość i to akceptuje (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 września 2001 r., sygn. II AKa 150/01, opubl. Biuletyn SA w Katowicach 2001 r., nr 4, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2004 r., sygn. II AKa 223/04, opubl. KZS 2005/7-8/121; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. II AKa 119/04, niepubl., cyt. za: Lex 584149; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. II AKa 405/08, niepubl., cyt. za: Lex 519653).

2) art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Dokonując kwalifikacji prawnej czynów objętych zarzutami II, IV, V (A. P. (1)), VIII (R. G. (1)), X (R. G. (2)) i XII (T. W. (1)) Sąd miał na uwadze, że każdy z oskarżonych w okolicznościach opisanych w części dyspozytywnej wyroku uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i / lub substancji psychotropowych. Oskarżeni A. P. (1) i R. G. (1) poza uczestniczeniem w obrocie dopuścili się także w kilku przypadkach wprowadzenia narkotyków do obrotu – w rozumieniu art. 4 pkt 34 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Uczestniczenie w obrocie w rozumieniu art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to przyjęcie odpłatnie bądź nieodpłatnie przez osobę nie będącą konsumentem tychże środków lub substancji w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem (tak np. wyrok SN z dnia 8 lipca 2008 roku, sygn. III KK 36/08, opubl. KZS 2009 r., z. 1, poz. 60). „Wprowadzanie do obrotu” to natomiast udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych (art. 4 pkt 34 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii).

Pojęcie uczestnictwa w obrocie ma szeroki zakres i obejmuje różnorodne przejawy działań osób zaangażowanych w rynek narkotykowy. Dla możliwości przypisania realizacji znamion art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wystarczające jest stwierdzenie, iż działanie sprawcy odgrywało niewielką nawet rolę w procesie obrotu narkotykami. Jednocześnie ilość narkotyków stanowiących przedmiot działań oskarżonych, zdecydowanie wykraczająca poza możliwości konsumpcji, nawet w dłuższym okresie, przez jedną osobę pozwala przyjąć, że działania przypisane oskarżonym nie polegały na nabyciu narkotyków przez lub zbyciu na rzecz finalnego konsumenta. Czyn z art. 56 jest przestępstwem materialnym w odniesieniu dla formy sprawczej w postaci „wprowadzenia do obrotu”. Dla jego zaistnienia konieczne jest określenie skutku w postaci wprowadzenia do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowej lub słomy makowej. Jeżeli nie nastąpi wprowadzenie środków do obrotu, to sprawca odpowiada za usiłowanie dokonania przestępstwa. Z kolei dla realizacji znamienia „uczestniczenia w obrocie” nie jest konieczne wystąpienie skutku, sam fakt bowiem brania udziału w określonej transakcji, bez względu na to, czy doszła ona do skutku, realizuje tę formę sprawczą. W zakres pojęcia „uczestnictwa w obrocie” wchodzi zatem – obok przekazywania lub odbierania narkotyków od innych osób – takie zachowania, jak przechowywanie, magazynowanie, czy odbieranie ich z miejsca przechowywania. W realiach sprawy nie ma wątpliwości, że tego typu czynności sprawcze stanowiły element obrotu narkotykami, bardzo istotny z uwagi na rozległy zakres prowadzonej działalności i konieczność dysponowania na bieżąco odpowiednimi ilościami zapasów sukcesywnie udostępnianych kontrahentom.

3) art. 55 ust. 3 i art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Dokonując kwalifikacji prawnej czynów objętych zarzutami VI (A. P. (1)), VII (R. G. (1)), XI (R. G. (2)) i XIII (D. D. (1)) Sąd miał na uwadze, że oskarżeni dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia (zarzuty VI i VII), wewnątrzspółnotowej dostawy (zarzut XI) i przewozu (zarzut XIII) narkotyków.

Pojęcia powyższe zostały zdefiniowane w art. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zgodnie z którym użyte w ustawie określenia oznaczają:

20a) przewóz - każde przemieszczenie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej między dwoma państwami przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które zaczyna się i kończy poza tym terytorium;

32) wewnątrzspółnotowa dostawa - przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

33) wewnątrzspółnotowe nabycie - przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

We wszystkich (z jednym wyjątkiem, o którym mowa poniżej) opisanych w zarzutach przypadkach narkotyki zostały przemieszczone pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, co wiązało się z przekraczaniem granic państwowych. Oskarżeni we wszystkich tych przypadkach obejmowali to swoim zamiarem, co w świetle omówionych wyżej dowodów żadnych wątpliwości nie budzi. Nie ma przy tym znaczenia, czy w każdym przypadku oskarżeni posiadali narkotyki przy sobie w momencie, gdy były przemieszczane przez granicę państwa. Jak np. wynika z wyjaśnień A. P. (1), w części przypadków korzystał z usług kurierów, których danych nie chciał ujawniać. Nie jest jednak konieczne dla realizacji znamion art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, by sprawca fizycznie dysponował konkretną porcją narkotyków na całej trasie jego przemieszczania. Decydujące znaczenie ma bowiem to, czy zgodnie z zamiarem sprawcy następuje przemieszczenie przez granicę środków odurzających lub substancji psychotropowych. Działanie sprawcy może zaś polegać nie tylko na fizycznym dysponowaniu narkotykami w czasie przemieszczania ich przez granicę, ale i na spowodowaniu, że zostaną one przetransportowane przez granicę w inny sposób, np. przez zlecenie transportu innej osobie.

Sąd nie podzielił oceny prawnej wyrażonej w akcie oskarżenia w zakresie czynu A. P. (1) opisanego w zarzucie VI tiret 8, a polegającego – zgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym – na tym, że „w połowie 2010 roku uczestniczył w obrocie wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że dwukrotnie przewiózł

z Holandii do Niemiec haszysz w łącznej ilości około 10 kilogramów, który następnie zbył ustalonej osobie celem dalszego obrotu, przy czym z czynu tego osiągnął korzyść majątkową na terenie Polski”. Zachowanie to uznano w akcie oskarżenia za element czynu ciągłego kwalifikowanego z art. 55 ust. 3 i in. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Brak było jednak zakotwiczenia tego czynu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. O ile przed nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonanej ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 r. (Dz.U.2011.117.678) można było mieć wątpliwości, czy takie działanie nie realizuje znamienia „przewozu” (przed 9 grudnia 2011 r. ustawowo niezdefiniowanego), to są one wykluczone po dodaniu do art. 4 punktu 20a, wprowadzającego także w odniesieniu do „przewozu”, jednoznaczny wymóg powiązania czynu z obszarem Rzeczypospolitej Polskiej. Wymienione w zarzucie narkotyki nigdy nie znalazły się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani nawet nie miały się tam znaleźć zgodnie z zamiarem sprawcy. A. P. (1) dostarczył te narkotyki z Holandii do Niemiec, gdzie przekazał je R. G. (1), który z kolei planował zawiezenie ich w celach handlowych do Norwegii. W świetle definicji zawartych w art. 4 pkt 20a, 32 i 33 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zachowanie takie nie realizowało znamion art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zagadnienie prawnej oceny tego typu zachowań zostało w judykaturze dostrzeżone i trafnie wyjaśnione. Podziela Sąd pogląd, iż tego typu zachowania mieszczą się w zakresie pojęcia „uczestnictwa w obrocie” w rozumieniu art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Piotr Żak, „Odpowiedzialność karna za przemyt narkotyków poza obszarem Unii Europejskiej”, opubl. Prokuratura i Prawo 2014 r., Nr 4). Jak już wskazano wcześniej, pojęcie „uczestnictwa w obrocie” ma szeroki zakres i obejmuje różnorodne formy działania związanego z nielegalnym obrotem narkotykami. W zakres tego pojęcia wchodzi zatem przewożenie przez obywatela polskiego narkotyków pomiędzy terenem różnych krajów Unii Europejskiej i dostarczanie ich do miejsca docelowego poza granicami RP. W realiach sprawy spełnione zostały przesłanki przypisania A. P. (1) odpowiedzialności za przestępstwo popełnione za granicą. Oskarżony jest obywatelem polskim, więc polska ustawa karna ma zastosowanie także do przestępstw popełnionych przez niego za granicą (art. 109 k.k.). Bezprzedmiotowe było przy tym szczegółowe analizowanie stanu prawnego w miejscach popełnienia omawianego czynu, tj. Holandii i Niemczech. Jak sam oskarżony przyznał, z popełnienia tego przestępstwa osiągnął korzyść majątkową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. R. G. (1) nie płacił mu bowiem za haszysz bezpośrednio po wydaniu mu go na terenie Niemiec, lecz rozliczył się z A. P. (1) dopiero po powrocie do kraju. W takiej sytuacji ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego (art. 112 pkt 5 k.k.). Podstawy do zastosowania ustawy karnej polskiej niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia przestępstwa zachodzą ponadto z uwagi na „międzynarodowy” charakter przestępstwa przewidzianego w art. 55 ustawy. Przestępstwo to jest ścigane na mocy umowy międzynarodowej (art. 113 k.k.). Jego penalizacja w prawie polskim jest bowiem wynikiem realizacji postanowienia art. 3 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 15, poz. 69).

Z przyczyn sygnalizowanych już w części uzasadnienia poświęconej ustaleniom faktycznym co do zarzutu VI (osk. A. P. (1)), Sąd wyeliminował z opisu czynu i kwalifikacji prawnej działania związane z wprowadzaniem do obrotu narkotyków stanowiących przedmiot wcześniej zrealizowanych wewnątrzspółnotowych nabyć. Jak już wcześniej wspomniano, nie da się wykluczyć, że jakaś część narkotyków w taki sposób sprowadzonych do Polski była następnie przedmiotem obrotu w sposób opisany w zarzucie II. Dokonywanie wewnątrzspółnotowych nabyć narkotyków w łącznych ilościach wyrażających się setkami kilogramów było formą zaopatrywania się w narkotyki później wprowadzane do obrotu. Tej sfery działalności oskarżonego dotyczy natomiast inny, słusznie wyodrębniony zarzut. Nie można zatem ponownie ujmować tego typu zachowań w opisie i kwalifikacji czynu realizującego znamiona art. 55 ust. 3 ustawy. Wywody te warto uzupełnić cytując trafny pogląd judykatury: „Ustawodawca statuuje dwie formy sprawcze przestępnego zachowania określonego w art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, posłużył się alternatywą rozłączną, tzn. „wprowadzanie do obrotu” i „uczestniczenie w obrocie” przedzielił spójnikiem międzyzdaniowym „albo” wyrażającym przeciwieństwo. W konsekwencji w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Przyjęcie, że sprawca „wprowadzał do obrotu”

i jednocześnie „brał udział w obrocie” środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi mogłoby być uzasadnione, gdyby inne narkotyki sprawca „wprowadzał do obrotu”, a w odniesieniu do jeszcze innej partii narkotyków „uczestniczył w obrocie”.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 grudnia 2008 roku, sygn. akt II AKa 380/08, opubl. Biuletyn SA K-ce, nr 1/2009, poz. 12).

4) **kwalifikacja prawna obejmująca przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – zagadnienia wspólne**

Nie budził wątpliwości rodzaj środków i substancji wprowadzanych do obrotu lub stanowiących przedmiot obrotu, w którym uczestniczyli oskarżeni. To samo dotyczy środków i substancji stanowiących przedmiot czynów kwalifikowanych z art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Miał Sąd na uwadze, że specjalistycznym badaniom poddano tylko narkotyki zabezpieczone przez Policję, tj. te, które znajdowały się w mieszkaniu przy ul. (...) w G. w dniu 13 stycznia 2010 r. (zarzut II) oraz w mieszkaniu przy B. w R. w dniu 15 grudnia 2010 r. (zarzut IV). Dla stwierdzenia tej okoliczności nie jest jednak w każdym przypadku konieczne przeprowadzenie badań substancji stanowiących przedmiot obrotu (to, że w niniejszej sprawie substancji tych nie zabezpieczono, jest w pełni zrozumiałe, skoro przestępstwa zostały ujawnione dopiero po pewnym czasie). Zebrane dowody wskazują jednoznacznie, że substancje wprowadzane do obrotu lub stanowiące jego przedmiot oraz substancje przemieszczane na terenie Unii Europejskiej należały do kategorii substancji wymienionych w załącznikach do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżeni zajmowali się obrotem znacznymi ilościami narkotyków przez pewien czas i posiadali w tym zakresie dostateczne doświadczenie. Podobnie wyglądało to w przypadku występujących w niniejszej sprawie świadków, którzy ujawnili udział A. P. (1) w tym procederze, tj. P. Ł. (1), Ł. D. (1) i A. D. (1). Wykluczone jest zatem, by w którymkolwiek przypadku objętym zarzutami przedmiotem działań oskarżonych były substancje niewymienione w załącznikach do ustawy z 29 lipca 2005 r.

Działanie oskarżonych zostały podjęte wbrew przepisom ustawy. Nie zachodziły bowiem żadne prawem przewidziane przesłanki, które umożliwiałyby im podejmowanie jakichkolwiek legalnych działań dotyczących narkotyków.

Sąd uznał za trafne wskazanie w opisie czynów i ich kwalifikacji prawnej, że bezprawne działania oskarżonych dotyczyły znacznych ilości narkotyków. Miał Sąd w polu widzenia, iż wykładnia tego pojęcia w judykaturze nie jest do końca jednolita (obszerny przegląd prezentowanych w tym zakresie poglądów zawiera uzasadnienie aktu oskarżenia – w tym miejscu bezprzedmiotowe jest ich ponowne przytaczanie). Sąd podziela jednak dominujący i konsekwentnie prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (ostatnio: wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. IV KK 49/14, LEX nr 1459162) pogląd, iż **„znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób”** (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, LEX nr 418629, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., III KK 25/13, OSNKW 2013, z.9, poz. 73).

Sąd w pełni podziela wywody Sądu Najwyższego stanowiące poparcie dla powyższej tezy: „W uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, z. 10, poz. 84, Sąd Najwyższy stwierdził, m.in., iż „jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy”. Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym – orzecznictwie Sądu Najwyższego co do wykładni znacznej ilości środków odurzających w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W uzasadnieniu tego postanowienia zwrócono także uwagę, że tendencja do ograniczania zakresu znaczeniowego pojęcia „znaczna ilość” nie uwzględnia, iż granice sankcji w tej ustawie za typy kwalifikowane są zakresione szeroko: od 3 do 15 lat pozbawienia wolności (art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3), od 2 do 12 lat pozbawienia wolności (art. 56 ust. 3) i od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 58 ust. 2, art.

62 ust. 2 i art. 63 ust 3), że istnieje instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności (art. 60 §1 – 4 k.k. oraz 343 § 2 pkt 1 k.p.k.), a nadto wchodzi też w rachubę szersze podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary za występki (art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k.). Jest więc możliwa odpowiednia reakcja karna także za te przestępstwa. Nie ma potrzeby obejmowania typami podstawowymi coraz większej liczby zachowań i to w sytuacji, gdy rośnie skala przestępczości narkotykowej. (...) Jak podniósł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 kwietnia 1999 r., K 36/98, OTK 24 1999, nr. 3, poz. 40, jednym z rudymentów zasady zaufania obywatela do państwa i stosowanego przez nie prawa, jest to, że obywatel może zakładać, iż treści obowiązującego prawa są dokładnie takie, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostaje dokonane przez Sąd Najwyższy. Należy przy tym jednak pamiętać, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie też wskazywał, iż poglądy wyrażane w jego orzeczeniach – poza wypadkami wskazanymi w ustawie – nie wiążą sądów orzekających w innych sprawach, gdyż sąd karny samodzielnie rozstrzyga wszelkie zagadnienia. Warunkiem akceptacji odmiennego stanowiska sądu powszechnego jest jednak logiczne i wyczerpujące uzasadnienie wyrażanych ocen prawnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2002 r., V KKN 188/00, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 113, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., V KK 287/07, LEX nr 332943). Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., P 20/10, OTK-A 2012, nr 15, poz. 2, uznanie roli orzecznictwa Sądu Najwyższego w interpretacji litery prawa i dekodowania z niej norm prawnych znajduje oparcie w przepisach Konstytucji RP (por. art. 183 ust. 1) i ustawy z dnia 23 listopada 2002 r., o Sądzie Najwyższym (por. art. 1 pkt 1 lit. a i b), zgodnie z którymi Sąd Najwyższy jest powołany do zapewnienia w ramach sprawowanego nadzoru jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. (...) Przeciwstawianie utrwalonemu stanowisku Sądu Najwyższego rozbieżnego orzecznictwa sądów apelacyjnych jest w sposób oczywisty nieuprawnione” (z uzasadnienia wyroku SN w sprawie IV KK 49/14; podkreślenia SO).

Ilość narkotyków, wobec których oskarżeni podejmowali bezprawne działania, jest na tyle duża, że nie wymaga bliższego uzasadniania uznanie tych ilości za „znaczne”. Dość wskazać, że łączne ilości w przypadku poszczególnych zarzutów wynosiły:

- zarzut II (A. P. (1)) – ponad 500 kg,
- zarzut IV (A. P. (1)) – ponad 24 kg,
- zarzut V (A. P. (1)) – ponad 30 kg,
- zarzut VI (A. P. (1)) – ponad 700 kg,
- zarzut VII (R. G. (1)) – co najmniej 65 kg,
- zarzut VIII (R. G. (1)) – co najmniej 35 kg,
- zarzut X (R. G. (2)) – ponad 27 kg,
- zarzut XII (T. W. (1)) – ponad 28 kg,
- zarzut XIII (D. D. (1)) – co najmniej 1 kg.

Jak powszechnie wiadomo, minimalna dawka aktywna amfetaminy wynosi ok. 10 mg. To zaś oznacza, że z 1 kg amfetaminy można sporządzić około 100 tys. porcji i taka liczba osób mogłaby jednorazowo ulec odurzeniu. Również w przypadku innych substancji i środków wymienionych w zarzutach aktywne dawki pozwalające na odurzenie jednej osoby są liczone w ilościach poniżej grama. Niezależnie zatem od tego, którą z koncepcji prawnych by przyjąć, wskazane wyżej ilości narkotyków i tak musiałyby zostać uznane za „znaczne”. Akceptując omówiony wyżej pogląd, zgodnie z którym ilość znaczna to ilość wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że znamię to zostało w omawianych przypadkach zrealizowane.

Jako trafną – co do zasady – uznano kwalifikację zarzutu postawionego R. G. (2) (zarzut XI), skoro nie jest znana ilość amfetaminy, którą dostarczył z Polski do Holandii i zbył innej osobie. R. G. (1) i D. D. (1), którzy towarzyszyli wówczas

R. G. (2), nie potrafili określić, ile ważyła amfetamina przewożona przez tego oskarżonego. Każda z uczestniczących w tym wyjeździe osób przewoziła własną porcję amfetaminy i nie odpowiada za działania osób towarzyszących. Nie ma więc sprzeczności pomiędzy stwierdzeniem, że R. G. (2) przewoził nieustaloną ilość amfetaminy a wynikającym z prawomocnego wyroku skazującego R. G. (1) (pkt 15. wyroku SO w Gliwicach w sprawie IV K 42/12) ustaleniem, że R. G. (1) przewoził 100 gramów amfetaminy – czyli znaczną jej ilość. Informacje podane przez obciążających oskarżonego współoskarżonych pozwalają natomiast stwierdzić, że była to grudka o rozmiarach większych od ilości śladowych, czy też bardzo małych. Tym samym nie ma podstaw do zakwalifikowania działania oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi (art. 55 ust. 2 ustawy). Zasygnalizować dodatkowo należy (choć w istniejącym układzie procesowym jest to w zasadzie bezprzedmiotowe), że nie było podstaw do uznania przypisanego R. G. (2) przestępstwa jako dokonanego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej (art. 55 ust. 3 ustawy). Z materiału dowodowego wynika bowiem jednoznacznie, że dostarczenie tych narkotyków I. S. (1) miało charakter koleżeńskiej przysługi i odbywało się bez jakiegokolwiek gratyfikacji.

Sąd podzielił stanowisko prokuratora co do zasadności przypisania oskarżonym działania w warunkach określonych w art. 12 k.k. we wszystkich przypadkach, w których kwalifikacja czynu zarzuconego zawierała ten przepis (zarzuty II, V, VI – A. P. (1); zarzuty VII, VIII – R. G. (1), zarzut X – R. G. (2), zarzut XII – T. W. (1)). Każde z tych przestępstw wiązało się z podejmowaniem w krótkich odstępach czasu kolejnych zachowań zmierzających do zrealizowania określonego celu – we wszystkich przypadkach było to osiągnięcie korzyści z działań zabronionych dotyczących narkotyków. O działaniu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru świadczy w tych przypadkach podejmowanie powtarzalnych, mających podobny charakter zachowań. Dla przypisania odpowiedzialności w warunkach art. 12 k.k. nie jest natomiast konieczne istnienie w świadomości oskarżonego precyzyjnego wyobrażenia co tego, jak będą przebiegały poszczególne zdarzenia związane z realizacją powziętego z góry zamiaru. Sprawca decydujący się na sukcesywnie podejmowane działania związane z obrotem narkotykami działa w sposób uwarunkowany okolicznościami zewnętrznymi, chociażby popytem na dostarczane środki, dostępnością ich u osób, u których się zaopatruje, czy wreszcie swoimi możliwościami finansowymi w danym momencie. W przypadku przestępstw o charakterze ciągłym, związanych z bezprawnym rynkiem narkotykowym, przebieg i powodzenie kolejnych przedsięwzięć podlega podobnym mechanizmom ekonomicznym, jak w działalności o charakterze legalnym. Wystarczające dla przypisania odpowiedzialności w warunkach czynów ciągłych było zatem stwierdzenie, że każdy z oskarżonych działał w ramach z góry powziętego zamiaru uczestniczenia w obrocie narkotykami, względnie wprowadzania ich do obrotu a w przypadku czynów kwalifikowanych z art. 55 ustawy – zamiaru sukcesywnego podejmowania czynności sprawczych określonych w tym przepisie. Ustalony w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy zamiar powzięty przez oskarżonych przy dokonywaniu poszczególnych przestępstw zakwalifikowanych w akcie oskarżenia jako czyny ciągłe w rozumieniu art. 12 k.k. miał zatem każdorazowo postać dostatecznie „skryształizowanej decyzji woli”, by możliwe było przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. (por.: kryteria czynu ciągłego zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008 r., IV KK 203/08; opubl. Biuletyn Prawa Karnego nr 2/09, poz. 1.2.20).

W odniesieniu do czynów kwalifikowanych z art. 55 i / lub art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skorygowano kwalifikację prawną poprzez pominięcie w niej art. 55 ust. 1 i odpowiednio 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. przepisów, które miały pozostawać w zbiegu z prawidłowo powołanymi art. 55 ust. 3 i / lub art. 56 ust. 3 ustawy. Sąd w pełni podziela pogląd prawny Sądu Apelacyjnego w Katowicach, zgodnie z którym „Przyjmowanie w podstawie prawnej skazania, że jednym czynem wyczerpano znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 albo z art. 56 ust. 1 i 3, czy też z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zawiera w sobie logiczną sprzeczność, uchybia zasadzie *lex specialis derogat legi generali* i przez to jest błędne. Wskazane przestępstwa z różnych ustępów tego samego przepisu są samodzielne, zawierają różne zagrożenie karą oraz pełny zestaw znamion przestępstwa, a jedynie przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej przestępstwa z ustępów 3 i 2 skonstruowane zostały jako przepisy o charakterze odsyłającym, tzn. aby nie powtarzać znamion szczegółowo już opisanych w ustępach pierwszych odsyła się w nich do znamion opisanych w poprzedzających ustępach, jedynie dodając znamiona o charakterze kwalifikującym.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., sygn. II AKa 503/12, LEX nr

1311955; analogicznie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 października 2012 roku, sygn. akt II AKa 310/12, opubl. Biuletyn Sądu Apelacyjnego w Katowicach nr 1/2013, poz. 11).

Dokonując kwalifikacji prawnej czynów przypisanych Sąd miał na uwadze, iż pomiędzy datą ich popełnienia a datą wyrokowania nastąpiła zmiana stanu prawnego. Sąd stosownie do dyspozycji art. 4 § 1 k.k. zastosował ustawę wcześniej obowiązującą w każdym przypadku, w którym była korzystniejsza dla oskarżonych. Wszystkie przypisane oskarżonym przestępstwa kwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostały popełnione przed 9 grudnia 2011 r. Z tą datą weszła w życie zmiana brzmienia art. 56 ust. 3 ustawy w zakresie dolnej i górnej granicy ustawowego zagrożenia. Przed 9 grudnia 2011 r. czyn realizujący znamiona art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii był zagrożony karą pozbawienia wolności od 1 miesiąca (przepis szczególny nie określał dolnej granicy, więc wynikała ona z art. 37 k.k.) do 10 lat pozbawienia wolności. Po 9 grudnia 2011 r. zagrożenie to wynosi od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Ocena, czy ustawa wcześniej obowiązująca jest względniejsza – w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. – nie sprowadza się do ustalenia, czy w danym przypadku zachodzą przesłanki do orzeczenia kary poniżej dolnej albo powyżej górnej granicy przewidzianej w stanie prawnym w dacie orzekania. Przedział ustawowego zagrożenia za przypisane przestępstwo zawsze ma istotne znaczenie przy orzekaniu o karze, skoro bada się wówczas także to, czy kara winna być zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, czy może powinna oscylować w środku tego przedziału, czy wreszcie zbliżyć się do górnej jego granicy. W przypadku czynu z art. 56 ust. 3 ustawy ma znaczenie – i to bardzo doniosłe – czy dolną granicą zagrożenia jest miesiąc pozbawienia wolności, czy też 2 lata. Dlatego w odniesieniu do czynów kwalifikowanych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przyjęto kwalifikację obejmującą ów przepis w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r.

W odniesieniu do części przypisanych oskarżonym czynów, w których podstawą wymiaru kary był art. 55 lub 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przyjęto ponadto kwalifikację według stanu prawnego przed 8 czerwca 2010 r. Było to konieczne w przypadku czynów popełnionych przed tą datą w sytuacji, gdy z dniem 8 czerwca 2010 r. nastąpiła zmiana stanu prawnego w zakresie ustawowego zagrożenia grzywną. Wskutek zmiany brzmienia art. 33 § 1 k.k. górna granica ustawowego zagrożenia karą grzywny została podwyższona z 360 do 540 stawek dziennych. W sytuacji, gdy szczególne przepisy karne ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie określają granic zagrożenia karą grzywny, norma art. 33 § 1 k.k. współkształtuje zakres zagrożenia ustawowego za czyny z tej ustawy. Stan prawny obowiązujący przed 8 czerwca 2010 r. jest zatem korzystniejszy dla sprawców czynów zagrożonych sankcją kumulatywną – karą pozbawienia wolności i grzywną. Dlatego zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. ma w takich sytuacjach zastosowanie ustawa obowiązująca poprzednio.

Z powołanych wyżej względów oskarżonym przypisano popełnienie przestępstw realizujących znamiona wskazanych w części dyspozytywnej wyroku przepisów ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

5) **art. 263 § 2 k.k. i inne**

Dokonując kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych w pkt III (osk. A. P. (1)) i IX (osk. R. G. (1)) Sąd miał na uwadze, że oskarżeni – w okolicznościach opisanych w części dyspozytywnej wyroku – posiadali bez wymaganego zezwolenia broń palną i amunicję. W świetle uzyskanej w sprawie opinii z zakresu balistyki i badań broni nie ma żadnych wątpliwości, że posiadane przez A. P. (1) przedmioty znajdujące się w mieszkaniu przy ul. (...) stanowiły broń palną i amunicję, której zgodnie z prawem nie można posiadać bez zezwolenia. Oskarżony takiego zezwolenia nie posiadał, co sam przyznał i co jest okolicznością niesporną. Również w przypadku R. G. (1) nie ma żadnych wątpliwości, że posiadane przez niego przedmioty stanowiły broń i amunicję, wymagającą pozwolenia, jakiego oskarżony nie posiadał. Tych przedmiotów co prawda nie zabezpieczono, jednak w świetle zgodnych wyjaśnień A. P. (1) i R. G. (1) nie ma wątpliwości co do spełnienia przez nich wszystkich cech określonych w ustawie o broni i amunicji.

Dla bytu przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. nie ma istotnego znaczenia czas bezprawnego posiadania broni palnej i amunicji przez oskarżonych (w przypadku R. G. (1) czasu tego nie dało się bliżej określić – wiadomo jedynie, że było to wiosną 2010 r.). Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z 4 listopada 1975 r., sygn. Rw 562/75 (opubl. OSNKW 1976, nr 1, poz. 17), zgodnie z którym nawet trwające przez krótki okres władanie bronią palną

lub amunicją bez wymaganego zezwolenia wypełnia znamiona przestępstwa, o którym mowa w art. 263 § 2 k.k. Nie mają także żadnego znaczenia eksponowane przez R. G. (1) w jego wyjaśnieniach kwestie własnościowe (oskarżony podnosił, że broń i amunicję otrzymał jedynie na przechowanie od A. P. (1)). Abstrahując już od cywilnoprawnego zagadnienia, czy w ogóle można być właścicielem broni palnej nie posiadając na to zezwolenia należy przypomnieć, że posiadaniem broni palnej lub amunicji jest każde władanie nimi, jeżeli tylko towarzyszy sprawcy taki zamiar, nawet bez chęci zatrzymania tych rzeczy na własność (wyrok Sądu Najwyższego z 13 sierpnia 1993 r., sygn. WR 107/93, opubl. OSNKW 1993, nr 11-12, poz. 74). Nie ma też znaczenia kwestia miejsca przechowywania broni palnej i amunicji. Norma art. 263 § 2 k.k. nie ogranicza przypadków „posiadania” do sytuacji, w których sprawca fizycznie dzierży określone w tym przepisie przedmioty. Nie jest też konieczne, by broń palna i amunicja znajdowała się w miejscu, czy też pomieszczeniu stanowiącym własność sprawcy. Oskarżony pozostawiając broń i amunicję w mieszkaniu stanowiącym cudzą własność i wynajmowanym przez podstawioną osobę nie przestawał być posiadaczem tych przedmiotów w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., skoro działanie takie miało służyć jedynie uzyskaniu lepszego i pewniejszego ukrycia.

Sąd miał na uwadze, iż posiadanie przez obydwu oskarżonych broni i amunicji nie ograniczało się do jednorazowych sytuacji, lecz były to zachowania rozciągnięte w czasie. Nie dawało to jednak podstaw do uzupełniania kwalifikacji prawnej o art. 12 k.k., bowiem przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. jest przestępstwem trwałym polegającym na utrzymywaniu określonego stanu bezprawnego, który zaczyna się z chwilą wejścia w posiadanie broni palnej lub amunicji bez wymaganego zezwolenia, a kończy się w wyniku przekazania tych rzeczy organom ścigania albo innej osobie do całkowitej dyspozycji bądź nieodwracalnego zniszczenia lub porzucenia.

W przypadku czynu przypisanego A. P. (1) w kwalifikacji prawnej ujęto także art. 171 § 1 k.k. Oprócz posiadanej przez oskarżonego broni palnej i amunicji w mieszkaniu przy ul. (...) znajdowały się także przyrządy wybuchowe w postaci dwóch granatów ręcznych, bojowego i zaczepno-obronnego, produkcji jugosłowiańskiej o symbolach (...) i (...). Granaty te były uzbrojone z zapalniki bojowe i zawierały trotyl oraz pentryt. Z opinii z zakresu badań chemicznych (k. 177-188) wynika, że obydwa granaty były sprawne. W ramach przeprowadzanych badań skutecznie je zdetonowano (k. 178), więc były zdadne do użytku. Granaty te przechowywano w niezabezpieczonym przed skutkami wybuchu budynku wielorodzinnym zlokalizowanym w centrum miasta. Posiadanie przez oskarżonego przyrządów wybuchowych (co oczywiście – bez wymaganego pozwolenia) mogło więc spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Zasadne było zatem przyjęcie kwalifikacji kumulatywnej obejmującej obok art. 263 § 2 k.k. także art. 171 § 1 k.k.

Działając w opisany wyżej sposób każdy z oskarżonych dopuścił się czynu zabronionego, albowiem zrealizował określone w ustawie karnej znamiona typu lub typów (w przypadku kwalifikacji kumulatywnej – zarzut III). Czyny te były zawinione, bowiem oskarżeni są osobami dorosłymi i w pełni poczytalnymi, a przez to zdolnymi do zawinienia. Żaden z oskarżonych nie znajdował się w sytuacji wyłączającej lub ograniczającej możliwość zachowania zgodnego z prawem. O braku jakichkolwiek przesłanek wyłączających winę R. G. (1) była już mowa w części uzasadnienia poświęconej ustaleniom co do zarzutu IX.

6) przesłanki odpowiedzialności w warunkach art. 65 § 1 k.k.

Sąd przypisał oskarżonemu A. P. (1) działanie w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k. – w zakresie odnoszącym się do zarzutów II, III i VI. Omówiono już wyżej względy, jakie skłoniły Sąd do uznania, że oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym. W przypadku zarzutów II, III i VI zachodzi zbieżność czasowa pomiędzy czasem ich popełnienia a czasem działania tej grupy. Zbieżny jest także przedmiot tych działań przestępczych z profilem działalności grupy. To właśnie nabycia wewnątrzspółnotowe znacznych ilości narkotyków i wprowadzanie ich do obrotu oraz udział w obrocie narkotykami (zarówno sprowadzonymi z zagranicy, jak i nabytymi w kraju) stanowiły sedno działalności grupy, o której mowa w zarzucie I. Nie ma też wątpliwości, że przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. i in. (zarzut III) zostało dokonane w ramach grupy przestępczej o charakterze zbrojnym. Broń palna, amunicja i przyrządy wybuchowe zabezpieczone w dniu 13 stycznia 2010 r. znajdowały się w mieszkaniu stanowiącym wówczas magazyn narkotykowy grupy. Inne osoby uczestniczące w

grupie miały do tego mieszkania dostęp – na zasadach określonych przez A. P. (1). Jak już wskazano wyżej, nie ma wątpliwości co do zbrojnego charakteru kierowanej przez oskarżonego grupy przestępczej. Nie ma przy tym żadnych powodów, by zakładać, że posiadanie przedmiotów wymienionych w zarzucie III było elementem jakiejś indywidualnej, niezwiązanej z działalnością w grupie, aktywności przestępczej A. P. (1). Gdyby tak było, to nie przechowywałyby broni w magazynie narkotykowym grupy, tj. w miejscu, w którym pojawiali się także podlegający mu członkowie tej grupy.

Dwa pozostałe przypisane oskarżonemu przestępstwa (zarzut IV i V) zostały popełnione w czasie przypadającym poza ramami czasowymi działalności zorganizowanej grupy – czy to przed jej powstaniem (zarzut V), czy też po zakończeniu jej działalności (zarzut IV). Tym samym nie zachodziły podstawy do uznania, że zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Sąd uznał ponadto, że dokonując przestępstw objętych zarzutami II i VI A. P. (1) uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd podziela w całej rozciągłości, czynnikami decydującymi o uznaniu, że sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstwa stałe źródła dochodu, jest czas przez jaki dochód ten był przez sprawcę osiągany oraz jego częstotliwość. Dochód ten winien być osiągany przez dłuższy okres czasu i stosunkowo regularnie (np. wyrok SN z dnia 3 lutego 1989 r., IV KR 3/89, Lex nr 22053; wyrok SN z dnia 18 października 1985 r., Rw 862/85, OSNKW 1986, z. 7-8, poz. 52; wyrok SN z dnia 28 lutego 2008 r., V KK 238/07, OSNwSK 2008, poz. 501; postanowienie SN z dnia 13 lutego 2008 r., III KK 369/07, OSNKW 2008, z. 6, poz. 46). Nie wymaga się przy tym, aby było to jedyne lub główne źródło takiego dochodu, ani nawet źródło przynoszące dochód mający poważniejszy udział w ogólnej strukturze wszystkich dochodów sprawcy (wyrok SN z 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, z. 5, poz. 87; wyrok z 18 października 1985 r., Rw 862/85, OSNKW 1986, z. 7-8, poz. 52). Wart przytoczenia jest także w pełni podzielany przez Sąd pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. II AKA 79/12 (Lex nr 1220218), zgodnie z którym „ sprawca czyni sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, gdy dopuszcza się go wielokrotnie i z pewną regularnością, a takie zachowania stanowią dla niego sposób na uzyskiwanie dochodu, przy czym nie musi to być ani jedyne, ani główne jego źródło.”. Traktowanie popełniania przestępstw jako stałego źródła dochodu nie musi się wiązać z przestępczością zawodową o charakterze profesjonalnym, w sensie dysponowania przez sprawcę specjalistyczną wiedzą lub aparaturą. Z punktu widzenia art. 65 wystarcza, że sprawca traktuje popełnianie przestępstw danego rodzaju za stałe źródło dochodu wystarczającego, w całości, lub chociaż w części, do zaspokajania jego potrzeb życiowych (K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I, Zakamycze, 1998 – komentarz do art. 65 k.k. – teza 5). Omówione wyżej przesłanki w pełni konkretyzują się w odniesieniu do oskarżonego A. P. (1). Zakres prowadzonej przez oskarżonego działalności przestępczej, wiążącej się z wewnątrzspółnotowym nabywaniem oraz wprowadzaniem do obrotu i udziałem w obrocie narkotykami w ilościach liczonych w setkach kilogramów wiązał się z uzyskiwaniem regularnych, znacznych dochodów. Środki te były wykorzystywane także na bieżące utrzymanie oskarżonego, który wszak nie miał innych, na tyle znaczących źródeł dochodu. Oskarżony obracał znacznymi kwotami pieniężnymi (będzie to jeszcze szerzej omówione w części uzasadnienia poświęconej środkowi karnemu z art. 45 k.k.) pomimo braku jakiegokolwiek ujawnionego legalnego źródła takich dochodów. Posiadał też różne składniki majątku, w tym także o istotnej wartości. Z informacji o pojazdach zarejestrowanych przez A. P. (1) wynika, że w latach poprzedzających zatrzymanie oskarżony dysponował kilkoma samochodami, m.in. pojazdem marki A. (...) (k. 1318-1319). W realiach sprawy nie ma zatem wątpliwości, że wskazane wyżej przestępstwa zostały popełnione w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k.

Sąd uznał, że zamię uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu zostało zrealizowane także w przypadku oskarżonego T. W. (1). Sąd miał na uwadze, że oskarżony w niniejszej sprawie odpowiada tylko za jedno przestępstwo, popełnione w warunkach określonych w art. 12 k.k. Przypomnieć jednak warto, że dokonana z dniem 1 maja 2004 r. nowelizacja art. 65 § 1 k.k. dała możliwość jego zastosowania nawet w przypadku popełnienia przez oskarżonego jednego przestępstwa, a co za tym idzie, nie jest od tej daty konieczne przypisanie sprawcy co najmniej dwóch przestępstw dla uznania, że działał w warunkach z art. 65 § 1 k.k. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2009 r., sygn. II KK 260/08, LEX nr 491595). Jak już wskazano wyżej, norma art. 65 § 1 k.k. nie wymaga, aby źródło dochodu uzyskiwanego z popełnienia przestępstwa było jedyne ani nawet główne. Wskazane wyżej kryteria działania w

warunkach art. 65 § 1 k.k. zostały w przypadku oskarżonego T. W. (1) spełnione. Uzyskane przez oskarżonego korzyści majątkowe nie zostały osiągnięte jednorazowo, lecz proces ten był rozciągnięty w czasie i charakteryzował się pewną regularnością. Korzystając z usług dostawcy haszyszu (P. Ł. (1)) oskarżony regularnie nabywał haszysz, który następnie z zyskiem rozprowadzał. W okresie od czerwca 2009 roku do stycznia 2010 r., czyli przez ponad pół roku, nabywał sukcesywnie haszysz w ilościach po ok. 1 kilogramie tygodniowo. Każdy nabyty kilogram uzyskiwał za cenę 7.500 zł a zbywał za 7.700 zł. Uzyskiwał zatem regularny dochód, wyrażający się kwotą po kilkaset złotych miesięcznie. W całym okresie przypisanej mu działalności przestępczej nabył a następnie zbył w ten sposób łącznie 28 kilogramów haszyszu. Jego zysk z tego tytułu wyniósł łącznie 5.600 zł. Biorąc pod uwagę sytuację życiową i materialną T. W. (1) w tamtym okresie nie ma żadnych wątpliwości, że były to kwoty mające wymierne znaczenie ekonomiczne i istotne dla jego bieżącego utrzymania. Zachowania oskarżonego wchodzące w skład przypisanego czynu ciągłego cechowały się więc regularnością i trwały przez dłuższy okres czasu, co jednoznacznie wskazuje na stałość osiąganego przez oskarżonego z tych działań dochodu. Dlatego zasadne było przyjęcie w kwalifikacji prawnej, iż oskarżony działał w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k.

7) **podsumowanie**

Działając w opisany wyżej sposób każdy z oskarżonych dopuścił się czynów zabronionych, albowiem zrealizował określone w ustawie karnej znamiona typu lub typów (w przypadku kwalifikacji kumulatywnych). Czyny te były zawinione, bowiem oskarżeni są osobami dorosłymi i w pełni poczytalnymi, a przez to zdolnymi do zawinienia. Żaden z oskarżonych nie znajdował się w sytuacji wyłączającej lub ograniczającej możliwość zachowania zgodnego z prawem. Dlatego oskarżonym przypisano popełnienie przestępstw realizujących znamiona wskazanych w części dyspozytywnej wyroku przepisów ustawy karnej.

III. **Kary, środki karne**

1) **A. P. (1) – kary pozbawienia wolności i grzywny; przepadek (art. 44 k.k.)**

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. (zarzut I) wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, że kara w tym wymiarze jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i znacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Oskarżony godził w istotne dobro chronione prawem, tj. porządek publiczny. Sąd wziął pod uwagę skalę działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez oskarżonego – była to działanie odnoszące się do znacznych, liczonych w setkach kilogramów, ilości narkotyków. Dla wymiaru kary znaczenie miał też dość długi okres przypisanego oskarżonemu działania przestępczego. Kierowanie przez niego grupą przestępczą trwało przez ponad 2 lata. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował to, że oskarżony w zasadzie przyznawał się do tego zarzutu. Zmiana jego stanowiska zaprezentowana w końcowej fazie przewodu sądowego nie wiązała się z zanegowaniem jakichkolwiek okoliczności wcześniej przyznanych. Zakwestionował jedynie wyrażone przez prokuratora oceny prawne podnosząc, że w jego ocenie charakter przestępczego współdziałania z innymi osobami stanowił jedynie współsprawstwo, ewentualnie, że struktura grupy miała charakter poziomy. W ocenie Sądu samo wyrażanie ocen, odnoszącym się przede wszystkim do kwestii prawnych, nie niweczy znaczenia wcześniejszego przyznania się do tego zarzutu i złożenia szczerych wyjaśnień. Okolicznością łagodzącą jest również to, że w dacie wyrokowania oskarżony ma status osoby uprzednio niekaranej (poprzednie skazania uległy już zatarciu). Za przypisane przestępstwo grozi kara od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Miał Sąd na uwadze, że ustawodawca nie różnicuje wymiaru kary grożącej osobom kierującym zorganizowanymi grupami przestępczymi z uwagi na charakter tych grup. Taka sama kara grozi osobom kierującym grupom „zwykłym” (w rozumieniu art. 258 § 1 k.k.), jak liderom zorganizowanych grup o charakterze zbrojnym (w rozumieniu art. 258 § 2 k.k.). Tym niemniej zbrojny charakter grupy musi być uwzględniany przy wymiarze kary za czyn z art. 258 § 3 k.k., skoro to nie należy to do jego znamion. Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone wyżej okoliczności Sąd uznał za zasadne wymierzenie kary wyższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jednak do tej granicy zbliżonej.

Za przypisane przestępstwo objęte zarzutem II Sąd wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał tę karę za adekwatną do stopnia winy oskarżonego i znacznego stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego czynu. Oskarżony

godził w istotne dobro chronione prawem, tj. zdrowie publiczne. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował bardzo dużą ilość narkotyków stanowiących przedmiot przypisanego oskarżonemu obrotu. Jakkolwiek do znamion przypisanego czynu należy znaczna ilość narkotyków, których czyn dotyczy, to również ta okoliczność podlega stopniowaniu. Skoro znaczną ilością jest już taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób (w przypadku najczęściej pojawiających się na rynku narkotyków są to ilości liczone nawet w dziesiątkach gramów), to popełnienie przestępstwa o dużo większej skali musi znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Skoro przedmiotem czynu ciągle przypisanego w ramach zarzut II było łącznie ponad 500 kilogramów narkotyków, to kara musiała znacznie przekraczać dolną granicę ustawowego zagrożenia. Za przypisane przestępstwo grozi kara od 2 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności (zastosowanie ma wcześniejsze brzmienie ustawy – na podstawie art. 4 § 1 k.k. a obie granice ustawowego zagrożenia ulegają podwyższeniu zgodnie z dyspozycją art. 65 § 1 k.k.). Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą oskarżony kierował oraz uczynienie sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu. Okoliczności te warunkują co prawda zastosowanie art. 65 § 1 k.k. jednak ich nagromadzenie również uzasadnia stosowne podwyższenie kary. Jako istotną okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy. Doniosłość tej okoliczności łagodzącej była jednak limitowana tym, że oskarżony przyznał się dopiero w momencie, gdy zarzut został wykazany innymi dowodami. Przyznanie się do winy nie uzasadniało zatem aż tak daleko idącego złagodzenia kary, jak w przypadku czynów, które oskarżony sam ujawnił składając swoje wyjaśnienia. Zestawienie wszystkich omówionych wyżej okoliczności skłoniło Sąd do uznania kary 3 lat pozbawienia wolności za sprawiedliwą. Zważywszy, że czyn przypisany zagrożony jest sankcją kumulatywną a nie zachodziły przesłanki negatywne z art. 58 § 2 k.k., Sąd orzekł ponadto karę grzywny. Ilość stawek dziennych (200) ustalono przy uwzględnieniu tych samych kryteriów, które warunkowały wymiar kary pozbawienia wolności. Wysokość stawki dziennej określono natomiast zgodnie z dyspozycją art. 33 § 3 k.k., tj. biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe. Majętność oskarżonego w okresie objętym zarzutami (jak sam przyznał, obracał kwotami wynoszącymi nawet po kilkaset tysięcy złotych) nie uzasadniała ustalania szczególnie wysokiej stawki dziennej. Dochody z działalności przestępczej ulegną przepadkowi w trybie art. 45 § 1 k.k. a oskarżony – przynajmniej w założeniu (w praktyce decydujące będą wyniki egzekucji) – ma zostać pozbawiony wszystkich profitów, jakie bezprawnie osiągnął. W kontekście dość surowego wymiaru orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności perspektywy co do przyszłej kondycji finansowej oskarżonego nie są zbyt obiecujące. Stawka dzienna wynosząca 50 zł jest zatem adekwatna.

Przy wymiarze kary za przestępstwo objęte zarzutem III Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego. Oskarżony godził w istotne dobra chronione prawem, tj. porządek publiczny i bezpieczeństwo powszechne. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił ilość nielegalnie posiadanej przez oskarżonego broni palnej, amunicji i przyrządów wybuchowych. Były to 4 egzemplarze sprawnej broni palnej, ponad 200 sztuk amunicji oraz 2 granaty wyposażone w zapalniki bojowe. Wśród tych przedmiotów znajdowała się także broń szczególnie niebezpieczna (vide: opinia z zakresu badań broni, k. 192-194 – pkt 5 opinii). Oskarżony nie tylko naruszył przepisy limitujące dostęp do broni, amunicji i materiałów wybuchowych, ale także przechowywał te ostatnie w sposób mogący spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach. Oskarżony zrealizował jednym czynem znamiona dwóch typów czynów zabronionych kwalifikowanych kumulatywnie, o tak samo określonych granicach ustawowego zagrożenia (art. 263 § 2 k.k. i art. 171 § 1 k.k.). Podstawą wymiaru kary był przepis art. 263 § 2 k.k., którego znamiona najpełniej charakteryzują czyn sprawcy. Realizacja znamion pozostającego w kumulacji, a nie stanowiącego podstawy wymiaru kary art. 171 § 1 k.k. mogła zatem i faktycznie stanowiła okoliczność obciążającą. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy (z tymi samymi uwagami, jak w przypadku zarzutu II) oraz jego uprzednią niekaralność. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę także działanie w warunkach art. 65 § 1 k.k., co podwyższało granice ustawowego zagrożenia do przedziału od 7 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności. Wszystkie przytoczone okoliczności uzasadniały wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 44 § 6 k.k. orzeczono ponadto wobec oskarżonego A. P. (1) za przestępstwo przypisane w pkt 3. przepadek na rzecz Skarbu Państwa broni palnej i amunicji opisanej pod poz. III. 1-8 wykazu dowodów rzeczowych (k. 2936 akt sprawy) a przechowywanej w depozycie Komendy Wojewódzkiej Policji w K.. Warto w tym miejscu zasygnalizować,

że orzekanie o przypadku granatów byłoby bezprzedmiotowe, skoro w ramach czynności biegłego przeprowadzono ich detonację (k. 178).

Za przypisane przestępstwo objęte zarzutem IV Sąd wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał tę karę za adekwatną do stopnia winy oskarżonego i znacznego stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego czynu. Oskarżony godził w istotne dobro chronione prawem, tj. zdrowie publiczne. Na wymiar kary miała wpływ duża ilość narkotyków stanowiących przedmiot udziału w obrocie, tj. ponad 24 kilogramy. Jak już wskazano wyżej, nawet w ramach pojęcia „znaczej ilości” można i należy stopniować ilość występującą in concreto. Ta zaś w realiach sprawy na tyle przekracza próg „znacznosci”, że można i należy potraktować to jako okoliczność obciążającą. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie szczerych wyjaśnień. Tym niemniej nie można tej okoliczności przeceniać, gdy narkotyki owe znaleziono przy oskarżonym podczas jego zatrzymania. Trudno w tej sytuacji w sposób racjonalny kwestionować swoje sprawstwo. Okolicznością łagodzącą była także uprzednia niekaralność oskarżonego. Za przypisane przestępstwo grozi kara od miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności (art. 65 § 1 k.k. w przypadku tego zarzutu nie miał zastosowania). Orzeczony wymiar kary był w ocenie Sądu sprawiedliwy i odpowiadał kryteriom ustawowym. Zgodnie z dyspozycją art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono ponadto grzywnę, ustalając jej wymiar na 100 stawek – według tych samych kryteriów, jak przy karze pozbawienia wolności. Uzasadnienie wysokości stawki dziennej zostało omówione w części poświęconej karze za czyn objęty zarzutem II i jest wspólne dla wszystkich zawartych w wyroku rozstrzygnięć o grzywnie wobec A. P. (1).

Orzekając o karze za czyn objęty zarzutem V Sąd miał na uwadze przede wszystkim to, że czyn ten został ujawniony przez samego oskarżonego oraz, że wszystkie okoliczności jego popełnienia można było ustalić wyłącznie w oparciu o jego wyjaśnienia. W takim przypadku wymiar kary musi być odpowiednio łagodny, bowiem tego typu postawy sprawców przestępstw zasługują na aprobatę. Jednocześnie zastrzec należy, że nie zachodziły w przypadku oskarżonego przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. Oskarżony sam stwierdził w swoich wyjaśnieniach, że niektórych informacji nie chce ujawnić. Dotyczyło to w szczególności danych osób z nim współdziałających. Dozowanie informacji wyklucza możliwość zastosowania art. 60 § 3 k.k., skoro świadczy o braku determinacji w ujawnieniu pełnej posiadanej wiedzy na temat przestępstw, będących przedmiotem toczącego się postępowania (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 maja 2013 roku, sygn. akt II AKa 563/13, opubl. Biuletyn SA w Katowicach, nr 3/2013, poz. 11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 2011 roku sygn. akt II AKa 178/10, opubl. Biuletyn SA w Katowicach, nr 3/2011, poz. 7). Za przypisane przestępstwo grozi kara od miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności. Okolicznością obciążającą była długotrwałość bezprawnych działań oskarżonego oraz duża ilość stanowiących przedmiot obrotu narkotyków. Przypisany oskarżonemu czyn ciągle obejmuje okres około 5 lat, w którym oskarżony uczestniczył w obrocie narkotykami w ilości wynoszącej łącznie ponad 30 kilogramów. Okolicznościami łagodzącymi były: przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień oraz uprzednia niekaralność oskarżonego. W omawianym przypadku przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień ma bardzo duże, wręcz dominujące znaczenie przy wymiarze kary. To wyłącznie dzięki wyjaśnieniom oskarżonego przestępstwo to zostało ujawnione i przypisane. Zasłużył zatem oskarżony, by pomimo wskazanych wyżej okoliczności obciążających, wymierzyć mu łagodne – jak na taki czyn – kary wynoszące 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny.

Wywody odnoszące się do wymiaru kary za czyn objęty zarzutem V zachowują w dużej mierze aktualność w odniesieniu do czynu pozostającego w granicach oskarżenia określonych zarzutem VI. Również to przestępstwo zostało ujawnione wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego. Samo udowodnienie mu dysponowania znacznymi ilościami narkotyków (o czym świadczą dowody dotyczące zarzutów II i IV) nie dawało podstaw do przypisania odpowiedzialności za działania związane z zaopatrywaniem się w narkotyki poza granicami kraju. Dlatego także w tym przypadku postawa oskarżonego musiała być dostrzeżona i należyście oceniona. Miał Sąd w polu widzenia bardzo poważne okoliczności obciążające. Przypisany mu czyn polegał na wewnątrzspółnotowym nabyciu łącznie ponad 700 kilogramów narkotyków. Skoro każde wewnątrzspółnotowe nabycie znacznej ilości narkotyków stanowi zbrodnię zagrożoną karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności, to w innych okolicznościach oskarżony musiałby się liczyć z karą oscylującą w górnych granicach ustawowego zagrożenia – tym bardziej, że działał w warunkach art. 65

§ 1 k.k. i na przestrzeni ponad 2 lat. Jego postawa procesowa – zwłaszcza w odniesieniu do tego zarzutu, będącego wszak najpoważniejszym z mu postawionych, (wcześniej zarzucano mu jedynie występki) – uzasadnia jednak daleko idące złagodzenie kary. Orzeczenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie było uzasadnione (prokurator początkowo wnioskował o karę 3 lat pozbawienia wolności, co skądinąd zostało później zmodyfikowane – k. 3924). Oskarżony odpowiadał w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k., co wiązało się z obostrzeniem zagrożenia karą w zakresie wskazanym w art. 64 § 2 k.k. (z zastrzeżeniem wynikającym z art. 64 § 3 k.k.). Podwyższenie górnjej granicy ustawowego zagrożenia nie dotyczy zbrodni (art. 64 § 3 k.k.), natomiast działanie w warunkach recydywy wielokrotnej – i zrównanych z nią okoliczności z art. 65 § 1 k.k. skutkuje podwyższeniem dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd podziela pogląd, zgodnie z którym: „Nie jest tak, że art. 64 § 3 k.k. uniemożliwia zastosowanie przepisu dotyczącego recydywy w stosunku do popełnionej zbrodni. Stanowisko to jest słuszne tylko w takim zakresie, w jakim z normy określonej w art. 64 § 3 k.k. wynika kategoryczny zakaz podwyższania górnego ustawowego zagrożenia w wypadku skazania sprawcy za zbrodnię. Ów zakaz nie dotyczy jednak dolnej granicy zagrożenia. Wszelako art. 64 § 2 k.k. nakłada na sąd obowiązek, przy skazaniu za każde przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności (oczywiście oprócz kar wyszczególnionych w art. 32 pkt 4 i 5 k.k.), w warunkach w nim określonych, wymierzenia kary w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Powołanie więc w podstawie prawnej art. 64 § 2 k.k., przy skazaniu za zbrodnię, nawet kwalifikowaną, wskazuje na powód, dla którego wymierzono karę wyższą od minimum ustawowego zagrożenia, mimo - chociażby żądania wymierzenia jej w takim wymiarze.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 października 2005 r., sygn. akt II AKA 233/05, opubl. KZS 2006/7-8/118; LEX nr 166012).

Nagromadzenie wymienionych wyżej okoliczności obciążających w przypadku sprawcy działającego w warunkach z art. 65 § 1 k.k. – i to przy spełnieniu dwóch różnych przesłanek z tego przepisu (działania w zorganizowanej grupie, mającej charakter zbrojny i kierowanej przez oskarżonego oraz uczynienia sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu) wymagało wymierzenia kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Minimalna sankcja wynosiła zatem w przypadku oskarżonego 3 lata i 1 miesiąc pozbawienia wolności. Orzeczona kara, nieznacznie tylko przekraczająca tę granicę, jest wyrazem daleko idącej aprobaty dla postawy oskarżonego, który sam to przestępstwo ujawnił i choć wybiórczo, to jednak w zakresie własnych działań szczerze i wystarczająco, opisał okoliczności jego popełnienia. Orzeczona kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności winna w ocenie Sądu spełnić stawiane jej cele prewencyjne i represyjne a przy tym właściwie oddziaływać na osoby znajdujące się w podobnej do oskarżonego sytuacji. Kara taka powinna przede wszystkim uświadamiać osobom uwikłanym w działalność przestępczą, że współdziałanie z wymiarem sprawiedliwości przynosi konkretne korzyści procesowe.

Zważywszy, że czyn przypisany zagrożony jest sankcją kumulatywną a nie zachodziły przesłanki negatywne z art. 58 § 2 k.k., Sąd orzekł ponadto karę grzywny. Ilość stawek dziennych (250) ustalono przy uwzględnieniu tych samych kryteriów, które warunkowały wymiar kary pozbawienia wolności. Uzasadnienie wysokości stawki dziennej zaprezentowano już powyżej.

Oskarżony dopuścił się kilku przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich. Pozostają one zatem w zbiegu realnym. Wobec orzeczenia za nie kar podlegających łączeniu, orzeczono kary łączne pozbawienia wolności i grzywny. Przy wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy tymi przestępstwami. Były to przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, tj. zdrowiu publicznemu, porządkowi publicznemu i bezpieczeństwu powszechnemu. Zostały popełnione w różnych okresach, na przestrzeni około 8 lat. Brak było zatem pomiędzy nimi na tyle silnych więzi, by zasadne było orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji. Pełnej absorpcji przeciwstawiają się także względy prognostyczne. Oskarżony wykazuje cechy demoralizacji. Jego opinia środowiskowa była przeciętna (k. 1556). Ma co prawda status osoby uprzednio niekaranej, jednak wielość bezprawnych zachowań przypisanych w niniejszej sprawie oraz długotrwałość ich podejmowanie, nie pozwala na czynienie szczególnie optymistycznych prognoz kryminologicznych. Przy wymiarze kary łącznej należy ponadto porównać stopień społecznej szkodliwości przestępstw, co do których orzeka się karę łączną. Pełna absorpcja jest uzasadniona wtedy, gdy społeczna szkodliwość jednego z czynów przypisanych jest nieporównywalnie wyższa od pozostałych. Wśród przypisanych oskarżonemu przestępstw najpoważniejsze były niewątpliwie: występki objęte zarzutem II (dotyczący ponad 500 kg narkotyków) i zbrodnia objęta zarzutem VI

(dotycząca ponad 700 kg narkotyków). Pozostałe czyny także cechowały się jednak znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Orzeczenie kary łącznej w wymiarze odpowiadającym najwyższej z kar jednostkowych nie byłoby zatem uzasadnione, skoro kara orzeczona za ten czyn nie stanowiłaby wystarczającej reakcji prawnokarnej na całokształt przypisanego oskarżonemu bezprawia. Najwyższa z kar jednostkowych wynosi 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności a suma tych kar – 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z powołanych wyżej względów zasadne było orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji, tj. w okolicach środka tego przedziału. Dlatego orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 15 grudnia 2010 r. do 3 lipca 2013 r. (art. 63 § 1 k.k.), tj. od dnia zatrzymania (k. 1180) do dnia zwolnienia z aresztu śledczego (k. 3525).

Kierując się tymi samymi względami, co przy karach pozbawienia wolności, orzekł ponadto Sąd karę łączną grzywny. Najsurowsza z orzeczonych grzywien wynosiła 250 stawek dziennych a ich suma to 700 stawek dziennych. Limit 540 stawek dziennych wynikający z brzmienia art. 86 § 1 k.k. obowiązującego przed 8 czerwca 2010 r. nie miał zastosowania, bowiem część z pozostających w zbiegu realnym przestępstw ciągłych (zarzuty II i IV) została popełniona w okresach przypadających także po tej dacie. Dlatego biorąc pod uwagę przedział kary łącznej możliwej do orzeczenia i uwzględniając wszystkie omówione wyżej wyznaczniki wymiaru kary łącznej, Sąd orzekł ją w wysokości 500 stawek dziennych grzywny.

Jedynie zasygnalizować warto (co jednak nie ma większego znaczenia, skoro oskarżyciel publiczny nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia, więc kary nie będzie można zaostrzyć), że zmiana stanowiska oskarżonego w końcowej fazie postępowania nie miała i nie mogła mieć wpływu na wymiar kary łącznej. Uwaga ta jest celowa w sytuacji, gdy pomiędzy pierwotnymi wnioskami prokuratora (k. 3864) a wnioskami zgłoszonymi przy ponownych – po wznowieniu przewodu – głosach stron (k. 3924) jest istotna, niekorzystna dla oskarżonego różnica. Jak już wskazano w części uzasadnienia poświęconej karom jednostkowym, fakt częściowego zanegowania przez oskarżonego jednego z zarzutów wcześniej niekwestionowanych (art. 258 § 3 k.k.) wiązał się z wyrażeniem konkretnych poglądów prawnych i zmianą koncepcji obrony. Oskarżony nie zakwestionował natomiast swoich wcześniejszych wyjaśnień, w których do wszystkich zarzutów się przyznał (k. 2817), lecz wprost oświadczył, że je podtrzymuje (k. 3861v). Prawem oskarżonego jest konstruować dowolną linię obrony i formułować dowolne postulaty co do oceny zgromadzonych dowodów a także co do ocen prawnych. Dopóki jednak nie wiąże się to ze składaniem kłamliwych, wykrętnych wyjaśnień (zwłaszcza, gdy miałyby one zmierzać do oskarżania osób niewinnych), nie można twierdzić, że oskarżony narusza swoisty układ pomiędzy nim a oskarżycielem, wyrażający się przyznaniem do winy, złożeniem szczerych wyjaśnień i ujawnieniem nowych, nieznanych wcześniej przestępstw.

Na zakończenie, tym razem z uwagi na treść końcowego oświadczenia samego oskarżonego (k. 3916-3917), warto jeszcze raz przypomnieć, że to wskutek inicjatywy A. P. (1) doszło do wyłączenia jego sprawy do odrębnego rozpoznania, sformułowania wobec niego nowych zarzutów i wreszcie do łącznego ich rozpoznania w ramach niniejszego postępowania. Intencją oskarżonego, wyraźnie wówczas wyartykułowaną, było rozliczenie całej jego przeszłości kryminalnej. Sam oskarżony składając w tym zakresie stosowne wnioski postulował o wymierzenie kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności – co spotkało się z aprobatą oskarżyciela publicznego (k. 2856v-2857, 2941). Warto też jeszcze raz przypomnieć, że oskarżony odpowiada w tej sprawie za działania dotyczące łącznie ponad tony narkotyków. Nie wydaje się, by oskarżony miał w tej sytuacji podstawy do formułowania twierdzeń o nadmiernej surowości kary.

2) R. G. (1) – kary pozbawienia wolności i grzywny

Orzekając o karze za przypisane oskarżonemu przestępstwo objęte zarzutem VII Sąd uznał, iż zachodzą podstawy do wymierzenia kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd wziął w tym zakresie pod uwagę przede wszystkim postawę oskarżonego, który w toku śledztwa złożył obszerne, szczegółowe i szczerze wyjaśnienia dotyczące innych, poważnych przestępstw popełnionych przez siebie oraz inne osoby. Do zarzutu VII oskarżony co prawda konsekwentnie się nie przyznawał, jednak nie było w ocenie Sądu podstaw, by wymierzać mu za ten czyn karę surowszą od ustawowego minimum. Brak przyznania się do winy nie jest wszak okolicznością obciążającą. Uprzednia

karalność (według daty wyrokowania – k. 3802-3804) nie miała wpływu na wymiar kary, bowiem obejmowała ona jedynie skazanie za czyny stanowiące przedmiot tego samego śledztwa, rozpoznawane odrębnie (SO Gliwice, sygn. IV K 42/12) tylko z przyczyn proceduralnych. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze dużą ilość narkotyków stanowiących przedmiot przypisanych oskarżonemu nabyć wewnątrzspółnotowych (łącznie 65 kg). To przemawiało zdecydowanie przeciwko zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, zwłaszcza, że mogłoby ono nastąpić tylko na ogólnej podstawie z art. 60 § 2 k.k., tj. z uwagi na niewspółmierną do okoliczności sprawy surowość zagrożenia ustawowego. Nie neguje Sąd doniosłej roli R. G. (1) w wyjaśnieniu wielu okoliczności stanowiących przedmiot śledztwa w sprawie. Korzyści procesowe z tego wynikające oskarżony jednak już uzyskał – o czym dobitnie świadczy treść rozstrzygnięcia w sprawie IV K 42/12. Najpoważniejszego z popełnionych czynów, tj. zbrodni stanowiącej przedmiot zarzutu VII oskarżony sam natomiast nie ujawnił. Ponowne premiowanie go za złożenie wcześniejszych wyjaśnień co do innych czynów byłoby więc przejawem nadmiernej pobłażliwości, a przy tym stanowiłoby de facto naruszenie prawa, skoro w sprawie nie doszło do złożenia przez prokuratora wniosku w trybie art. 60 § 4 k.k. Z powołanych wyżej względów Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności. Obok tej kary, zgodnie z dyspozycją art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wobec braku przesłanek negatywnych z art. 58 § 2 k.k., orzeczono grzywnę. Wymiar grzywny (200 stawek dziennych) odpowiadał stopniowi społecznej szkodliwości czynu i stopniowi winy oskarżonego. Wysokość stawki dziennej ustalono na podstawie art. 33 § 3 k.k. na kwotę 30 zł. Taka kwota odpowiada aktualnym możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego a także uwzględnia jego perspektywy finansowe, warunkowane m.in. koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności.

Za przestępstwo objęte zarzutem VIII wymierzono R. G. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny. Kary w tym wymiarze były adekwatne do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dużą ilość narkotyków stanowiących przedmiot obrotu, tj. 35 kg haszyszu. Okolicznością łagodzącą było przyznanie się do winy i złożenie szczerych wyjaśnień. Sąd wziął pod uwagę także postawę oskarżonego w toku śledztwa i złożenie przez niego obszernych wyjaśnień, w których ujawnił szereg przestępstw, dokonanych zarówno przez siebie, jak i przez inne osoby. Fakt nieujawnienia przestępstwa objętego zarzutem VIII został przekonująco i wiarygodnie wyjaśniony, o czym była już mowa w części poświęconej ustaleniom faktycznym. Podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do zarzutu VIII nie było – z tych samych przyczyn, jakie dotyczyły omówionego wcześniej zarzutu VII. Zasadne było natomiast wymierzenie kary odpowiednio łagodnej, tj. roku pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny. Wysokość stawki dziennej uzasadniono już wyżej.

Za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. (zarzut IX) wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy oskarżonego. Oskarżony godził w istotne dobro chronione prawem, tj. porządek publiczny. Jako okoliczność łagodzącą potraktował przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie szczerych wyjaśnień. Nie stwierdził Sąd żadnych okoliczności obciążających. Znajdująca się w posiadaniu oskarżonego broń palna i amunicja nie była do niczego wykorzystywana. Nie stanowiła też przedmiotu dalszego nielegalnego obrotu. Dlatego wystarczające było wymierzenie kary w dolnej granicy przewidzianej w art. 263 § 2 k.k.

Oskarżony popełnił dwa przestępstwa. Wobec żadnego z nich nie zapadł jeszcze wyrok, choćby nieprawomocny, więc pozostają one w zbiegu realnym. Orzeczono za nie kary tego samego rodzaju. Mając to na uwadze Sąd na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego kary łączne. Najwyższa z kar jednostkowych pozbawienia wolności wynosiła 3 lata a ich suma – 4 lata i 6 miesięcy. Ustalając wymiar kary łącznej Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego zachodzą podstawy do zastosowania pełnej absorpcji w zakresie kary pozbawienia wolności. Nie sprzeciwiają się temu względy prognostyczne, oceniane m.in. w kontekście postawy oskarżonego w toku śledztwa, kiedy to ujawnił szereg przestępstw własnych oraz innych osób. Za najpoważniejsze z przypisanych oskarżonemu przestępstw, tj. zbrodnię z art. 55 ust. 3 i in. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono karę 3 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wystarczające jest orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w takim samym wymiarze. Pozostałe przypisane oskarżonemu przestępstwa cechowały się niższym stopniem społecznej szkodliwości. Pomiędzy czynami objętymi zarzutami VII i VIII zachodzi ścisła więź. Były to przestępstwa tego samego rodzaju

i zostały popełnione w tym samym okresie. Trzecie z przypisanych przestępstw – odmienne rodzajowo nielegalne posiadanie broni palnej i amunicji – cechuje się natomiast znacznie niższym stopniem społecznej szkodliwości aniżeli przypisana oskarżonemu zbrodnia. Wystarczającą represją za całokształt bezprawnych zachowań stanowiących przedmiot osądu jest zatem kara łączna w wymiarze odpowiadającym najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności.

W przypadku kary łącznej grzywny uznano natomiast za zasadne wymierzenie kary przy zastosowaniu częściowej absorpcji. Były to przestępstwa popełniane w celu korzyści majątkowej, ukierunkowane na uzyskanie sporych zysków. Zważywszy, że dotyczyły porównywalnych – wyrażanych dziesiątkami kilogramów – ilości narkotyków, zasadne było potraktowanie ich jako równorzędnych w zakresie odnoszącym się do sankcji o charakterze finansowym. Dlatego orzekając w dopuszczalnym przedziale od 200 do 350 stawek dziennych Sąd orzekł karę łączną 300 stawek dziennych grzywny. Sąd uznał, iż nie zachodzą podstawy do stosowania art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec R. G. (1). Sąd miał na uwadze, iż z dniem 8 czerwca 2010 r. uległa zmianie treść art. 86 § 1 k.k. w zakresie odnoszącym się do górnego wymiaru kary łącznej grzywny (810 stawek w miejsce wcześniejszych 540 stawek). Mimo, że wszystkie przypisane oskarżonemu w tej sprawie przestępstwa zostały popełnione przed 8 czerwca 2010 r., zmiana treści art. 86 § 1 k.k. nie miała wpływu na jego sytuację prawną. Orzekając o wymiarze kary łącznej Sąd był bowiem związany sumą kar jednostkowych, która wynosiła 350 stawek dziennych. Nie wchodziło więc w rachubę orzekanie kary łącznej grzywny w wymiarze przekraczającym granicę określoną w art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r.

3) R. G. (2) – kary pozbawienia wolności i grzywny

Za przestępstwo objęte zarzutem X wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy oskarżonego. Bezprawne działanie oskarżonego wiązało się z udziałem w obrocie narkotykami w łącznej ilości ponad 27 kilogramów (co dalece przewyższa dolny próg ilości „znacznej”). Zachowania te były podejmowane na przestrzeni kilku miesięcy. Okolicznością obciążającą była uprzednia karalność oskarżonego. Podkreślenia wymaga, że oskarżony dokonał przypisanego przestępstwa po uprzednim skazaniu na karę bezwzględną 3 lat pozbawienia wolności (wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu, sygn. II K 104/06, k. 2616) i po udzieleniu mu odroczenia wykonania tej kary (k. 3806). Dokonując kolejnego, poważnego przestępstwa, oskarżony okazał zatem lekceważenie dla porządku prawnego. Nie stwierdził Sąd żadnych okoliczności łagodzących. Za przypisane przestępstwo grozi kara od miesiąca do 10 lat pozbawienia wolności. Przytoczone okoliczności przemawiały za wymierzeniem kary pozbawienia wolności znacznie wyższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia i taką też karę orzeczono. Obok tej kary, zgodnie z dyspozycją art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wobec braku przesłanek negatywnych z art. 58 § 2 k.k., orzeczono grzywnę. Wymiar grzywny (150 stawek dziennych) odpowiadał stopniowi społecznej szkodliwości czynu i stopniowi winy oskarżonego. Wysokość stawki dziennej ustalono na podstawie art. 33 § 3 k.k. na kwotę 30 zł. Taka kwota odpowiada aktualnym możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego a także uwzględnia jego perspektywy finansowe warunkowane m.in. koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności.

Za przestępstwo objęte zarzutem XI wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Przy wymiarze kary za ten czyn Sąd miał na uwadze, iż zdarzenie miało charakter incydentalny a ilość dostarczonego do Holandii narkotyku nie była większa od niewielkiej. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego, co omówiono już wyżej. Sąd nie stwierdził okoliczności łagodzących. Za przypisane przestępstwo grozi kara od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Przytoczone okoliczności przemawiały za wymierzeniem kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i taką też karę orzeczono. Obok tej kary orzeczono ponadto grzywnę - stosownie do dyspozycji art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymiar grzywny (50 stawek dziennych) odpowiadał stopniowi społecznej szkodliwości czynu i stopniowi winy oskarżonego. Wysokość stawki dziennej uzasadniono już wyżej.

Oskarżony popełnił dwa przestępstwa. Wobec żadnego z nich nie zapadł jeszcze wyrok, choćby nieprawomocny, więc pozostają one w zbiegu realnym. Orzeczono za nie kary tego samego rodzaju. Mając to na uwadze Sąd na

mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego kary łączne. Ustalając wymiar kary łącznej Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego zachodzą podstawy do zastosowania pełnej absorpcji. Pomiedzy przypisanymi przestępstwami zachodzi ścisła więź przedmiotowa i czasowa. Obydwa zostały popełnione w tym samym okresie. Były to przestępstwa podobne, skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu, tj. zdrowiu publicznemu. Pełnej absorpcji nie przeciwstawiają się także względy prognostyczne. Oskarżony wykazuje co prawda cechy demoralizacji, jednak nie w takim stopniu, by uzasadniało to wymierzenie kary łącznej na zasadzie kumulacji lub asperacji w sytuacji, gdy społeczna szkodliwość drugiego z czynów przypisanych jest nieporównywalnie niższa. Wśród przypisanych przestępstw jedno, tzn. występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zdecydowanie dominuje. Z tego względu najwyższa kara jednostkowa, tj. kara orzeczona za ten występki, może zostać uznana za wystarczającą reakcję prawnokarną na całokształt podlegających osądowi bezprawnych zachowań oskarżonego. Najwyższa z kar jednostkowych pozbawienia wolności wynosi 1 rok i 6 miesięcy a suma tych kar – 2 lata pozbawienia wolności. Najwyższa z kar grzywnien wynosi 150 stawek dziennych a ich suma – 200 stawek dziennych. Z powołanych wyżej względów zasadne było orzeczenie kar łącznych w najniższym dopuszczalnym wymiarze, tj. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny.

4) T. W. (1) – kara pozbawienia wolności i grzywna

Za przypisane przestępstwo objęte zarzutem XII Sąd wymierzył T. W. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał tę karę za adekwatną do stopnia winy oskarżonego i znacznego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu. Oskarżony godził w istotne dobro chronione prawem, tj. zdrowie publiczne. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował dużą ilość narkotyków stanowiących przedmiot przypisanego oskarżonemu obrotu. Jakkolwiek do znamion przypisanego czynu należy znaczna ilość narkotyków, których czyn dotyczy, to również ta okoliczność podlega stopniowaniu. Skoro znaczną ilością jest już taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób (w przypadku najczęściej pojawiających się na rynku narkotyków są to ilości liczone nawet w dziesiątkach gramów), to popełnienie przestępstwa o dużo większej skali musi znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Skoro przedmiotem czynu ciągłego przypisanego w ramach zarzutu XII było łącznie około 28 kilogramów narkotyków, to kara musiała w odpowiednim stopniu przekraczać dolną granicę ustawowego zagrożenia. Za przypisane przestępstwo grozi kara od 2 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności (zastosowanie ma wcześniejsze brzmienie ustawy – na podstawie art. 4 § 1 k.k. a obie granice ustawowego zagrożenia ulegają podwyższeniu zgodnie z dyspozycją art. 65 § 1 k.k.). Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował częściowe przyznanie się do winy, przy czym znaczenia tej okoliczności nie można było przeceniać w sytuacji, w której zakres swojej odpowiedzialności oskarżony minimalizował (przyznał się do obrotu 3 kg haszyszu, podczas gdy udowodniono mu, że było to aż 28 kg). Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonego, jakkolwiek dotyczyła ona jedynie daty wyrokowania a nie okresu popełnienia czynu (k. 3801). Tym samym okoliczność ta nie miała szczególnie doniosłego znaczenia dla samego wymiaru kary. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę uczynienie sobie przez oskarżonego z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu – przy czym okoliczność ta stanowiąca przesłankę nadzwyczajnego obostrzenia nie mogła być i nie była ponownie brana pod uwagę jako okoliczność obciążająca. Zestawienie wszystkich omówionych wyżej okoliczności skłoniło Sąd do uznania kary 2 lat pozbawienia wolności za sprawiedliwą.

Zważywszy, że czyn przypisany zagrożony jest sankcją kumulatywną a nie zachodziły przesłanki negatywne z art. 58 § 2 k.k., Sąd orzekł ponadto karę grzywny. Ilość stawek dziennych (150) ustalono przy uwzględnieniu tych samych kryteriów, które warunkowały wymiar kary pozbawienia wolności. Wysokość stawki dziennej określono natomiast na kwotę 30 zł zgodnie z dyspozycją art. 33 § 3 k.k., tj. biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe, limitowane koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 15 maja 2012 r. (art. 63 § 1 k.k.).

Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności pozwalał rozważyć, czy zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Okoliczności takie w realiach sprawy nie zachodzą. Wyklucza to zarówno charakter czynu, jak i właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Nie negując tego, że aktualna sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego jest ustabilizowana (świadczą o tym dokumenty złożone przez jego obrońcę – k. 3857-3858) pamiętać trzeba, że odpowiada on za przestępstwo popełniane z chęci zysku, na przestrzeni kilku miesięcy. Udział oskarżonego

w obrocie narkotykami polegał na sukcesywnym nabywaniu kolejnych porcji haszyszu i dalszej ich odsprzedaży innym osobom. Łącznie było to co najmniej 28 kilogramów tego środka. Oskarżony dopuścił się przestępstwa ciągłego czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. Do takiego sprawcy mają zastosowanie przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. Wobec tej kategorii osób warunkowego zawieszenia wykonania kary się nie stosuje, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami (art. 69 § 3 k.k.). Żadna taka wyjątkowa sytuacja w przypadku oskarżonego nie zachodzi. Dlatego nie było podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

5) **D. D. (1) – kara pozbawienia wolności i grzywna**

Orzekając o karze pozbawienia wolności wobec D. D. (1) Sąd uznał za zasadne – postulowane przez oskarżyciela publicznego – nadzwyczajne jej złagodzenie. Przypomnieć w tym miejscu należy, że katalog przyczyn nadzwyczajnego złagodzenia kary ma charakter otwarty. Sąd może karę nadzwyczajnie złagodzić w każdej sytuacji, gdy uzna, że nawet najniższa kara przewidziana w przepisie szczególnym ustawy karnej stanowić będzie represję niewspółmiernie surową w takim znaczeniu, jak przewiduje to art. 60 § 2 k.k. Podziela Sąd pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II AKa 104/13 (niepubl., cyt. za Portalem Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Katowicach), który na tle sprawy o zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. przedstawił ważne argumenty ogólniejszej natury, które w pełni przystają także do zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wskazał Sąd Apelacyjny, co następuje: „Wprawdzie przepis art. 280 § 2 k.k. nie zna przypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 k.k. , to jednak nie oznacza to, że pośród czynów objętych jego dyspozycją nie mogą mieć miejsca takie, które zawierają mniejszy od typowego ładunek społecznej szkodliwości. Różny może być również stopień zawinienia ich sprawców. Czasem może to oznaczać, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 280 § 2 k.k. stanowić będzie represję niewspółmiernie surową w takim znaczeniu, jak przewiduje to art. 60 § 2 k.k.”. Pełna analogia do zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest tu uprawniona. Także w przypadku czynu o takiej kwalifikacji ustawodawca nie przewiduje wypadku mniejszej wagi, odmiennie aniżeli przy typie podstawowym (art. 55 ust. 2 ustawy). Sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, stanowiącego wszak zbrodnię oraz stopień winy oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości przypisanej zbrodni Sąd uznał za dość duży, jednak nie na tyle, by zasadne było wymierzenie kary w granicach ustawowych, chociażby w dolnej granicy wskazanej w przepisie szczególnym. Za wymierzeniem oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności przemawiały okoliczności zdarzenia. Miał Sąd na uwadze to, że przedmiotem przestępstwa była „znaczna” ilość narkotyków, co zresztą warunkowało uznanie tego czynu za zbrodnię. Tym niemniej także to znamię podlega pewnej gradacji. Trzeba odróżnić działanie oskarżonego, odnoszące się do ilości ok. 1 kilograma, która plasuje się w okolicach dolnego progu „znaczności” od innych, pojawiających się w praktyce orzecniczej przypadków tzw. przemytu, związanych z obrotem narkotykami w ilościach hurtowych. Wśród pojawiających się w praktyce sądowej zachowań realizujących znamiona art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zachowanie oskarżonego odróżnia się mniejszym od typowego ładunkiem społecznej szkodliwości. Wystarczy porównać ten czyn z innymi stanowiącymi przedmiot osądu w tej samej sprawie, gdzie „przemity” (potocznie rzecz ujmując) dotyczyły narkotyków w łącznych ilościach liczonych w dziesiątkach, czy nawet setkach kilogramów. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze okoliczności, w jakich popełnienie tego przestępstwa zostało ujawnione. D. D. (1) z własnej inicjatywy zgłosił się do organów ścigania i złożył wyjaśnienia, w których szczegółowo opisał okoliczności popełnienia tego przestępstwa. Ujawnił posiadane przez siebie informacje dotyczące tego czynu, a przede wszystkim co do swojej własnej roli przy jego popełnieniu, w tym co do uzyskanych przez siebie korzyści. To świadczy o negatywnym stosunku oskarżonego do popełnionego czynu. Przy wymiarze kary uwzględnił Sąd także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Miał Sąd w polu widzenia jego uprzednią kilkukrotną karalność (k. 3797-3798). Nie można jednak pomijać tego, że poza wyrokiem SO w Gliwicach w sprawie IV K 42/12 (poprzednia sygnatura niniejszej sprawy) wcześniejsze skazania miały miejsce już dawno – ostatni wyrok zapadł prawie 10 lat temu. Z dotyczącego oskarżonego wywiadu środowiskowego (k. 2854-2856) wynika, że ma on w zasadzie pozytywną opinię. Rozstrzygnięcie o karze winno także uwzględniać potrzebę społecznego jej oddziaływania. Jak już wskazano wyżej, niniejsze postępowanie jest wynikiem samooskarżenia ze strony D. D. (1), który z własnej inicjatywy ujawnił przestępstwo wcześniej organom ścigania nieznanemu. Rozstrzygnięcie o karze może być zatem także

czytelny sygnałem dla innych, że osoba chcąc się rozliczyć ze swoją przestępczą przeszłością i wykazująca w tym kierunku inicjatywę, ma prawo oczekiwać, że jej postawa zostanie odpowiednio doceniona. Wszystkie te okoliczności skłoniły Sąd do uznania, że karą sprawiedliwą będzie kara 2 lat pozbawienia wolności, do której orzeczenia uprawnia norma art. 60 § 2 k.k.

Sąd uznał, że zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Oskarżony był co prawda wcześniej karany, jednak ostatnie skazanie na karę bezwzględną pozbawienia wolności miało miejsce w 2005 roku. Po odbyciu orzeczonych kar (w 2007 r. oskarżony został warunkowo zwolniony) D. D. (1) dostatecznie ustabilizował swoją sytuację życiową. Te okoliczności w zestawieniu z jego postawą w toku niniejszego procesu, pozwalają zakładać, że definitywnie zerwał ze swoją przestępczą przeszłością i nie popełni już w przyszłości innych przestępstw. Dlatego wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono. Ustalając okres próby na 5 lat (co stanowi ustawowe maksimum) Sąd miał na uwadze, że trafność przyjętej pozytywnej prognozy kryminologicznej winna być odpowiednio długo weryfikowana – przede wszystkim z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego.

6) *przepadki korzyści majątkowych*

a) *kwestie ogólne*

Sąd orzekł wobec oskarżonych przepadki równowartości korzyści majątkowych na podstawie art. 45 § 1 k.k. we wszystkich przypadkach, w których osiągnięcie takich korzyści zostało im udowodnione. Środek karny przewidziany w art. 45 § 1 k.k. ma charakter obligatoryjny, co dotyczy zarówno czasu orzekania, jak i czasu popełnienia wszystkich przypisanych przestępstw. Bezprzedmiotowe są zatem wywody, dlaczego w ogóle taki środek orzekano.

Środki pieniężne uzyskane przez oskarżonych z obrotu narkotykami, tzn. ich korzyści majątkowe, nie zostały zabezpieczone, dlatego zgodnie z art. 45 § 1 k.k. konieczne było orzeczenie wobec oskarżonych przepadku równowartości tych korzyści na rzecz Skarbu Państwa. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt II AKa 64/07 (opubl. Biuletyn SA w Katowicach nr 3/2007, poz. 10), zgodnie z którym „w sytuacji gdy pieniądze uzyskane przez oskarżonego ze sprzedaży narkotyków nie są już w jego posiadaniu, przedmiotem orzeczenia o przepadku powinna być, stosownie do normy zawartej w zdaniu 1 art. 45 § 1 k.k., kwota pieniędzy stanowiąca ich równowartość”.

Przy ustalaniu zakresu podlegających przepadkowi korzyści majątkowych Sąd wziął pod uwagę okoliczności popełnienia przypisanych czynów. Zdaniem Sądu orzekanie przepadków było dopuszczalne tylko w tych sytuacjach, gdy korzyści majątkowe zostały naprawdę osiągnięte. Dla zastosowania art. 45 § 1 k.k. nie wystarcza, by sprawca dokonując przestępstwa liczył na osiągnięcie korzyści w przyszłości. W ramach przypisanych oskarżonych zachowań związanych z obrotem narkotykami dochodziło do różnorodnych działań, nie zawsze przynoszących od razu korzyść. Nie uzasadniało orzekania przepadku samo przechowywanie narkotyków w celu późniejszej ich sprzedaży, odbieranie ich od innych osób, czy też odpłatne ich nabywanie. Sprawca w takim momencie żadnej korzyści jeszcze nie osiąga. Dopiero późniejsze działania, najczęściej odpłatne zbycie, przynoszą korzyść majątkową podlegającą – stosownie do dyspozycji art. 45 § 1 k.k. – obligatoryjnemu przepadkowi. Dopóki sprawcy nie zostanie przypisana odpowiedzialność za takie zachowanie, nie ma możliwości orzeczenia przepadku w tym trybie. Nie było ku temu podstaw także w przypadku nabyć wewnątrzspółnotowych, które nie wiązały się z późniejszym wprowadzeniem narkotyków do obrotu (czyn przypisany A. P. (1) w ramach zarzutu VI). Dlatego spośród bezprawnych zachowań przypisanych oskarżonym wysegregowano tylko te, które wiązały się z uzyskaniem korzyści. Jak już wyżej wskazano, były to przede wszystkim przypadki odpłatnego zbycia.

b) *oskarżony A. P. (1)*

Sąd miał na uwadze, iż materiał dowodowy nie dostarcza szczegółowych informacji co do konkretnych kwot otrzymywanych przez A. P. (1) za konkretne porcje narkotyków. Byłoby to zresztą praktycznie niewykonalne w przypadku działalności tak rozległej, jak przypisana oskarżonemu (to samo – choć w mniejszej skali – odnosi się do R. G. (1)). Materiał dowodowy operuje jedynie łącznymi ilościami narkotyków stanowiących przedmiot obrotu

w określonych przedziałach czasowych. Nie było jednak przeszkód, by skonkretyzować ustalenia co do wysokości osiągniętych korzyści majątkowych.

Szczegółowe dane o cenach zbywania narkotyków przez A. P. (1) wynikają z wyjaśnień R. G. (1) (k. 1093), z których wynika, że R. G. (1) kupował od A. P. (1) narkotyki w cenie:

- amfetamina – 10 zł za 1 gram
- haszysz – 5,5 do 5,7 zł za gram
- marihuana – 11,5 do 13 zł za gram
- tabletki – 1,4 do 2,5 zł za sztukę

W przypadku ceny amfetaminy analogiczne informacje wynikają z wyjaśnień P. Ł. (1) (k. 573), z których wynika, że A. P. (1) sprzedawał mu amfetaminę w cenie 10.000 zł za 1 kg (co daje 10 zł za gram).

Zgromadzony materiał dowodowy daje ponadto ogólne wyobrażenie o kwotach, jakimi obracał oskarżony i osoby z nim współdziałające. Warto wspomnieć chociażby fragmenty wyjaśnień A. P. (1) (k. 1540-1544), w którym opisując nabywanie amfetaminy w 2009 r. w Polsce (jej zbywanie jest elementem zarzutu II) oskarżony wskazał, że łącznie w II połowie 2009 r. kupił 250 kg amfetaminy oraz, że przed ostatnią transakcją mającą miejsce przed zatrzymaniem P. Ł. (1) mieli odłożone 600 tys. zł na kolejne nabycie narkotyków. Z kolei P. Ł. (1) w swoich wyjaśnieniach (k. 571) wspominał o sytuacji, gdy w grudniu 2009 r. A. P. (1) pokazywał mu towar w mieszkaniu na ul. (...) i mówił, że jest tam towaru na 1 milion złotych – była to głównie amfetamina i mogło jej być około 120 kg. Informacje te potwierdzają, że korzyści majątkowe z popełnianych przez A. P. (1) przestępstw wyrażały się kwotami liczonymi w setkach tysięcy złotych i więcej.

Uwzględniając wynikające ze zgromadzonych dowodów informacje o cenach zbytu narkotyków Sąd określił kwoty przepadku w następujący sposób.

W ramach zarzutu II (tiret 1) przypisano A. P. (1) zachowanie polegające na tym, że w okresie od sierpnia 2008 roku do 13 stycznia 2010 wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci, co najmniej 121 kilogramów haszyszu i 1300 gram marihuany oraz znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 26 kilogramów amfetaminy i 800 sztuk tabletek extazy, które w trakcie wielu transakcji **sprzedawał** P. Ł. (1), celem zbycia innym osobom do dalszej dystrybucji.

Powyższe ilości przemnożone przez ceny jednostkowe dają, co następuje:

- 121 kg haszyszu (minimum 5.500 zł za 1 kilogram – k. 1093) – 665.500 zł,
- 1300 gramów marihuany (minimum 11,5 zł za 1 gram – k. 1093) – 14.950 zł,
- 26 kg amfetaminy (10.000 zł za 1 kilogram – k. 573, 1093) – 260.000 zł,
- 800 tabletek extazy (minimum 1,4 zł za tabletkę) – 1.120 zł.

Suma: 941.570 zł

Pieniądzy pochodzących z tych transakcji nie zabezpieczono, dlatego przedmiotem przepadku objęto równowartość owej korzyści (pkt 11a części dyspozytywnej wyroku).

Nie było podstaw do orzekania przepadku korzyści majątkowych w odniesieniu do pozostałych zachowań objętych czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie 2. wyroku. Miał Sąd na uwadze, że czyn ten obejmował m.in. zachowania polegające na tym, że oskarżony:

- latem 2009 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz co najmniej 3 kilogramów haszyszu, które **przekazał** R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji (**tiret 7**),
- wiosną 2010 r. w G. i Z. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 23 kilogramów haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci, co najmniej 6 kilogramów amfetaminy, które **przekazał** R. G. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji (**tiret 8**),
- w okresie od czerwca 2010 r. do 09 września 2010 r. w R. uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 32 kilogramów haszyszu i co najmniej 3 kilogramów marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci co najmniej 14 kilogramów amfetaminy, które **przekazał** A. D. (1), celem dalszej odsprzedaży do dalszej dystrybucji (**tiret 10**),
- w połowie 2010 roku uczestniczył w obrocie wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że dwukrotnie przewiózł z Holandii do Niemiec haszysz w łącznej ilości około 10 kilogramów, który następnie **zbył** ustalonej osobie celem dalszego obrotu, przy czym z czynu tego osiągnął korzyść majątkową na terenie Polski (**zachowanie, o które opis czynu uzupełniono**).

W trzech pierwszych przypadkach (zarzut II, tiret 7, 8, 10) nie wynika z materiału dowodowego, jakie były szczegółowe warunki finansowe przekazania narkotyków. Wymienione w zarzucie osoby uczestniczyły w kierowanej przez oskarżonego zorganizowanej grupie zajmującej się obrotem narkotykami, więc nie ma podstaw do przyjmowania, że samo przekazywanie narkotyków wiązało się automatycznie z zapłatą konkretnych kwot pieniężnych. Wobec wyczerpania możliwości dowodowych pozwalających to ustalić nie orzeczono o przepadku w odniesieniu do tych zdarzeń. Ostatnie z wyżej wymienionych zachowań również miało charakter odmienny od pozostałych. Był to jednorazowy przypadek przewiezienia przez A. P. (1) narkotyków pomiędzy krajami Unii Europejskiej bez ich obecności na terenie Polski. Miało to charakter swego rodzaju przysługi, za którą wówczas się nie rozliczano, lecz uwzględniono to dopiero we wzajemnych rozliczeniach po powrocie R. G. (1) do kraju. Skoro nie ma możliwości ustalenia, jakie kwoty zostały wówczas A. P. (1) przekazane, nie można też objąć ich przepadkiem.

A. P. (1) przypisano ponadto popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2003 roku do przełomu 2007 i 2008 r. w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci, co najmniej 20 kg haszyszu, 5 kg marihuany oraz środków psychotropowych w postaci, co najmniej 20.000 sztuk tabletek ekstazy i 6 kg amfetaminy o nieustalanej wartości, w ten sposób, iż zakupił je od nieustalonych osób, a następnie **sprzedał** nieustalonym osobom (zarzut V).

Powyższe ilości przemnożone przez ceny jednostkowe dają, co następuje:

- 20 kg haszyszu (minimum 5.500 zł za 1 kilogram – k. 1093) – 110.000 zł,
- 5 kg marihuany (minimum 11,5 zł za 1 gram – k. 1093) – 57.500 zł,
- 6 kg amfetaminy (10.000 zł za 1 kilogram – k. 573, 1093) – 60.000 zł,
- 20.000 tabletek ekstazy (minimum 1,4 zł za tabletkę) – 28.000 zł.

Suma: 255.500 zł

c) **oskarżony R. G. (1)**

Przy orzekaniu o przepadku równowartości korzyści majątkowej wobec R. G. (1) Sąd miał na uwadze, iż oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od pierwszej połowy 2008 r. do grudnia

2008 r. w G. i innych miejscach działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski oraz z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających, oraz uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, i tak:

- w pierwszej połowie 2008 roku trzykrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Niemiec do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 15 kilogramów, które następnie **wprowadził** do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1),
- w okresie od września do grudnia 2008 roku wielokrotnie dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia z Holandii do Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci haszyszu w łącznej ilości, co najmniej 50 kilogramów, które następnie **wprowadził** do dalszego obrotu działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. (1) (zarzut VII).

Z uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego R. G. (1) (k. 1093) wynika, że ceny narkotyków wynosiły odpowiednio

– ceny sprzedaży R. G. (1):

- amfetamina – 11 zł za 1 gram,
- haszysz – 6 zł za gram,
- marihuana – 12,5 zł za gram,
- tabletki – 1,6 do 2 zł za sztukę;

– ceny nabycia przez R. G. (1) od A. P. (1):

- amfetamina – 10 zł za 1 gram,
- haszysz – 5,5 do 5,7 zł za gram,
- marihuana – 11,5 do 13 zł za gram,
- tabletki – 1,4 do 2,5 zł za sztukę;

– zysk dla R. G. (1): 50 gr do 1 zł na 1 gramie i 20 groszy na 1 tabletkę.

Orzekając o kwotach przypadków korzyści majątkowych z popełnienia przestępstwa przypisanego R. G. (1) a objętego zarzutem VII sąd miał na uwadze, iż oskarżony wprowadził do obrotu łącznie 65 kilogramów haszyszu sprowadzonego z Holandii wspólnie z A. P. (1). Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił określić, jaka była kwota korzyści osiągniętych z tego tytułu przez R. G. (1). Oskarżony wskazał w swoich wyjaśnieniach, od kogo nabywał narkotyki i za jaką cenę to następowało. Wskazał ceny nabycia narkotyków od A. P. a następnie ceny, jakie uzyskiwał sam te narkotyki zbywając kolejnym odbiorcom. Wobec A. P. (1) orzeczono przepadek korzyści majątkowych w takim zakresie, w jakim dało się odtworzyć wysokość owych uzyskanych przez niego korzyści. Nie jest dopuszczalne dwukrotne orzekanie przypadku korzyści wobec osób współdziałających w obrocie narkotykami. W przypadku ujawnienia danych pierwszego zbywcy i orzeczenia wobec niego przypadku kwoty uzyskanej od kolejnego nabywcy, przedmiotem przypadku wobec tego kolejnego nabywcy winna być wyłącznie nadwyżka uzyskana przy dalszym obrocie. Z wyjaśnień R. G. (1) wynika, że nabywał haszysz od A. P. (1) za kwotę 5,5 zł za 1 gram a zbywał go dalszym nabywcom w cenie 6 zł za 1 gram. Zysk na gramie haszyszu wynosił zatem 50 gr. Skoro przedmiotem dalszego zbycia w przypadku przypisanego R. G. (1) czynu (zarzut VII) było 65 kg haszyszu, to udowodniona mu wysokość osiągniętej korzyści majątkowej wyraża się kwotą **32.500 zł**. Taką też kwotę należało objąć przypadkiem w trybie art. 45 § 1 k.k.

d) **oskarżony R. G. (2) – brak przesłanek orzeczenia przypadku**

Nie orzekał Sąd przepadku korzyści majątkowych od R. G. (2). Wniosek prokuratora w tym zakresie dotyczył zarzutu X. Przepięstwo przypisane oskarżonemu polegało na odbieraniu szczególowo opisanych w zarzucie ilości narkotyków od A. P. (1) i R. G. (1) celem dalszej odsprzedaży. Nie wynika z materiału dowodowego, by za samo odbieranie narkotyków (tj. jedyną udowodnioną oskarżonemu czynność) otrzymywał jakiegokolwiek korzyści majątkowe. Dalsze losy odebranych od tych osób narkotyków też nie zostały ustalone. Nie jest przy tym objęte zarzutem dalsze zbywanie tych narkotyków przez R. G. (2). Samo odbieranie narkotyków w celu późniejszej odsprzedaży nie jest jeszcze działaniem, z którego jednoznacznie wynika osiągnięcie korzyści majątkowej. Nie udowodniono zatem oskarżonemu osiągnięcia korzyści majątkowych, co jest warunkiem koniecznym orzeczenia w trybie art. 45 § 1 k.k.

e) **oskarżony T. W. (1)**

Przy orzekaniu o przepadku wobec T. W. (1) Sąd miał na uwadze, iż temu oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od czerwca 2009 roku do 12 stycznia 2010 roku, w G. i innych miejscach, działając wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci, co najmniej 28 kilogramów haszyszu, które **nabył od P. Ł. (1), celem dalszej dystrybucji**, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu (zarzut XII).

W przypadku T. W. (1) fakt uzyskania korzyści majątkowej nie budził żadnych wątpliwości. Oskarżony negocjował jedynie ilość nabytego haszyszu (w tym zakresie nie dano wiary jego wyjaśnieniom uznając za prawdziwą wersję P. Ł. (1)), natomiast nie kwestionował samego faktu jego nabywania a następnie dalszej dystrybucji z zyskiem. Jak T. W. (1) sam wyjaśnił, nabywał od P. Ł. (1) haszysz w cenie 7.500 zł za kilogram a zbywał go za cenę 7.700 zł za kilogram (k. 2643-2644). Korzyść uzyskiwana przez T. W. (1) wynosiła zatem po 200 zł za każdy kilogram haszyszu. Skoro wobec P. Ł. (1) orzeczono przepadek korzyści majątkowych (pkt 5 wyroku SO w Gliwicach w sprawie IV K 42/12) za przypisane mu przestępstwo obejmujące m.in. sprzedaż 28 kg haszyszu T. W. (1), to nie jest dopuszczalne ponowne orzekanie przepadków wobec jego nabywców w kwotach objętych poprzednimi przypadkami. W tej sytuacji przedmiotem przepadku w trybie art. 45 § 1 k.k. uczyniono kwotę 5.600 zł (tj. 28 x 200 zł)

f) **oskarżony D. D. (1)**

Przy orzekaniu o przepadku wobec D. D. (1) Sąd miał na uwadze, iż temu oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa polegającego na tym, że w nieustalonych dniach i miesiącu 2010 roku, ale przed 9 września 2010 roku w S. i innych miastach polski, Szwecji oraz w O., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał przewozu z Polski poprzez Szwecję do O. w Norwegii znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci, co najmniej 1 kilograma amfetaminy, które następnie wprowadził do dalszego obrotu, poprzez **sprzedaż** nieustalonemu mężczyźnie o imieniu S. za kwotę 12.000 zł (zarzut XIII).

Kwota przepadku wnioskowana przez prokuratora (2.000 zł) jest adekwatna. Jak wynika z uznanych za wiarygodne wyjaśnień D. D. (1), przemycona przez niego do Norwegii amfetamina została sprzedana za kwotę 12.000 zł (k. 2349-2351). Amfetaminę tę D. D. (1) kupił wcześniej od R. G. (1), co ten ostatni potwierdził (k. 1265-1267). Jak wyjaśnił w innym miejscu R. G. (1), sam nabywał amfetaminę w cenie 10.000 zł za kilogram. Materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie, że sprzedaż 1 kg dla D. D. (1) miała charakter koleżeńskiej przysługi ze strony R. G. (1) i następowała „po kosztach”, czyli za kwotę 10.000 zł. Zachodzą zatem podstawy, by uznać, że przedmiotem przepadku wobec D. D. (1) powinna być kwota 2.000 zł, tj. różnica pomiędzy ceną wydatkowaną na nabycie (za co zbywca ponosi odrębną odpowiedzialność – także na podstawie art. 45 § 1 k.k.) – 10.000 zł a ceną uzyskaną ze sprzedaży – 12.000 zł.

7) **nawiązki**

Sąd orzekł wobec oskarżonych nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Oskarżeni godzili swoimi bezprawnymi działaniami w dobro prawne o charakterze

ponadindywidualnym, tj. zdrowie publiczne. Słuszne jest zatem, by w ramach rozstrzygnięcia o karze zostali obciążeni także dolegliwością o charakterze finansowym, która zostanie wykorzystana dla celów zapobiegania i zwalczania narkomanii. Wysokość nawiązek ustalono przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw. Wzięto przy tym pod uwagę możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonych. W konsekwencji wysokość nawiązek ustalono na kwoty:

- wobec oskarżonego **A. P. (1)**:

e) za przestępstwo przypisane w pkt 2. wyroku – 10.000 zł,

f) za przestępstwo przypisane w pkt 5. wyroku – 5.000 zł,

g) za przestępstwo przypisane w pkt 6. wyroku – 5.000 zł,

h) za przestępstwo przypisane w pkt 7. wyroku – 10.000 zł;

- - wobec oskarżonego **R. G. (1)**:

c) za przestępstwo przypisane w pkt 12. wyroku – 5.000 zł,

d) za przestępstwo przypisane w pkt 13. wyroku – 3.000 zł;

- - wobec oskarżonego **R. G. (2)**:

c) za przestępstwo przypisane w pkt 18. wyroku – 2.000 zł,

d) za przestępstwo przypisane w pkt 19. wyroku – 500 zł,

- wobec oskarżonego **T. W. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 22. wyroku – 2.000 zł;

- wobec oskarżonego **D. D. (1)** za przestępstwo przypisane w pkt 26. wyroku – 1.000 zł.

IV. Koszty

Oskarżeni R. G. (2) i D. D. (1) korzystali z pomocy prawnej obrońców z urzędu. Koszty obrony nie zostały uiszczone, dlatego na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzone je od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu. Przy ustalaniu wysokości należnych wynagrodzeń Sąd wziął pod uwagę etap postępowania, w którym wyznaczono obrońców (adw. J. D. – jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, adw. M. K. – dopiero po wniesieniu aktu oskarżenia – k. 3008) rodzaj sprawy (sprawa rozpoznawana w I instancji przez sąd okręgowy) oraz ilość terminów rozprawy, w których każdy z obrońców uczestniczył (sprawa była rozpoznawana na 19 terminach). W realiach sprawy nie zachodziły podstawy do przyznania wynagrodzeń w stawkach wyższych od minimalnych, zwłaszcza, że sami obrońcy o to nie wnioskowali. Wysokość wynagrodzeń należnych obrońcom wynosiła zatem odpowiednio 3.060 zł w przypadku adw. J. D. (300 zł + 600 zł + 18 x 120 zł) oraz 2.760 zł w przypadku adw. M. K. (600 zł + 18 x 120 zł). Kwoty należnych wynagrodzeń podwyższono ponadto o stawki należnego podatku VAT.

Oskarżonych obciążono kosztami i opłatami na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Nie zachodziły bowiem żadne okoliczności uzasadniające zwolnienie ich od uiszczenia tych należności. Mają oni bowiem wystarczające możliwości zarobkowe, by należności te pokryć a przy tym nie ma podstaw, by zakładać, że ewentualna egzekucja byłaby bezskuteczna.

Każdego z oskarżonych obciążono wydatkami związanymi z jego udziałem w sprawie a ponadto – zgodnie z zasadami słuszności – 1/5 wydatków o charakterze wspólnym. Zestawienie wydatków obciążających poszczególnych oskarżonych jest następujące:

- oskarżony A. P. (1):

• 348,16 zł – opinia dot. zabezpieczonych granatów (k. 179)
• 1053,57 – opinia dot. zabezpieczonej broni (k. 195)
• 3574,65 zł – opinia dot. śladów biologicznych (k. 203)
• 5524,04 zł – opinia daktyloskopijna (k. 210)
• 2131,88 zł – opinia z zakresu badań chemicznych (k. 219)
• 1976,87 zł – opinia z zakresu badań chemicznych (k. 229)
• 13250,87 zł – opinia daktyloskopijna (k. 242)
• 13694,03 zł – opinia z zakresu badań chemicznych (k. 262)
• 34516,83 zł – opinia z zakresu badań chemicznych (k. 264)
• 20 zł – koszty doprowadzenia (k. 1526 akt V Ds 15/10)
• 20 zł – koszty doprowadzenia (k. 1539 akt V Ds 15/10)
• 20 zł – koszty doprowadzenia (k. 1546 akt V Ds 15/10)
• 20 zł – koszty doprowadzenia (k. 1393)
• 9432,77 zł – opinia daktyloskopijna (k. 1257)
• 2514,94 zł – opinia z zakresu badań chemicznych (k. 1263)
• 74,95 zł – wynagrodzenie za wywiad środowiskowy (k. 2809)
• 230 zł – wynagrodzenie biegłych psychiatrów (k. 2655, 2657)
• 50,14 zł – koszty doprowadzenia (k. 2842)

• 50,14 zł – koszty doprowadzenia (k. 3236)
• 40 zł – koszty doprowadzenia (k. 3468)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu przygotowawczym (1/5 ryczałtu)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu sądowym (1/5 ryczałtu)
• 250 zł – dane o karalności (10-krotnie)
• 91,94 zł - koszty doprowadzenia świadka (k. 3910)   Suma wydatków: <u>89.143,78 zł</u>

- oskarżony R. G. (1):

• 4 zł – doręczenia w postępowaniu przygotowawczym (1/5 ryczałtu)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu sądowym (1/5 ryczałtu)
• 250 zł – dane o karalności (5-krotnie)   Suma wydatków: <u>258 zł</u>

- oskarżony R. G. (2):

• 230 zł – wynagrodzenie biegłych psychiatrów (k. 2007-2008)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu przygotowawczym (1/5 ryczałtu)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu sądowym (1/5 ryczałtu)
• 250 zł – dane o karalności (5-krotnie)
• 3763,80 zł - koszty obligatoryjnej obrony z urzędu   Suma wydatków: <u>4.251,80 zł</u>

- **oskarżony T. W. (1):**

• 4 zł – doręczenia w postępowaniu przygotowawczym (1/5 ryczałtu)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu sądowym (1/5 ryczałtu)
• 250 zł – dane o karalności (5-krotnie)   Suma wydatków: <u>258 zł</u>

oskarżony D. D. (1):

• 74,95 zł – wynagrodzenie za wywiad środowiskowy (k. 2873)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu przygotowawczym (1/5 ryczałtu)
• 4 zł – doręczenia w postępowaniu sądowym (1/5 ryczałtu)
• 250 zł – dane o karalności (5-krotnie)
• 3394,80 zł - koszty obligatoryjnej obrony z urzędu   Suma wydatków: <u>3.727,75 zł</u>

Wobec każdego z oskarżonych orzeczono ponadto opłaty, których wysokość odpowiada wymiarowi orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywien.